108

Deborah Smith

Viața merge înainte

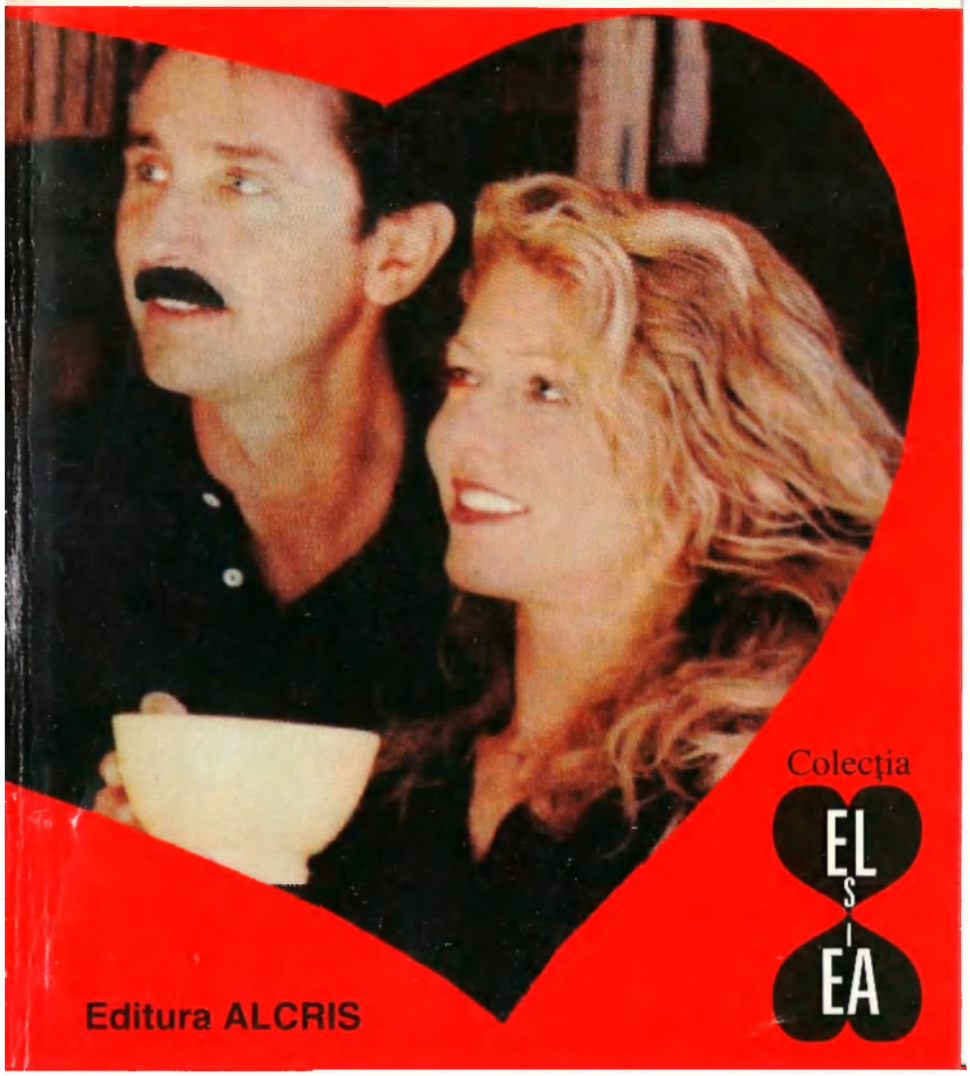

Colecția EL ȘI EA

Editura ALCRIS

DEBORAH SMITH

VIAȚA MERGE ÎNAINTE

Coperta: ANDY

Această carte a fost tipărită pentru prima dată
în limba engleză sub titlul:
HOLD ON TIGHT.

© 1988, Deborah Smith
À CAUSE D'UN PANDA
Presses de la cité Paris

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin
editurii ALCRIS – M94

DEBORAH SMITH

VIAȚA MERGE ÎNAINTE

Traducere din limba franceză de
CORNEL ROMOȘAN

BUCUREȘTI

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-86-8

Colecția „EL și EA"

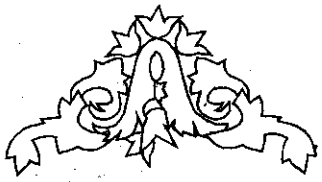

CAPITOLUL I

– Și până la urmă ce să fac cu asta? întrebă o voce de femeie, iritată.

– Cum? Încă mai ești aici? întrebă nemulțumit bărbatul ridicând nasul din mașina de scris. Mi se pare că te-am rugat ceva adineauri. Mor de foame! Adu-mi, te rog, o friptură de pui și salată de varză. Ai înțeles, domnișoară „Războinică fără teamă"?

– Dorințele tale sunt porunci pentru mine! răspunse secretara mimând indignarea. Doar pentru asta sunt plătită! dar trebuie să recunoști că acum este un caz de forță majoră, reluă tânăra legănând o cușcă sub nasul șefului.

Harvey McClure privi neîncrezător obiectul, își mângâie cu un gest automat mustața și binevoi să-și dea jos picioarele de pe biroul și așa aglomerat.

– Dar ce e ghemotocul ăla de blană?

– Dacă mai pui la socoteală doi ochi, botul şi coada, ai să-ţi dai seama într-o clipă că este vorba de ceea ce blănarii numesc un kinkaijon, pe care copiii din lumea întreagă îl îndrăgesc. Creatura asta mică a sosit recomandat direct din Alabama. Iar generoasa donatoare nu este nimeni altcineva decât doamna primar din Mount Pleasant. Îşi aduci aminte, bineînţeles, că pe această doamnă ai înţepat-o într-unul din ultimele articole. Ai numit-o „Regina animalelor", din cauza manifestaţiilor pe care le organizează pentru protecţia lor. A luat la cunoştinţă de articolul respectiv şi acum mă întreb cum ai putea face să te debarasezi de acest cadou minunat...

– Millie, i-ai văzut colţişorii? Crezi că muşcă? Parcă sunt special făcuţi să sfarme oase. Când eram puşti, la mine acasă în Texas, ne distram călcându-i cu maşina când îi întâlneam pe drum.

– Păstrează-ţi amănuntele astea sinistre pentru articolele tale.

Harvey zâmbi şi îşi strecură cu băgare de seamă un deget printre zăbrelele cuştii. Nările umede şi fremătătoare ale micului

animal începură imediat să adulmece. Era de mărimea unui pisoi şi părea mai degrabă o jucărie decât un animal sălbatic. Ziaristul se convinse repede de inofensivitatea prizonierului şi îşi băgă mâna prin mica deschizătură a închisorii miniaturale. Simţi căldura trupului puiului care începu să toarcă şi îşi încolăci coada lungă în jurul mâinii vizitatorului.

– Pot să-mi arunc şi eu o privire pe biletul care însoţeşte coletul?

– Bineînţeles, „majestate", răspunse tânăra blondă care prefera să privească scena de la distanţă.

Scrisoarea purta ştampila poştei din Mount Pleasant. Harvey nu auzise niciodată vorbindu-se de acest târguşor care probabil că nu figura decât pe hărţile de stat major. Era unul din locurile prin care treci cu maşina fără să opreşti. McClure se considera un mare aventurier care alergase după fuste şi golise butoaie de bere cât era America de mare, însă trebuia să recunoască faptul că nu avusese niciodată curiozitatea să ajungă până acolo.

– Ascultă asta: „Dacă ai ajuns să te legi în coloanele ziarului tău de persoane

respectabile şi să le adresezi injurii, înseamnă că eşti în mare criză de subiecte. Această mangustă pe care o primeşti odată cu mesajul meu, constituie un avertisment. În cazul în care vei persevera pe linia pe care ai pornit-o, mă voi vedea nevoită să-ţi intentez un proces de calomnie". Şi este semnat Dinah Sheridan. Millie, mi se pare că mi-am băgat nasul într-un roi de viespi! Fata asta nu se joacă cu vorbele şi am de gând să mă duc la faţa locului să văd cu cine am de a face.

– Ai face mai bine să-ţi vezi de treabă. Şi, în primul rând, nu e genul tău. E tipul de intelectuală... dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Nu este vorba de asta. E interes profesional. Mi se pare că îi merge mintea şi personajele de felul ăsta mă interesează.

Harvey se legăna pe fotoliu şi mângâia creştetul micuţului animal care se cuibărise la pieptul noului său proprietar şi îşi lipise trufa neagră şi rece de el.

– Dă un telefon la primăria din cătunul ăla şi încearcă să afli când are loc următorul consiliu. Voi merge şi eu.

– Sărmanii, habar n-au ce-i aşteaptă..., oftă Millie ieşind din încăpere.

Răsfoind dosarele, Dinah Sheridan fredona primele măsuri din concertul de Mozart pe care îl studiase la pian chiar în dimineaţa aceea.

Tânăra pregătea reuniunea lunară a consiliului municipal şi lucra într-un ritm susţinut, aşa cum îi era obiceiul. Tot ca de obicei purtarea şi ţinuta ei erau impecabile. Părul bogat era prins într-un coc auster, ireproşabil. Era îmbrăcată cu un deux-pièces de sub care apărea gulerul unei bluze gri-perle care îi scotea în evidenţă tenul proaspăt.

Acum câţiva ani, Dinah fusese aleasă regina frumuseţii din localitate. Ţinuta şi trupul ei sculptural impresionaseră profund juriul şi stârneau şi acum admiraţia concetăţenilor.

Afară, dincolo de ferestrele sălii de conferinţe, noaptea răcoroasă de septembrie învăluia ca o draperie de catifea înălţimile munţilor din vecinătate. Părea că Mount Pleasant cu luminile lui risipite se pregăteşte de culcare.

– Întotdeauna prima la datorie! constată Walter Higgins intrând în încăpere.

– Așa cum bine știi, în seara asta, agenda consiliului nostru este ceva mai încărcată.

– Spune-mi, te rog, reluă antreprenorul, ai vreo veste de la McClure?

– Bănuiesc că a primit deja pachetul. Acum așteptăm reacția lui.

– După părerea mea, ar trebui să insistăm, dacă vrem să impresionăm un tip de felul lui. De altfel, e un om destul de nostim. L-am văzut aseară la televizor vorbind despre fantasmene lui.

– N-am avut plăcerea să-l cunosc pe acest domn și după cele ce-mi spui, nici nu am intenția s-o fac.

– Dimpotrivă, e un tip care scrie bine și ultima lui carte a fost bine primită. Criticii afirmă chiar că are ceva din umorul lui Mark Twain.

– Ai face mai bine să-ți păstrezi părerile pentru tine. Nu-ți dau voie să înjosești literatura americană! interveni Dinah înțepată.

Cei doi întrerupseră discuția când își făcură apariția și ceilalți membri ai consiliului. Nu erau cu toții notabilități ale orașului dar toți se bucurau de stima locuitorilor; erau oameni onești și

respectaţi care nu-şi ascundeau simpatia pentru atât de eficacele lor primar.

Şeful poliţiei, comandantul pompierilor şi fostul judecător, acum pensionat, îşi ocupară ultimii locurile la masa în formă de U. După ce trecu în revistă întreaga adunare, Dinah îşi trase scaunul mai aproape de masă şi îşi drese glasul. Era parcă un ritual pe care îl îndeplinea la începutul fiecărei şedinţe de consiliu. Asta se întâmpla de patru ani de când se stabilise în localitate, venită cu gândul să înceapă o viaţă nouă. Pentru ea fusese un mod de a lăsa în urmă trecutul destul de ingrat.

– Foarte bine, începu tânăra cu un zâmbet seducător, ...să trecem la subiect.

Următoarele trei sferturi de oră au fost consacrate examinării atente a problemelor gunoaielor menajere şi a festivităţilor ce aveau să marcheze „Serbarea toamnei" ce avea să culmineze ca în fiecare an cu un mare bal.

Dinah, aplecată asupra hârtiilor, nota cu scrupulozitate ideile ce se desprindeau din fiecare intervenţie. Când îşi ridică ochii, zări în fundul sălii chipul unui bărbat care, cu bărbia sprijinită în palmă, o cerceta atent.

Dintr-o privire își dădu seama că străinul, așezat într-o poziție relaxată, era un bărbat înalt căruia bluejeanșii îi acopereau carâmbii cizmelor cu pinteni.

Necunoscutul stătea nemișcat și o privea atent fără să clipească. Pentru ca să atenueze stânjeneala care o cuprindea, Dinah începu să-și mângâie părul de pe tâmple apoi, cu un gest energic, adună la un loc foile răspândite în fața ei.

Degeaba. Orice ar fi făcut, nu reușea să se controleze. Privi din nou în direcția musafirului nepoftit.

O mutră cam arogantă, totuși destul de seducătoare... Bluejeanși cu genunchii lăsați și roși între picioare. Și, mai presus de toate, o mustață stufoasă făcută parcă să înnebunească femeile. Aspră și moale totodată, fără îndoială, fără să mai vorbim de buzele pe care le ascundea.

– Vă cer deci să consacrați o mai mare parte din buget asociației noastre, interveni unul dintre consilieri.

Dinah tresări și își dădu seama că Fred vorbise câteva minute poate, iar ea nu avea habar de discursul lui.

– Ce părere ai? întrebă Fred.

Tânăra femeie tuşi ca să rupă tăcerea apăsătoare care se instalase şi se întoarse hotărâtă către bunicuţa cu ochelari rotunzi care ţinea singura brutărie din localitate.

– Cu siguranţă că buna noastră Glory ne va da un sfat chibzuit în această problemă.

În loc de răspuns, bătrâna doamnă rămase cu gura căscată, neştiind ce să răspundă.

Ochii verzi ai vizitatorului scânteiau de plăcere; era clar că scena pe care o urmărea îl distra copios. Privindu-l câteva clipe, Dinah înţelese acest lucru.

Chiar în acel moment se întâmplă ceva. Văzu în fundul sălii un ghemotoc însufleţit ieşind dintr-o cuşcă, escaladând din trei salturi pieptul musafirului nepoftit şi aşezându-se hotărât pe umărul acestuia, bine ancorat cu ghearele. Imediat izbucni într-un hohot de râs năvalnic, de nestăpânit care cuprinse într-o aga asistenţă. Încântat parcă de efectul pe care-l avusese apariţia sa, temerara mangustă adulmecă atmosfera ca un actor care se bucură de aplauzele pe care le primeşte.

Piedestalul improvizat şi micul vizitator ocazional rămâneau impasibili la ceea ce se întâmpla. În cele din urmă, bărbatul îl apucă

cu blândețe de zgardă pe insolitul temerar și îl convinse să se dea jos din punctul lui de observație.

Un singur om pe lume era în stare să tulbure un consiliu municipal scoțând la rampă un asemenea animal și acest impostor se numea Harvey McClure.

„Nu, nu este adevărat. Nu și-ar fi putut îngădui o asemenea îndrăzneală!" își repeta întruna Dinah în sinea ei.

– Am impresia că vom fi nevoiți să suspendăm ședința, îi anunță Dinah pe colegii de consiliu. Domnule, vreți să ne spuneți și nouă care este motivul prezenței dumneavoastră aici? reluă apoi adresându-se intrustului.

McClure își înălță capul și își adună picioarele într-o poziție decentă. Nu se grăbi să răspundă ci începu să mângâie mica mangustă care începuse să scheaune încetișor. Atenția bărbatului părea concentrată doar asupra neliniștii micului său protejat.

Membrii consiliului municipal n-aveau de ales și trebuiră să se mulțumească să-l aștepte să ia cuvântul. Ceea ce spre marea ușurare a Dinei nu dură prea mult, și

bărbatul, cu un zâmbet timid în colțul gurii, începu:

– Doamnă primar, în primul rând mă simt obligat să vă prezint scuzele mele. Înțeleg că vizita mea neanunțată în prealabil nu are darul să constituie o surpriză plăcută pentru dumneavoastră. În cazul în care cineva dintre dumneavoastră nu mă cunoaște încă, dați-mi voie să mă prezint: numele meu este Harvey McClure, ziarist, oricând la dispoziția dumneavostră. Semnez cronicile în, vreau să cred binecunoscutul „Examiner". În această privință cred că ar trebui să vă informez că încântătoarea dumneavoastră doamnă primar s-a supărat pe mine din cauza unui articol în care apare un personaj...

– Comedia asta a durat prea mult! interveni Dinah. Domnule, aveți la dispoziție cinci minute ca să ne expuneți motivul vizitei.

– Dar v-am spus deja: am venit să-mi recunos vina.

Rotindu-și privirea peste chipurile binevoitoare ale celor din sală, McClure înțelese imediat: câștigase partida. Acum însă îi rămânea să o convingă pe principala sa adversară. Și jocul se anunța disperat...

– Asta îmi aduce aminte de o anecdotă..., începu el cu un aer degajat. Eram copil, şi pe vremea aceea, în satul meu din Texas era o fată care, în ceea ce priveşte frumuseţea, credeţi-mă, doamnă, nu vă ajungea nici la degetul mic. Ei bine, închipuiţi-vă că fata asta a participat la concursul pentru alegerea celei mai frumoase femei din ţinut... Dar cred că ar fi mai bine să mă întorc la povestea mea...

Aşezată pe bancheta tapiţată cu imitaţie din piele colorată într-un galben ţipător, Dinah asculta, cu un zâmbet indiferent pe buze, interminabilul discurs al uimitorului McClure care, în sala înceţoşată de fumul ţigărilor de la „Răţoiul cu trei picioare", se adresa anturajului său.

Toţi membrii consiliului îl urmaseră în acest bar ca să-l mai asculte şi să se amuze de glumele lui. Orele se scurgeau una după alta pe nesimţite, asemenea halbelor cu bere; pe masă erau în permanenţă alune şi sărăţele şi nimănui nu-i trecea prin cap să plece acasă.

De câteva minute, Harvey începuse să răspundă distrat întrebărilor mesenilor şi o

observa cu coada ochiului pe tânăra care rămânea tăcută, parcă nefăcând parte din gașcă. Nu semăna deloc cu fetele exuberante din Sud și farmecul ei consta tocmai în frumusețea ei rece, distantă. Ochii albaștri aveau o expresie austeră, de nepătruns; tenul avea prospețimea piersicii. Dincolo de coafura sobră, își putea imagina părul castaniu revărsându-se abundent pe umeri...

Se simțeau cu toții bine în atmosfera caldă și degajată în care plutea peste tot aroma cafelei de filtru.

– S-a făcut târziu, oftă Glory Akens ridicându-se cu regret. Sunt încântată că v-am cunoscut, domnule McClue. Îți mulțumesc mult pentru seara asta, Harvey. Îmi dai voie să-ți spun pe nume, nu-i așa?

Bărbatul zâmbi și îi strânse mâna prietenește.

Unul câte unul, se retraseră și ceilalți membri ai consiliului municipal, asigurându-l pe McClure că petrecuseră împreună o seară de neuitat. Deja siluetele lor se pierdeau în noapte, iar patronul, lustruind paharele, îi privea obosit pe ultimii clienți.

Harvey îi cuprinse mâna Dinei.

– Să profităm de clipele astea ca să vorbim de problemele noastre netulburați. Ești de acord? Pe urmă te conduc cu mașina.

Femeia ezită, căutând cu privirea pe cineva cunoscut care să o conducă, apoi ajunse din nou la interlocutorul ei și în sfârșit acceptă. Îi întinsese o capcană. Acum era prea târziu, căzuse în ea.

Ca o ultimă tentativă de eschivare, îi făcu un semn reținut, dar în fond disperat, lui Alfred Mason, bucătarul dintotdeauna al casei, dar acesta era prea preocupat de ecranul televizorului care transmitea meciul de fotbal al secolului.

– Să ne întoarcem de unde am plecat, reluă deodată bărbatul pe un ton sec. La ce metode de intimidare o să recurgi în continuare?

– Nu va fi nevoie de nici o metodă de intimidare dacă vei fi de acord să ne lași în pace, pe mine și pe colaboratorii mei, răspunse Dinah netulburată.

– De acord, domnișoară. Să considerăm incidentul încheiat. De altfel, îmi place orășelul ăsta, cât despre tine, ești departe de a-mi displace!

– Nu-ți dau voie să vorbești pe tonul ăsta! Nu-mi plac familiarismele de felul ăsta.

– Cum dorești, domnișoară. Pot cel puțin să sper că vei accepta prietenia mea, cum se spune în lumea bună?

Instinctiv, Dinah refuză mâna pe care interlocutorul i-o întinse. Cu toate acestea, trebuia să recunoască că nu-i displăcea felul direct de a fi al acestui bărbat impetuos care apăruse pe neașteptate în calea ei.

În schimb, ziaristul ascuns în el, iscoditor, în permanentă căutare a senzaționalului, o puse pe gânduri. Poate că voia să-i smulgă secretul pe care îl ținea ascuns în ea de aproape șase ani?

– Trebuie să recunosc că nu prea înțeleg cum o fată ca tine a putut să renunțe la glorie și avere și să se îngroape în fundătura asta, reluă brusc McClure confirmând temerile tinerei. Odată ce ai fost aleasă Miss Georgia, mi se pare firesc să visezi mai departe, la titlul de Miss America, nu-i așa?

Dinah încerca să-și elibereze degetele din mâna care o ținea prizonieră.

– Nu pleca! o rugă Harvery. Încă nu știu nimic despre tine, deși aș vrea atât de mult

să aflu... Văd că ți-e teamă. Pur și simplu nu te cunosc, asta e tot.

O mângâie cu gingășie pe mână.

– Dar tu? întrebă Dinah ridicându-și privirea. Lăsând la o parte celebritatea, cum trăiești?

– Ca un om obișnuit, pe cinstea mea. Altfel, ce să-ți spun? Sunt divorțat. De patru ani. Am întâlnit-o la New York și într-o bună zi am lăsat-o acolo. Pentru totdeauna. Asta e tot. Asta nu adaugă cu nimic la legenda care s-a creat pe seama mea. În definitiv, nu prea înțeleg de ce oamenii întorc capul după mine pe stradă. Cu toate astea am totuși și unele avantaje. De exemplu, în felul ăsta pot să cuceresc mai ușor o femeie..., concluzionă bărbatul cu un oftat satisfăcut.

– Cine ți-a spus că toate femeile abia așteaptă să cadă în brațele unui bărbat cunoscut de toată lumea? Dinah era ea însăși surprinsă de agresivitatea întrebării ei. Nu... Scuză-mă. Îmi retrag cuvintele.

– Liniștește-te, nu mă consider un Clark Gable! Și nu îmi petrec timpul prin localurile destinate celibatarilor în căutarea unui suflet care să mă înțeleagă. De fapt, am o mare slăbiciune pentru firile independente, pentru

femeile care sunt în stare să te lase să fierbi în suc propriu timp de câteva săptămâni. Uite, simt deja că între noi doi se înfiripă ceva.

– Văd că te orientezi imediat în teren...

– Nu mai pot să-mi schimb caracterul. De fapt, viaţa e prea scurtă ca s-o pierzi cu tot felul de tertipuri. La ce foloseşte atâta pălăvrăgeală? Eu unul, intru direct în subiect. Ca în ceea ce urmează. Mi s-a spus că ai fost profesoară la colegiu, e adevărat?

Într-o clipă, Dinah se replie pe o poziţie defensivă. Nu putea să evite toate întrebările. Îi povesti că obţinuse diploma în ştiinţe politice în mica dar respectabila universitate Mitchataw, în Alabama. Abia după aceea se hotărâse să se stabilească în Mount Pleasant unde, pe lângă funcţiile administrative pe care le îndeplinea, preda istoria la colegiul din localitate.

– Se pare că oamenii de aici te-au adoptat. Mi-am dat seama de acest lucru observându-le reacţiile în timpul sedinţei de consiliu. Nu era vorba de obedienţă, ci de un sprijin loial.

– În mare măsură, da. Ei, sper că ți-am satisfăcut curiozitatea. Și acum, dacă n-ai nimic împotrivă, aș vrea să plec.

– Nu știu cum ai putea s-o faci, domnișoară. Sau poate vrei să-mi tai mâna, mai întâi.

– Ascultă-mă, McClure. M-am săturat să mă tratezi ca pe un copil. Sunt majoră și știu să mă debarasez de un intrus.

– Iar eu nu am obiceiul să mă las impresionat de frazele frumoase, pentru că de cele mai multe ori sunt niște vorbe goale. Fără îndoială că ești de acord cu părerea mea, pentru că toată ziua ai parte de semenea discursuri oficiale.

– Ce vrei să spui cu asta? Hai, continuă! Următorul afront o să se refere la câștigătoarele unor concursuri de frumusețe care n-au pic de minte, pentru că asta este părerea ta, sunt convinsă de asta.

– Nu e bine deloc să te pierzi cu firea, continuă McClure, malițios. O mică plimbare ți-ar prinde foarte bine. Hai să plecăm înainte ca patronul să ne dea pe ușă afară...

Bătrânul din spatele tejghelei îi zâmbi plin de recunoștință. Era ora unu noaptea și ar fi

trebuit de mult să tragă obloanele și să doarmă liniștit în camera de serviciu...

Felinarele își răspândeau lumina portocalie pe trotuare, în timp ce Harvey și Dinah se îndreptau cu pași lenți spre parcare, conversând liniștiți.

„Ca doi puști care nu s-au mai văzut din timpul vacanței, se gândea tânăra. Sau, mă rog, cam așa ceva."

Străbătură piața în mijlocul căreia se înălța pe un piedestal, greoi și amenințător, tunul care își adusese aportul la victoria primului război mondial și pe care locuitorii din Mount Pleasant îl considerau cel mai important vestigiu al istoriei lor.

– Asociația Femeilor pentru Salvarea Omenirii depune în fiecare an o coroană de flori cu ocazia zilei de 11 noiembrie, menționă Dinah.

Harvey o luă de braț și continuându-și plimbarea pe strada principală începu să povestească, dintr-un imbold lăuntric, moartea tragică a tatălui său, într-o seară, pe șosea în timp ce își conducea camionul cu viteză prea mare.

– Aveam cincisprezece ani când s-a întâmplat nenorocirea. Pot să spun însă că într-o clipă am crescut, m-am maturizat. Şi atunci i-am spus mamei: „Toată viaţa ai fost servitoarea lui. Acum s-a terminat. Îţi promit că într-o bună zi am să-ţi cumpăr cea mai frumoasă fermă din Florida. O să ne mutăm acolo cu toţii. Şi cu Mattie – Mattie e sora mea care s-a măritat – şi atunci, vei vedea că o să te odihneşti cum nici n-ai visat vreodată. O să trăieşti că în sânul lui Avram!"

– Şi ea ce ţi-a răspuns?

– Nimic. A început doar să cotcodăcească înfundat ca o găină.

Nu isprăviseră de râs când Harvey îi deschise portiera unui splendid Cadillac negru.

– Admiră-l! o invită el cu un gest teatral. Este ultimul model de Cadillac, cu tot confortul aferent.

– Ciudat. Eu mă aşteptam mai degrabă la o maşină de teren, un Jeep.

– Prefer să am o inimă de aventurier decât să conduc un Jeep. Puţin îmi pasă de aparenţe. Şi în plus, maşinile de lux stau foarte bine la capitolul sincronizare muzicală. Poftim, alege o casetă.

Dinah cercetă cu privirea conținutul unei impresionante cutii cu casete, apoi o închise dezamăgită.

– Colecția ta l-ar face să turbeze de invidie pe oricare disk-jokey din Nashwille. Din păcate, country nu este genul meu preferat de muzică... Dar poate că nu mă pricep eu la muzica asta.

– Dacă asculți măcar o dată sunetul de banjo, nu vei putea să-l uiți niciodată. Pe cuvântul meu. Te tulbură și te incită în același timp. Nu mă pricep să-ți explic... Dar cred că este un sentiment la fel de puternic precum dorința mea să te sărut. Și cred că o voi face chiar acum.

– Ești nebun! În mijlocul străzii?

– Nu. Pe gură.

Buimăcită de replică, Dinah izbucni într-un hohot de râs și câteva clipe mai târziu se lăsă cuprinsă de brațele viguroase ale lui Harvey.

Totul era de necrezut. Totul. Situația în care se afla, cuvintele, bărbatul care o strângea în brațe, firescul, îndrăzneala lui și acum sărutul. Un sărut pătimaș, vrăjit parcă și mai ales mustața irezistibilă care îi mângâia buzele, moale și aspră în același timp.

Dinah închise ochii şi docilă, se lăsă în voia îmbrăţişării. Simţi degetele delicate ale bărbatului mângâind-o pe gât, coborând încet şi strecurându-se cu abilitate prin deschizătura hainei.

– Nu! Asta nu! ţipă Dinah. Nu-ţi dau voie.

Mâinile experte îi atinseră pielea şi tânăra se zbătu vehement.

– Lasă-mă în pace!

– Cum, feţiţo! Doar după un mic sărut nevinovat o întinzi deja? şopti Harvey vizibil amuzat.

– Au! Mă doare. M-ai zgâriat.

– Eu? N-aş face nici cel mai mic gest care să mă priveze cu alte ocazii de momente atât de plăcute...

Dinah se destinse brusc cu un zâmbet, descoperind cine era adevăratul vinovat. Agresorul tocmai sărise pe locul din spate şi îşi cerceta victima cu ochii lui mici şi rotunzi. Nu era mai mare decât un pisoi şi, după toate aparenţele aparţinea curajoasei rase a mangustelor.

– Ce-i cu tine acolo? Astea sunt maniere? o dojeni cu blândeţe Harvey. Du-te repede şi ascunde-te.

Ghemul de blană își pleoști urechile și porni în fugă să-și piardă urma în cușcă.

– Mă întreb, bombăni Dinah, dacă nu cumva a deprins proastele maniere de la stăpânul său.

– Educația nu are nimic în comun cu principiile și dorința este singurul lucru căruia trebuie să i te supui. Asta a fost de altfel tema pentru primele lecții.

– Copilăriile tale încep să mă plictisească. Du-mă te rog până la primărie. Vreau să-mi iau mașina. Pe urmă, sper să apuci drumul spre Birmingham. În ceea ce privește episodul din seara asta, te sfătuiesc să-l uiți la fel de repede ca mine.

– Hotărât lucru, ai un limbaj foarte curios... Bănuiesc că te referi la ceea ce s-a întâmplat între noi. Și ai vrea ca eu să șterg cu buretele această amintire? Te înșeli. Țin prea mult la plăcerile lumești!

Portierele se trântiră cu zgomot și Cadillacul demară în trombă. Abia treceau de prima intersecție când un țignal autoritar îi somă să oprească. Un agent sosi imediat, se aplecă ușor către fereastră și îl salută pe șofer.

– Îmi pare rău, domnule McClure, spuse omul în uniformă, pe care Dinah îl recunoscu-

imediat ca fiind şeful poliţiei locale. Aţi circulat fără lumini, ceea ce este o abatere gravă. Regulamentul este categoric în această privinţă.

Harvey, cu un chip năucit, se întoarse către femeia care-l însoţea. Doar ea putea să-l scape din această situaţie neplăcută, însă Dinah privea cu încăpăţânare în lungul drumului.

– Pot să văd actele dumneavoastră? continuă impasibil Dewey Dune.

– Vrei să spui că... Din păcate, nu se poate în clipa asta. Permisul meu de conducere a rămas în buzunarul pantalonilor şi la spălat s-a descompus de tot. Nu cred să fie cineva în stare să pună în ordine ceea ce a rămas.

– În cazul acesta vă rog să mă urmaţi pentru verificarea identităţii şi reţinere, dacă e cazul.

– Dar n-are nici un sens! Dinah! Fă ceva!

– Atribuţiile mele nu-mi permit să intervin în asemenea cazuri şi eu sunt cea dintâi care respectă legea.

– Cel puţin ai grijă de bebeluşul nostru! izbucni Harvey exasperat.

Dinah îşi aşeză în poală mica mangustă, sigură că stăpânul ei se va întoarce s-o ia. Dar când?

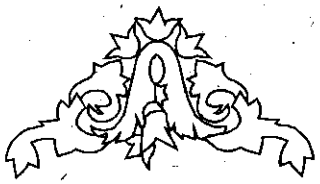

CAPITOLUL II

– Bună ziua! Ce faci? Programul obişnuit? strigă cu un ton familiar preşedintele societăţii de întrajutorare către Dinah.

Tânăra îi făcu semn cu mâna şi îi zâmbi. Soarele care se pregătea să apună îşi trimitea ultimele raze pe terenul de sport unde vreo treizeci de copii alergau şi săreau în cadenţă.

Puţin mai departe, pe gazon, fanfara oraşului făcea o ultimă repetiţie. Spectacolul acestor Pisici Sălbatice lucrând în aer liber merita într-adevăr să zăboveşti câteva momente.

Dinah coborî în grabă de pe scaunul ei de arbitru ca să scape de sunetele acute pe care le scoteau clarinetele, tromboanele şi saxofoanele fanfarei. Îndreptându-se către grupul de juniori ai echipei de baseball, i se

păru că are în fața ochilor, pentru o clipă, imaginea unui mustăcios care se îndrepta cu mers legănat pe o alee, cu mâinile în buzunare și părea nervos.

Încă de la prima oră a dimineții, Harvery McClure îi tulburase gândurile... Furioasă, tânăra trase un șut într-o piatră de pe alee și se duse în parcare la Toyota ei break. Intră în mașină, deschise geamul și tocmai se pregătea să introducă o casetă în aparat când zări în oglinda retrovizoare o mașină impunătoare oprindu-se chiar în spatele ei.

Din Cadillacul negru coborî un bărbat.

„Suplu și bine făcut. Un tip superb. În sfârșit, ca alură. În schimb, în privința hainelor, mai degrabă neglijent. Și totuși i se potriveau: bluejeans roși și nu impecabil de curați, vesta matlasată de un gri spălăcit, bluza prea largă de o culoare incertă. Da, ăsta e stilul lui..."

Harvey se apropie de ea cu zâmbetul pe buze și cu inima bătând dintr-o dată mai repede. Chiar înainte de a începe discuția, o simți stând în gardă. În ochii ei se citea neliniștea și se adâncise în scaun gata parcă în orice clipă să se apere sau să sară la bătaie.

„De ce oare nu are încredere în mine? Doar sunt frumos și celebru! Nu, cred că mă ia drept un aventurier. Cu atât mai rău, voi risca."

– Nici nu-ți poți închipui cât de mult mi-ai lipsit, rosti Harvey răspicat. Nu pot să stau câteva zile fără tine...

– Nu îl văd pe micul tău prieten..., începu Dinah cu un glas șovăitor. L-ai pierdut?

– Nicidecum. L-am lăsat acasă să doarmă.

Femeia îl privi contrariată.

– Am luat o cameră la „Muntele Negru". E o pensiune foarte bună. E mai bine pentru el, înțelegi? Alături se află un petshop. În caz de probleme îl duc acolo și vor avea grijă de el.

– Din ce mi-ai spus, să înțeleg că ai de gând să te stabilești în Mount Pleasant?

– Da. Cel puțin pentru moment... Ca să fiu sincer, oamenii de aici mă inspiră și găsesc în ei subiectul pentru o sută de cărți. E extrem de tentant pentru un vânător de personaje ca mine.

– Fii atent, sunt foarte vulnerabili. Nu poți să rânduiești ființele omenești asemeni unor portrete într-o galerie de tablouri. Cărțile tale sunt ceva, iar viața e cu totul altceva; ceva

foarte important și de care nu ai dreptul să te atingi. Știu foarte bine că toți ziariștii sunteți, din păcate, niște jefuitori de suflete.

– E ușor să mă bagi în oală cu confrații mei. Se vede că nu mă cunoști.

– Până la urmă ce cauți aici?

– Printre altele și asta, răspunse bărbatul și, cu un gest extrem de agil, băgă capul pe geamul deschis și o sărută pe gură.

După o clipă de uluială, Dinah își reveni și se eliberă cu brutalitate. Dintr-o singură privire în jur își dădu seama că zeci de ochi îi priveau cu interes nedisimulat. Elevii ei n-ar fi ratat pentru nimic în lume ocazia de a spiona un cuplu în momentele de tandrețe.

– Nu-ți pasă de nimic! izbucni tânăra furioasă. Sunt sigură că reputația nea e ultimul lucru la care te-ai putea gândi.

– N-are rost să faci atâta caz... Toată lumea are o părere excelentă despre tine și o știi prea bine. Dacă ar fi să-i dau crezare lui Luly Belle Mitchum, toți nu așteptată decât un lucru: să-ți găsești un bărbat, pentru că asta îți lipsește!

– Luly ți-a spus asta? Unde ai văzut-o?

– Am întâlnit-o pe drum. De altfel, ea mi-a spus unde te pot găsi.

– Constat că există o adevărată coaliție! Nu știu ce le-ai făcut ieri seara, dar văd că ești subiect de conversație pe buzele tuturor. Tu și mica ta mangustă i-ați cucerit pe toți. Ar fi însă o mare greșeală să te aștepți la aceeași reacție din partea mea!

Harvey zâmbi în fața tinerei care se ambala asemeni unui mânz îndărătnic. În același timp, părea descumpănit în fața acestei atitudini. Dacă o lăsa să continue, în curând avea să devină cinică și crudă.

– Spune-mi, te rog, ce se petrece în căpșorul tău drăguț? reluă bărbatul cu blândețe.

Dinah tăcea, cu capul plecat. Ce ar fi putut să-i răspundă? N-avea nici un drept să intre cu forța în gândurile ei. Nu avea să-i mărturisească niciodată amintirile penibile care reveneau cu regularitate să o chinuie și să-i amărască viața. De exemplu, accidentul în care tatăl ei își găsise sfârșitul în niște împrejurări tulburi și care declanșase un mare scandal și tot felul de comentarii dezonorante.

– Să trag concluzia că e doar un capriciu? întrebă Harvey apucând-o delicat de bărbie. Privește-mă! Răspunde-mi!

– Nu mă lua în serios, te rog! murmură Dinah smerită. Uneori am reacții de felul ăsta... Și eu sunt prima care regret. Însă trebuie să mă înțelegi. Când participam la concursuri de frumusețe, am avut multe experiențe neplăcute cu oamenii, în sfârșit, cu bărbații, care nu se gândeau decât să profite de situație... încât acum, sunt foarte suspicioasă. Mă închid ca un melc în cochilia lui.

– Te înșeli în privința mea. Eu nu sunt din categoria la care te-ai referit. Pentru mine ești un personaj interesant, la fel cum sunt toți locuitorii din Mount Pleasant. Am de gând să scriu despre tine pentru că e admirabil felul în care conduci destinele acestei colectivități.

– Mă emoționează complimentul tău, dar cred că exagerezi. Mă mulțumesc să acționez în interesul concetățenilor mei și lucrul acesta nu este deloc extraordinar, ținând seama de atribuțiile funcției mele.

– Și totuși, eu continui să cred că ai ceva în plus. Altfel, oamenii nu ar ține la tine atât de mult.

Îi luă mâna într-a lui, iar Dinah nu mai încercă să și-o retragă.

– Ai încredere în mine, continuă Harvey deschis. Vreau ca toată America să des-

copere acest orășel minunat și tânăra remarcabilă care-i conduce destinele.

Dinah oftă. Cuvintele lui erau atât de convingătoare... Da, într-un fel avea nevoie de Harvey McClure. El era celebru de la Atlantic până la coasta Pacificului și, în plus, avea talent. Oamenii îl găseau întotdeauna deschis, gata să le asculte problemele și să le dea un sfat. Și adevărul era că puțină reclamă făcută, fără exagerări și fără lingușeală, putea să fie de folos orașului.

Totuși tânăra șovăia. Pana prea entuziastă a acestui ziarist atât de cunoscut putea să-i pricinuiască totuși neajunsuri.

„Ca să fie cât mai onest, va pune pe tapet trecutul meu, și cu nici un preț nu vreau să se întâmple așa ceva."

– Ce facem acum? interveni Harvey rupându-i firul gândurilor.

– Ei bine, trebuie să țin un discurs la clubul pensionarilor. Nu e nemaipomenit de vesel, şi în general dineurile lor sunt cam indigeste. Dacă inima te îndeamnă, poţi să mă însoțești.

– Dacă pregătesc spaghetele la fel de bine ca la cantina bătrânului meu colegiu, atunci sunt al tău!

Două ore mai târziu, Dinah trecea să-l ia de la motel. Tot drumul până la sala de festivități unde avea să se desfășoare dineul, stătură de vorbă ca doi vechi prieteni.

– Vei vedea că sunt niște oameni foarte drăguți, îl asigură Dinah. Partea proastă este însă că sunt mulți veterani și când încep să vorbească despre război...

– Încearcă să te pui în locul lor, răspunse Harvey. E o parte sacră din viața lor. Și eu am trăit asemenea experiență. După ce am lâncezit șapte ani într-o școală de jurnalistică și am simțit nevoia de acțiune și am optat pentru armată! Înrolat voluntar! Direcția: Vietnam! Și acolo, simțul datoriei și lupta pentru supraviețuire au mers mână în mână.

– Ai un ideal foarte ciudat, însă te admir. Eu n-aș fi putut să o fac.

– Pe scara valorilor absolute eu plasez pe primul loc, la egalitate dragostea de patrie și friptura de pui! Pe locul al doilea urmează femeile. Toate merită să fie așezate pe un piedestal.

– Nu știam că eroismul poate să se ridice pe asemenea culmi.

– Umorul tău desăvârșit ar merita o medalie de ciocolată...

Ajunseră, Harvey o apucă de umeri, o întoarse spre el și își lipi fruntea de a ei.

– Îmi place atât de mult să te văd destinsă. Din păcate, se întâmplă atât de rar.

– Poate că depinde și de tine, șopti Dinah ieșind din mașină.

Primirea a fost călduroasă iar seara a trecut mult mai repede decât se gândise Dinah. Doamnele fragile și domnii pleșuvi l-au adoptat pe Harvey din prima clipă, de cum și-a început demersul nonșalant. Era prezent peste tot, servind punch, împărțind farfuriile cu gustări, elogiind oribilul terci chinezesc. Vorbea tot timpul, zâmbea, strângea tuturor mâinile, bea, râdea în hohote și iarăși vorbea până când în jurul lui s-a format un cerc de atenție tulburat doar de scârțâiturile scaunelor și de câte o tuse înăbușită.

Dinah i-a cedat cu plăcere locul de onoare pe care ea îl ocupa în asemenea ocazii. McClure povestea tot felul de istorii despre liceeni, cowboy, menestreli și femei ușoare care cedau în cel mai apropiat gang!

Deși se amuza văzându-și invitatul în elementul său, Dinah prefera să rămână în

afara acestui joc. Prefera să evoce în sinea ei clipele pe care le trăise nu cu mult timp înainte când se afla în parcarea motelului. Spionând, îl văzuse prin perdeaua străvezie, cum stătea lungit în pat cu bustul gol, cu mica mangustă ghemuită pe pieptul lui musculos.

Imaginea fusese atât de ispititoare încât fugise repede la uşă şi apăsase îndelung pe sonerie ca să-şi revină la realitate...

Acum, Harvey se ridicase şi îi aducea poşeta şi haina. Gazdele nu îl lăsaseră să plece fără promisiunea că va reveni la club cât de curând.

– Te-ai descurcat de minune! îi spuse Dinah luându-l de braţ.

– Să ştii că sunt băiat mare şi am învăţat să mă port frumos în societate. Ai avut vreo clipă îndoieli în privinţa asta? Poate că nu fac parte din categoria gentlemanilor clasici, dar cu toate astea am destul succes. Şi mai ales în compania ta...

Îi strânsese mâna prietenește şi râsul lui răsuna limpede în liniştea nopţii.

– Mă întreb cum să fac să-ţi intru în voie, se întrebă McClure.

– În privința asta nu-ți face probleme. Sau, mai bine zis, să nu-ți închipui că-ți este permis orice... Îi detest pe cei care te privesc ca pe un obiect. Azi te iau și mâine te lasă. Nu știu cum se face, dar câștigătoarele concursurilor de frumusețe au darul să atragă asemenea indivizi. Și crede-mă că vorbesc în cunoștință de cauză...

– Sper că pe ceilalți i-ai lăsat cu buza umflată. Nu meritau nici măcar un sărut. Însă cu mine este altceva...

– Fantasmele tale au devenit obsesii, McClure, și ești deja pisălog! Dacă continui, te voi obliga să dai seama în fața adunării generale a bisericii baptiste!

– Sunt convins că o să-ți placă. Am o simpatie deosebită pentru preoții negri și cunosc toată muzica spectacolului.

Dinah introduse cheia în contact bombănind. Se săturase de replicile lui spirituale și ifosele de intelectual sub care se ascundea un bărbat cam sărit și prost crescut...

Până la urmă Harvey îi lăsă în pace pe baptiști, în schimb dădu curs invitației bisericii metodiste, pretextând că fusese

educat în aceasta tradiției religioasă. În mod cert, omul ăsta făcea totul de capul lui și nu-i păsa de nimic.

În cele din urmă, îndrăzneala i-a fost răsplătită pentru că discursul ținut din înaltul amvonului a fost primit ca un torent de aplauze.

„A știut să se exprime în idei simple și să vorbească cu cuvinte familiare, își spuse Dinah. Și în plus are vocație de actor."

După predică merseră împreună la bufet. După efortul depus, falsul predicator se năpusti ca un lup hămesit asupra platoului cu gustări.

Dinah îl privea exasperată.

– Ia uite, au dat drumul la muzică, spuse McClure cu gura plină. Îmi place tare mult muzica grecului ăsta. Ba nu. E român. Ei drăcie! Știe să cânte ca la noi. Cum zici că-l cheamă? Camphor?

– Zamfir! îl corectă tânăra iritată. Gheorghe Zamfir.

– Dacă mi-ar fi pus întrebarea la Robingo, atunci adio parale!

– Asta e emisiunea ta preferată?

– Nu pot zice că mă înnebunesc după genul ăsta de distracţii. Nu e pentru oameni blazaţi ca mine.

Dinah îşi bău paharul şi bătu în retragere.

„Şi când mă gândesc că întotdeauna am căutat bărbatul ideal din scrierile marilor învăţaţi ai Renaşterii, oftă ea. De ce a trebuit să-l întâlnesc pe acest conţopist incult şi de ce îmi petrec atâta timp în compania lui?“

Era deja târziu când terminară discuţiile şi schimburile de amabilităţi. Afară, luna plină îşi trimitea razele până în depărtare, luminând povârnişurile munţilor.

– În fiecare zi ai un program atât de încărcat? întrebă Harvey.

– Bineînţeles, doar asta e datoria mea.

– Din întâmplare nu este vreun loc vacant de consilier municipal? Cred că m-aş descurca destul de bine.

– Of! Eşti incorigibil!

– Nu mă gândesc decât la binele tău. E periculos seara să te întorci singură acasă; pădurea e destul de aproape şi cred că lupii dau târcoale. Ai avea nevoie de cineva care să-ţi asigure protecţia.

– Bănuiesc că tu?

– Într-adevăr, ar fi o alegere chibzuită. Închipuie-ți că știu să mă bat.

– Nu m-am îndoit nici o clipă de asta! confirmă Dinah râzând în hohote.

– De altfel, reluă după o clipă McClure, ești exact opusul meu. Ceea ce îți lipsește, este tocmai natura mea răzvrătită.

Dinah se îndepărtase câțiva pași și se îndreptă spre un parapet pe care se așeză cu coatele și începu să contemple în tăcere stelele.

Pe asfalt răsunară pași care se apropiau de ea; curând simți prezența lui Harvey aproape, în spatele ei și îi adulmecă mirosul bărbătesc, un amestec de apă de colonie și tranpirație.

– Natura ne oferă o vreme minunată, un cer superlux, spuzit de stele, îi șopti bărbatul la ureche. Atmosfera e atât de plăcută. Vraja nopții nu te înfioară? o întrebă întorcând-o spre el.

Dinah se dădu puțin înapoi, luată prin surprindere.

– Nu mi-ai povestit niciodată cum e la tine... deși aș fi foarte curioasă să știu, începu femeia încercând să pară convingătoare. Poate trăiești într-o rulotă.

– Mai rău! Stau într-o cabană! Te asigur că ăsta este adevărul. Însă am o pisicuță, un avocat și un doctor... pentru vecini, un grădinar și chiar o femeie de serviciu. E drept că vine doar o dată pe săptămână. Strictul necesar, nimic mai mult.

– După scrisoarea pe care ai făcut-o, mă gândesc că asta ar fi o reședință sezonieră. În orice caz, o compătimesc pe femeia care face curățenie.

– Sunt totuși un om civilizat! Nu am obiceiul să arunc pe jos resturile! Un jucător de golf trebuie să păstreze un minim de convenienţe.

– Oho! Nu mi te închipuiam purtându-ți sacul cu bastoanele de golf și înfundându-ți crampoanele în peluza privilegiaților. Ești în permanență plin de surprize. Trebuie să recunoști însă că ai mai repede alură de camionagiu.

– Și te dezamăgesc? Și tu ești o ființă care mă uimește. Mereu imprevizibilă. Este pentru prima oară în viață când întâlnesc un manechin care vorbește și nu spune idioțenii.

Tăcură brusc amândoi și ascultară câtva timp zgomotele îndepărtate ale drumului care șerpuia către nord.

– Dinah, crezi în proverbe?

Neprimind răspuns, continuă:

– Mă gândesc la cel ce spune că „niciodată nu e prea târziu"... Lasă-mă să te cuprind în braţe.

– Nu. În general nu cred în proverbe. Acum mi-a venit în minte unul în care cred: „Cine se aseamănă, se adună". Vei fi, bineînţeles, de acord că nu semănăm deloc.

Harvey ridică o piatră de jos şi, plin de ciudă, o aruncă departe.

– Te-am rănit cumva? întrebă femeia.

– Mă întrebam doar dacă pe toţi bărbaţii îi trimiţi la plimbare în felul ăsta.

Cu un gest involuntar, Dinah îşi aşeză palma pe obrazul lui şi îl mângâie încet, îndelung.

– Aş fi vrut atât de mult..., şopti Harvey.

– Nu e rezonabil. Şi apoi, trebuie să mă mai gândesc. De când ai venit tu, nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Eu...

– Vrei să plec?

– Dacă ţi-aş cere, ai face-o?

– Bineînţeles că nu! răsună răspunsul în liniştea nopţii.

– Eram sigură, oftă tânăra.

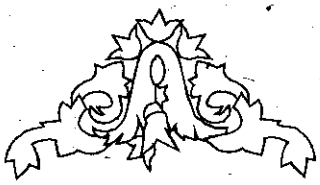

CAPITOLUL III

Era ora prânzului și în cantina colegiului municipal erau adunați toți profesorii care își acordau un scurt răgaz înainte de reluarea cursurilor. Atmosfera era destinsă și peste tot răsunau glasuri vesele și hohote de râs.

Dinah, care era și ea prezentă, constată o dată în plus că discuția se învârtea în jurul unui anume Harvey McClure a cărui absență fusese remarcată de toată lumea.

De câtăva vreme, în oraș totul se petrecea ca și cum nimic nu se putea vorbi sau înfăptui fără știrea acestui reporter afurisit.

– Îmi amintesc de una din cărțile lui care mi-a plăcut foarte mult, începu John Bradley, profesorul de comerț. O descria undeva pe femeia visurilor lui: părul roșcat ca o vulpe, glezna fină de căprioară, tocuri cui și un temperament dominator. Tipul ăsta e

într-adevăr genial. Mă întreb însă dacă uneori nu se întrece cu gluma.

– E într-adevăr un provocator înnăscut! încuviință Gina Smith, doamna de literatură. Și sunt convinsă că e în stare să facă un instantaneu, un portret inspirat, sau că urzească o intrigă. Este extrem de spontan și în tot ce face are un deosebit simț al echilibrului, cumpănind bine vorbele. Se vede că are ceva experiență de viață...

– Bineînțeles, interveni profesorul de științe naturale. Și în plus, numele pe care le inventează pentru personajele lui sunt tare nostime. Mai ales când sunt reale, cum este acel-faimos domnișoara „Războinică fără teamă", cum și-a botezat secretara „șoc". Sărmana fată... Nu știu dacă poate să se ridice în fiecare zi la înălțimea reputației pe care o are. Tu ce părere ai, Dinah?

– Nu știu. Nu mi-am îndreptat atenția asupra opèrelor acestui domn. Pe el ar trebui să-l întrebați.

În clipa aceea, ușa se deschise brusc întrerupând pentru o clipă conversația.

– Vorbești de lup... și lupul la ușă, se auzi un glas din sală.

Harvey McClure zâmbi asistenței arătându-și dinții ca într-o reclamă de pastă de dinți, apoi așeză pe masă un pachet mărișor având pe el pete de grăsime.

– Ia uitați! exclamă noul venit pe un ton confidențial. Cu sandvișuri nu reușesc niciodată să mă satur. Am luat un pui mărișor și bine rumenit.

Dinah îl cercetă pe intrustul cu părul răvășit, îmbrăcat cu aceiași bluejeans și cu o geacă verde aruncată neglijent pe umeri.

– Cine ți-a dat voie să intri aici?

– Directorul. M-am întâlnit cu el pe culoar. Lou Parker are o figură simpatică. Am fost încântat să-l cunosc... Am schimbat doar câteva cuvinte. I-am promis că la serbarea colegiului voi veni și eu. Asta se pare că l-a binedispus.

Harvey făcu o mutră nostimă și se așeză fără să mai aștepte să fie invitat. Dinah oftă, resemnată.

– Atunci, poftă bună! spuse vesel McClure extrăgând din pachet o pulpă de pui bine rumenită. Acum cinci minute l-a scos Fred de la rotisor. Îmi lasă gura apă.

– Cum naiba de i-ai descoperit prăvălia? se minună profesorul de muzică.

– Nimic mai simplu. Dimineață m-am întâlnit cu căpitanul Cluck care mi-a propus să facem o partidă de pocher. N-am putut să-l refuz și din vorbă în vorbă am aflat și de rotiseria lui Fred. Timpul a trecut fără să ne dăm seama. Am pierdut, însă nu-mi pare rău deloc. M-am încins la joc cu bătrânul Bascom Lewis, care a jucat ca un mare maestru.

– Harvey, nu știu dacă ești la curent, interveni Dinah, Bascom Lewis este cel mai înrăit bețiv din regiune. Și cu toate că a fost de mai multe ori la cerere la dezalcoolizare, nimic nu s-a schimbat. Ba dimpotrivă, e mai rău ca înainte. Mă întreb, oare ce te-a fascinat la el?

– Felul lui de a povesti, draga mea. A văzut multe la viața lui, crede-mă. Până la urmă nu ne mai puteam despărți. A trebuit să mai jucăm un biliard.

Dinah se întunecă la chip și se jucă distrată cu furculița în salata de orez. Ceilalți păreau cu toții fermecați. Chiar și ea se simțea contaminată de entuziasmul care îl caracteriza pe Harvey McClure de fiecare dată când se afla în public. Îi plăceau oamenii și știa să le arate acest lucru printr-o

strângere de mână sau un zâmbet. Cine nu l-ar fi invidiat pentru acest dar?

Tânăra îl privea cum își devorează puiul fără să aibă nevoie de furculiță sau de șervețel, lingându-și degetele după fiecare îmbucătură.

„Mănâncă asemeni unui sălbatic. Un canibal. Cu toate astea e un tip nemaipomenit..."

Cu gura pe jumătate plină, McClure începu din nou să vorbească:

– Sunt de acord că scriitorii nu sunt niște oameni privilegiați. În schimb au avantajul, dacă se poate spune așa, unei vieți boeme. Nimeni nu mă poate împiedica să trag o fugă până la Birmingham, să fac o partidă de golf cu primarul și apoi să mă întorc aici. Pentru că, dragi prieteni, nu pot să vă ascund faptul că am de gând să o conving pe domnișoara Sheridan să mă însoțească la o partidă.

Dinah se încruntă și îl privi furioasă. Ce tupeu! Doar n-avea de gând să-i stabilească programul după bunul lui plac!

– Domnule McClure, aș vrea să-ți spun câteva cuvinte. Între patru ochi, dacă nu te superi...

Cei care asistau la discuţie părăsiră pe rând, cu discreţie, încăperea.

– Ce înseamnă acest nou capriciu? întrebă tânăra cu un tremur nervos în glas. Şi dacă, eu una, n-am chef să te însoţesc şi să-ţi port tolba?

– E un pretext ca oricare altul... Să ştii că de când am plecat din Texas n-am mai pus mâna pe o puşcă. Şi cred că nici măcar n-aş fi în stare să pun un inel de marcaj pe piciorul unui porumbel, chiar dacă mi-ar fi servit pe un platou cu cartofi prăjiţi într-un restaurant. Apropo, când mă înviţi să cinăm împreună?

– Ştiu eu... M-ai luat pe nepregătite... Să zicem astă-seară. Pe la ora şapte, de acord?

Dinah rămase ea însăşi surprinsă de propunere. O luase gura pe dinainte şi răspunsese prompt ca şi cum se gândise de mult la întrebare şi acceptase dintr-o nevoie imperioasă.

Harvey se ridică şi întinse mâna ceremonios.

– Deci ne-am înţeles, astă-seară la şapte. Sper să nu revii asupra hotărârii.

Femeia zâmbi privindu-l cum se îndreaptă spre uşă cu mersul lui legănat şi cu o mână în buzunarul pantalonilor.

Noureiev, instalat plin de orgoliu pe leagănul lui, lăsă să-i scape din gheare arahida pe care o studiase câteva clipe și croncăni mustrător. Apoi, plictisit, se roti de câteva ori în jurul barei și într-un vârtej de pene colorate răsturnă recipientul pentru apă. Dinah îl cam neglijase în ultima vreme și pasărea își manifesta în felul ăsta nemulțumirea. Văzând că agitația lui nu avea nici un efect, recurse la una din strategiile care de obicei atrăgeau atenția stăpânei.

– Gândesc, deci exist. A cui e vina? rosti în zeflemea papagalul. A cui e vina?

Rezultatul nu se lăsă mult așteptat și Dinah veni lângă colivie bătând de câteva ori în gratii.

– Îmi spargi timpanele! Dacă mai continui, te scot pe terasă! M-am săturat aduneauri de predicile unui bărbat, așa că nu mai suport și capriciile tale. Taci odată!

– Taci odată! Taci odată! răsună din colivie ca un ecou.

Tânăra se mulțumi să scoată limba la el și se întoarse în bucătărie. În curând avea să apară Harvey și mai avea încă atâtea de făcut.

„Mă întreb de ce îmi dau atâta osteneală pentru unul ca el... Și în plus, nici nu sunt

genul lui, atunci pentru ce vine să-şi bage nasul aici? Bărbatul are darul să mă enerveze."

În secunda următoare auzi roţile Cadillacului muşcând pietrişul aleii din faţa casei. Dădu la o parte perdeaua dar o trase imediat la loc. Îşi desfăcu grăbită şorţul şi îşi trecu mâna prin păr cu un gest reflex. Până când răsună soneria mai avu timp să arunce o privire fugară în oglindă, apoi alergă să deschidă.

În clipa când era deja cu mâna pe clanţă se răzgândi. Putea foarte bine să mai zăbovească câteva secunde. Astfel avea răgazul să-şi compuă o figură impasibilă. În seara asta, cel mai important lucru era să fie cât mai degajată.

Dinah desfăcu lanţul, deschise uşa şi zâmbi automat.

– Bună seara. Bine ai venit!

Harvey rămase în prag ţinând în braţe o sacoşă cu provizii. Nu răspunse salutului, însă dintr-o privire o dezbrăcă din cap până în picioare. Buzele lui senzuale schiţară un zâmbet de apreciere şi apoi intră în casă. Dinah îl conduse stânjenită, neîndrăznind să întoarcă privirea spre el.

– Ei bine, începu gazda dregându-şi glasul, cum a fost la vânătoare?

– Întâi să mă aşez şi pe urmă îţi povestesc. Ca să fiu sincer, n-a fost nemaipomenit. Porumbeii ăştia sunt mai şireţi ca fetele bătrâne!

– Ar fi trebuit să-l iei pe Dewley cu voi. Are un nas de copoi... Îi descoperă ca nimeni altul. Şi e un tip foarte simpatic.

– Da, poate. Dar şeful poliţiei nu e compania cea mai potrivită la o partidă de braconaj.

Se ridică brusc, se apropie de şemineu şi îşi încălzi degetele deasupra flăcărilor.

Dinah se aşeză la pian şi începu câteva acorduri.

– Ştii să cânţi? Cântă şi pentru mine ceva? o imploră bărbatul.

– Numaidecât, dacă ţii atât de mult. Dar cred că acum e momentul să trecem la masă.

– Atunci să purcedem la masă. Dacă ar fi să mă iau după aparenţe, cina promite să fie extrem de protocolară.

– De curând am refăcut tapetul, începu gazda ca şi cum ar fi vrut să se justifice. Of, am uitat. N-ai vrea să te faci comod? Dă-mi haina şi ia loc, te rog.

– De acord, cu o condiţie însă: să aduci ceva de învelit pentru prietenul meu, spuse musafirul arătând spre mica mangustă care stătea la pândă lângă colivia papagalului.

– Asta de unde a mai apărut?

– Nu pot să mă despart de ea, mă urmăreşte ca o umbră oriunde mă duc.

Dinah zâmbi agăţând haina în cuier. Parcă de fiecare dată micul animal se strecura între ei.

– Aici ai adus bere? întrebă gazda căutând în sacoşă.

– N-ai ghicit. Eşti departe de adevăr. Pentru o cină în doi e nevoie de şampanie, chiar dacă nu mâncăm la lumina lumânărilor! Poţi să ai încredere în alegerea mea, continuă bărbatul mângâind eticheta. Am fost special până la Birmingham să o cumpăr.

– Mi se pare că asta se bea frapată. Mă duc să aduc gheaţă.

– Stai, nu te grăbi! interveni McClure apucând-o de mână. Nici nu mi-ai mulţumit. Sărută-mă!

Buzele lor se uniră într-un sărut dulce, prelung.

– Încă o dată..., şopti Harvey. Îmbrăţişează-mă, te rog. Vreau să-ţi simt palmele pe spatele meu, să mă simt precum claviatura unui pian pe care degetele tale se plimbă dându-mi fiori, făcându-mă să vibrez... Asta mă scoate din minţi, mă înţelegi?

Bărbatul o săruta pe gât, gâdilând-o cu mustaţa. Dinah îşi lăsă capul pe spate cuprinsă de o tulburare ameţitoare.

– N-am de gând să fiu un om înţelegător, fetiţo. Cred că nici tu n-ai vrea să ne oprim câta vreme ne aflăm pe drumul cel bun... Ce-ar fi să trecem în camera ta?

Dinah răsuflă adânc şi deveni stacojie.

– Drept cine mă iei? Mă crezi o păpuşă care e trimisă la culcare când plânge? Sau o adolescentă care adoarme înainte să apuce să se demachieze şi să-şi scoată genele false? Aşa mă crezi?

– Am şi eu dreptul să visez, nu? Ascultă-mă, păpuşico, eu...

– Ajunge cu diminutivele tale ridicole!

– Ce ciudat, replică Harvey serios, nu mi-ai spus niciodată cuvinte tandre, intime care să rămână între noi... Secretara mea susţine că există o întreagă gamă, de la cele mai afectuoase la cele mai crude!

Dinah nu lăsă să-i scape prilejul de a demara conversația.

– Vorbești de faimoasa domnișoară „Războinică fără teamă"?

– Nu pot să-ți ascund nimic. Sunt unele momente când fac eforturi să mă înțeleg cu ea, dar e o fată nemaipomenită. A lucrat trei ani în armată și lucrul ăsta se resimte în comportarea ei. Să zicem că e o tipă uimitoare. Acum, urmează psihologia la universitate și nopțile le petrece învățând. Când își pune ceva în gând, nimic nu-i stă în cale și de multe ori mă întreb ce o să mai născocească pentru a-și cheltui energia inepuizabilă. Am uitat să-ți spun că e centură neagră în karate.

– Karate! Sake! Japonia! se auziră urlete din bucătărie.

Harvey se întrerupse și o privi pe gazdă întrebător.

– Fiecare cu preferințele lui în domeniul zoologic. Eu am un papagal. Îl cheamă Noureiev, datorită baletului sublim pe care-l face în timpul paradei nupțiale. E un papagal deosebit pentru că are înclinații poliglote.

– Ar trebui să încerci să-l înveți esperanto. În ziua de azi e atât de greu să te înțelegi cu

aproapele tău... E de ajuns să ne uităm la noi doi.

Dinah preferă să nu continue discuția pe nisipurile mișcătoare unde ajunsese și, luând o carafă de cristal, îi turnă musafirului un pahar de Porto vechi, de culoarea ambrei. Harvey sorbi o înghițitură și o savură pe îndelete. Tânăra se întoarse din bucătărie purtând în mâini o caserolă de cupru.

– Sper că-ți place „coq au vin".

– Din partea mea, câtă vreme e friptură de pui și e scăldată în sos...

Pe neașteptate, mangusta, sări pe genunchii prietenului său și se sprijini cu o lăbuță pe masă, privind cercetător. Harvey o luă pe sus și o mângâie pe creștet.

– Într-o bună zi o să te duc la tine acasă, în pădure și acolo o să poți alerga unde vei pofti.

– Chiar ai de gând să te desparți de ea?

– Cred că da. Așa e firesc. Crezi că pot s-o scot la aer în grădină?

Dinah încuviință din cap, zâmbind, însă McClure pornise deja și deschise ușa care dădea spre verandă ca s-o trimită la plimbare pe mica sa protejată.

„Parcă e la ea acasă și nu văd nimic rău în asta" își spuse Dinah.

– Face o tură pe lângă trandafiri, comentă Harvey puțin îngrijorat. Sper să nu-și bage nasul în ei și să se înțepe...

În camera primitoare, atmosfera calmă și destinsă îmbia la vorbe fără șir, la confidențe, ca între doi prieteni buni.

Dinah evoca amintirea mamei ei, Julie. Și ea fusese la vremea ei Miss Georgia, dar murise acum doisprezece ani de meningită. Astfel încât, aflată atunci la vârsta adolescenței, fiica ei preluase ștafeta și apucase pe același drum ca să-i ducă mai departe imaginea.

– Să nu crezi că tatăl meu a încercat să mă influențeze, insistă tânăra ca să preîntâmpine orice întrebare. E drept că și el își dorea să pot să ajung acolo unde mama nu reușise să se ridice. Ea visase atât de mult să ajungă Miss America... Dar nu a avut destul timp. Și atunci...

– Înțeleg. Urmarea o cunosc. Câte concursuri ai câștigat în total?

– Șase concursuri în șase ani. M-am retras la douăzeci și unu de ani. Îmi aduc aminte

că la primul concurs la care am participat am fost aleasă „Miss Cauciuc". Bineînțeles că principalul sponsor lucra în branșă.

– Bănuiesc că ți-ai umplut camera cu trofee și afișe.

– Le-am pus pe toate la un loc într-o cutie de carton. Nu mă mai interesează deloc. De altfel, sunt convinsă că m-am oprit la timp. Să știi că orele de machiaj, ședințele de pozat începuseră să mă dezguste. Și, în plus, mă bombardau cu tot delul de eșantioane de parfumuri, care de care mai oribil. Nu cred să reușesc vreodată să mă descotorosesc de amintirea lor; și acum le simt mirosul.

– Încerc să înțeleg, dar mi se pare totuși curios să întrerupi o carieră impetuoasă înainte de a cuceri cel mai prețios trofeu... Am aflat că ai luat hotărârea cu prilejul decesului tatălui tău, așa e?

Dinah presimți imediat curiozitatea profesională a jurnalistului și nu răspunse. Se ridică în picioare și începu să servească. Harvey o prinse de mână și o privi drept în ochi.

– Văd că ai început interogatoriul, spuse tânăra încet. Dacă trebuie neapărat să mă supun, află că a murit într-un accident, la

bordul avionului său de agrement, în ajunul zilei concursului cel mare. N-are rost să-ți spun că nu aș fi fost în stare să particip, cu toate că el ținuse foarte mult să mă prezint la concurs.

– Ar fi trebuit să-i respecți dorința...

– Nu vorbi de lucruri pe care nu le cunoști, McClure! Pentru mine este și așa foarte dureros să-mi amintesc.

– Cum dorești.

În încăpere se așternu o liniște apăsătoare.

Dinah se afla într-o mare dilemă: să-i dezvăluie marea taină care o apăsa, ori să asculte de voința sălbatică de a o păstra cu îndârjire?

Acum îi revenea în minte un personaj pe cât de pisălog și plictisitor, pe atât de redutabil. Se numea Todd Norins și era animatorul unei emisiuni cu mare priză la public pe unul din canalele naționale de televiziune. Prin declarațiile și aluziile lui reușise să-l discrediteze pe tatăl ei, cu mulți ani în urmă. Chiar și astăzi, glasul răgușit și ochii lui reci o chinuiau în nopțile de coșmar.

Pe nesimțite, lacrimile începură să se rostogolească pe obrajii femeii. Harvey se apropie și o luă de mână cu un gest tandru.

– Eu te-am făcut să plângi?

Dinah încuviință din cap ca o fetiță.

– Nu-i nimic, suspină ea. Însă... ce-ar fi să schimbăm subiectul?

– Mi-a venit o idee grozavă! spuse Harvey bine dispus. Cred că ai pozat și în costumul Evei. Arată-mi și mie fotografiile... Am un prieten fotograf care face calendare din astea. Sunt nemaipomenite! Tu ce părere ai?

– Fără îndoială că sunt de un bun gust deosebit, răspunse ironic femeia. Ești un necioplit, domnule. Ar trebui să mă gândesc să-ți fac educație. Ce ai spune de un preludiu de Chopin?

– Cum vrei să-mi păstrez liniștea sufletească atunci când îmi vorbești ca o prietenă intimă?

Pufniră amândoi în râs și trecură apoi în salon.

Dinah începu să cânte plimbându-și degetele lungi și nervoase pe claviatură, cu buzele crispate, absorbită cu totul de muzica ce se răspândea în valuri.

McClure bătea măsura cu degetele pe brațele fotoliului. După un timp, săturându-se să se tot foiască negăsindu-și locul, plictisit la culme, căscă sonor, lucru

care o făcu pe pianistă să se oprească din adagio.

– Din câte observ, melomanul din tine trăiește muzica..., constată concertista plină de înțelegere.

– Mai degrabă mă duc cu gândul la altceva.

McClure se apropia de ea, și cu un gest precipitat, aproape violent o îmbrățișă și o strânse cu putere ca și cum îi aparținea doar lui.

– Te doresc mai mult ca orice pe lume, îi șopti la ureche. Nu poți să mă refuzi la nesfârșit!

Luată prin surprindere, Dinah făcu ochii mari, îi închise, îi deschise din nou, incapabilă să se hotărască: să încerce să-i stăvilească elanul sau să se lase în voia lui.

Mângâierile lui Harvey erau din ce în ce mai înfocate și mai precis direcționate. Gurile lor se unira într-un sărut pătimaș. Bărbatul era stăpân pe situație iar Dinah nu putea decât să se supună. O sărută pe gât, pe umeri, mâinile lui îi mângâiară părul, apoi febrile îi desfăcură bluza, se plimbară pe pielea goală frământându-i sânii, apoi mai jos, tot mai jos...

Dinah gemu sub atingerea arzătoare. Îi simțea mustața gâdilându-i ceafa și senzația era delicioasă.

– În noaptea asta..., începu bărbatul gâfâind. Și în alte nopți. Când vrei tu... Cum vrei tu.

Dinah își înfundă mâinile în părul lui și îl mângâie cu o infinită tandrețe.

– Hai să facem dragoste! Da, chiar acum, te rog!

Dinah îl îndepărtă brusc.

– Nu, Harvey! Nu se poate. Avem prea puține lucruri în comun. În viață sunt greșeli care nu se iartă. Să ne oprim aici, e cel mai înțelept.

– Cum!? Protestă McClure înnebunit. Nu poți să spui așa ceva! N-ai dreptul s-o faci, înțelegi? Cel puțin acordă-mi o șansă! Doar n-o să mă arunci ca pe un seducător de ocazie, nu-i așa? La naiba, ce să fac să te conving că nu mă gândesc la o aventură trecătoare? Ascultă-mă! Vreau să rămân cu tine, doar cu tine. Înțelegi ce vreau să spun?

– Harvey, liniștește-te. Și tu te înșeli dacă mă consideri o femeie încăpățânată. Pur și simplu încerc să te fac să înțelegi că modurile noastre de a trăi sunt incompatibile și că între

noi nu este decât un joc... Sunt niște limite peste care nu are rost să trecem.

– Veșnica scuză! Nu sunt de acord! Curaj, acțiune, asta e deviza ta!

– Nu vrei să rămânem prieteni pur și simplu? încercă timid tânăra.

– Vorbești de parcă n-ai ști că întotdeauna relațiile de prietenie dintre un bărbat și o femeie tot acolo ajung... Nu, din moment ce am ajuns în situația asta, aș face mai bine să plec! spuse McClure supărat.

– Ai dreptate. Și poate că ar fi mai bine să te întorci la Birmingham... Poate pentru câtăva vreme.

Bărbatul își luă haina din cuier. Rămase pe loc câteva clipe privind-o, incapabil să iasă pe ușă.

– Noapte bună, fetițo... Și ai grijă să păstrezi taina doar pentru tine.

– Stai puțin! te conduc până la poartă.

Când ajunseră la mașină, descoperiră un ghemotoc de blană care le veni în întâmpinare cu ochii lui curioși sclipind în noapte.

„Mică mangustă, nici tu n-ai vrut să-l lași pe hoinar să plece singur..." se gândea Dinah în liniștea nopții.

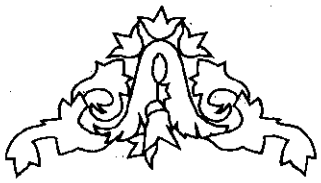

CAPITOLUL IV

– Haide, domnișoară Sheridan, încă un mic efort! Împinge bine în brațe! Da, așa. Pune-ți mușchii la lucru! Atenție, unu-doi și unu-doi! Coboară bara la piept și împinge din nou. E un exercițiu pentru mușchii abdomenului.

Dinah răsuflă adânc și așeză haltera pe suport. Așezată pe spate, cu picioarele îndoite, își acordă un răgaz de câteva clipe. Se antrena deja de o oră în sala de gimnastică a colegiului și corpul ei obosit binemerita o pauză.

„Am îmbătrânit, se gândea ea. Nu mai am tonusul și ritmul de altădată. Am împlinit deja douăzeci și șapte de ani! E groaznic."

– Curaj! o îmbărbătă una din elevele ei întinzându-i un prosop. E nevoie de puțină chinuială pentru a fi în formă. Continuă! Profită de faptul că ești încălzită.

– Ai dreptate. Aș face bine să urmez exemplul stoicilor... și dacă stau să mă gândesc, cea mai prețioasă virtute e perseverența, nu-i așa?

– Cine e asta? e o echipă de baseball?

Dinah zâmbi îngăduitoare privind-o pe adolescenta care se îndepărta cu sacul de sport pe umeri.

Lungită pe podea, rămase în continuare nemișcată în sala acum pustie. Fruntea îi era îmbrobonată de picături de sudoare și închisese ochii incapabilă să facă vreo mișcare. Își umezi cu limba buzele uscate și încercă să se ridice. Era frântă de oboseală și o dureau toți mușchii.

„Mor de sete. N-am de ales. Sus!"

Își adună lucrurile și se duse încet, abia târându-și picioarele către automatul cu răcoritoare. Mașina înghiți moneda dar i-o restitui după o clipă. Dinah reluă operațiunea apăsând hotărâtă pe butonul selector care trebuia să-i ofere în cele din urmă un pahar cu suc de portocale. Gestul ei ferm declanșă în aparat o serie de zgomote confuze care te făceau să te gândești la o penibilă indigestie.

Tânăra începu să bombănească și, după ce acționă toate butoanele și manetele, sfârși trăgând un șut în instalația recalcitrantă.

– Ai cumva probleme, domnișoară? auzi o voce puternică în spatele ei.

Dinah recunoscu imediat glasul și se întoarse surprinsă... În pragul ușii stătea Harvey McClure, cu brațele încrucișate.

– Ai sosit la țanc. Poate reușești să mă salvezi... bombăni femeia încercând să zâmbească.

– Eu sunt îngerul tău păzitor, nu ți-ai dat seama până acum? Nu s-a inventat încă un automat de răcoritoare care să-mi reziste. Cunosc circuitele de sifon cum îmi cunosc buzunarele și le repar cu ochii închiși. Lasă-l pe specialist să-și dovedească măiestria! Durează numai un minut.

Harvey își ridică puțin mânecile hainei de vânătoare și se ghemui lângă mașină și apăsă pe butonul de acționare.

Își lipi urechea de peretele care ascundea măruntaiele instalației și apăsă încet pe butonul de acționare.

– Se pare că nu e de aici..., constată plin de ciudă meșterul de ocazie. Cred că ar fi bine să-l zgâlțâi un pic.

Asta şi făcu, însă fără succes. Aruncă o privire răutăcioasă spre vitrină în care stăteau aliniate într-o imobilitate exasperantă sticlele de Coca-Cola, Mirinda şi 7Up. Disperat de neputinţa de a-i veni de hac, Harvey trase o lovitură zdravănă automatului pentru ca apoi să-şi frece palma agresivă.

– Invenţie blestemată! Dar o să te fac eu să te dai bătută. Dacă aş avea un ciocan, te-aş convinge fără probleme.

– Ai şifonat-o destul de serios, constată Dinah. Uite, aici! A început să curgă lichidul.

– Eşti răutăcioasă. Îţi mulţumesc pentru încurajări! Fac şi eu ce pot.

– Într-adevăr, însă manierele tale grosolane nu par deloc potrivite cu sistemele delicate.

– Ce vrei să insinuezi cu vorbele astea? La urma urmei, în felul ăsta încerc să-ţi fiu de folos. Nu ştiu cum te-ai descurca fără un bărbat. De altfel, şi tu ai avea nevoie din când în când de o cafteală!

Zâmbetul suav al femeii îl făcu să se liniştească.

– Scuză-mă, glumeam, se scuză Harvey.

– Şi eu la fel. Atunci, suntem chit!

Bărbatul se ridică și se apropie de ea. Cu un gest lent, aproape grav, o mângâie pe obraz.

– Îmi dai voie să te însoțesc la serbarea școlii? Dar te rog să nu mă lași nici o clipă singur. Mi-e teamă de elevele tale. La vârsta lor, fetele au sângele fierbinte și dau târcoale bărbaților maturi.

– Mangusta, prietena ta, îți va fi un excelent bodyguard, nu crezi? McClure începu din nou să consulte mașina și Dinah, frântă de oboseală, se așeză pe jos, cu bărbia sprijinită pe genunchi.

Îmbrăcată cu un trening violet și cu părul prins cu o panglică de sub care scăpau bucle rebele, femeia avea o alură juvenilă și reparatorul de ocazie o găsea adorabilă. În aceste condiții, își dădea seama că putea să se concentreze din ce în ce mai greu.

– Crezi că o să-i dau de cap acestei mașinării capricioase? Nici un erou de talia lui John Wayne nu ar reuși să o îmblânzească.

– Ce-ar fi să-l chem pe administrator? sugeră Dinah înțelegătoare. Înarmat cu instrucțiunile de întreținere și câteva scule, ar putea să facă minuni...

– Mi-e groază să mă recunosc învins în faţa unei femei, se lamentă McClure.

Dinah pufni în râs.

– Îmi pare rău că n-am un aparat de fotografiat! Îmi închipui ce mutră ar face admiratoarele tale dacă te-ar vedea în postura asta. Ţi-ai ruina reputaţia.

– În loc de glumele astea aş merita un premiu de consolare, remarcă Harvey ajutând-o să se ridice.

Odată aflată în picioare, o cuprinse în braţe şi o sărută.

Dinah nu schiţă nici un gest de împotrivire, din contră, îi încolăci braţele în jurul gâtului. Sărutul lor deveni din ce în ce mai aprins şi dorinţa începu să-i cuprindă pe amândoi.

– N-ar fi trebuit să ne despărţim aseară. O ştii şi tu la fel de bine şi acum mi-ai dovedit-o.

– Există locuri mult mai romantice pentru declaraţii de dragoste, nu eşti de aceeaşi părere? Mai ales că... aici ar putea să ne surprindă cineva.

– Spune-mi, doamnă primar, crezi că ai accepta, o dată în viaţă, să te laşi condusă?

– Am motivele mele, oftă ea. E multă vreme de când...

– ...de când nu te-a atins un bărbat? Să știi că ești ieșită din comun. O profesoară incoruptibilă, înspăimântată când i se fac avansuri! Pentru Dumnezeu, ce am făcut? De ce stau aici parcă bătut în cuie așteptând să te hotărăști? te vei decide într-o zi să renunți la vălul de mister în care te complaci să trăiești? Nu înțelegi că te iubesc și că așteptarea asta mă chinuie?

– Nu e chiar atât de simplu și eu...

– Taci! Cel mai important este să-ți trăiești viața! Ți-am spus-o de atâtea ori și ți-o repet! Și tu ești chinuită de dorință, și tu vrei să te culci cu mine, numai că... nu îndrăznești!

Se opri, respirând precipitat și o privi atent. Dinah tremura, incapabilă să-l privească în ochi. Își așeză capul pe pieptul lui puternic. Harvey se aplecă spre ea și își frecă mustața de ceafa ei.

Era ca și cum deodată pielea, nervii, simțurile i-au luat foc. În clipa asta nimic nu mai conta în afară de gura care o săruta pe gât la rădăcina părului.

Și el părea că împărtășește aceleași simțăminte.

– Chiar vrei să pleci? îi șopti la ureche.

– Trebuie, neapărat.

– Nu vrei să bem ceva?

Dinah acceptă, amuzată.

– Am putea să petrecem seara împreună, dacă aici vrei să ajungi. Însă te previn că trebuie să fiu pe stadion la ora stabilită, ca să dau lovitura de începere a meciului de fotbal.

– Eu voi fi arbitru! concluzionă Harvey.

Wally Oscar ocupa invidiatul post de președinte al Camerei de Comerț. În rest, era proprietarul unui magazin de antichități și al unei stații de benzină situată lângă șosea puțin în afara orașului.

În seara aceea, ocupa un loc în tribuna oficială, alături de Dinah și se agita și striga de fiecare dată când un jucător de la Mount Pleasant se apropia de terenul de țintă advers. În asemenea ocazii nu era decât un suporter împătimit pe care trebuia mereu să-l tragi de mânecă.

Tânăra zâmbea văzându-l cum se frământă și, pentru a suta oară, se gândi că așa cum era, cu părul alb, des și zbârlit în creștetul capului, părea că abia ieșise dintr-un transformator electric.

Wally luă termosul pe care-l purta mereu cu el și care era singurul în stare să-i potolească setea binecunoscută:

– Vrei o înghițitură? întrebă bătrânul întinzându-l lui Harvey.

– Bineînțeles, răspunse cel întrebat luând o înghițitură din amestecul ciudat de whisky și cafea columbiană.

– Ei, cum e, McClure? E mai bun ca limonada, nu-i așa? I-am dat de gust în tinerețe la colegiu.

Harvey și Dinah schimbară priviri complice și își unir mâinile. Parcă simțeau din ce în ce mai multă simpatie pentru bătrânul ăsta.

– Sper că nu te plictiseşti prea tare, şopti femeia.

– Ba da, oftă McClure râzând, și din pricina asta beau!

De mult timp Dinah nu se mai simțise atât de bine. Seara era caldă și liniștită, jocul era superb, spectatorii plini de entuziasm iar mâna lui Harvey care o ținea strâns pe a ei era o promisiune tentantă.

În aceste clipe se bucura din plin de intimitatea stabilită între ea și Harvey în mijlocul mulțimii gălăgioase, intimitate pe

care încerca să o ascundă de privirile indiscrete.

„Dar ce se va întâmpla după aceea? Iar el, el ce va face?"

Atenția femeii reveni din nou asupra terenului de joc unde fundașul echipei gazdă tocmai reușise o fază extrem de spectaculoasă. Apoi aruncă o privire spre stânga și îl văzu pe Willy echipat cu o pereche de căști pe urechi.

– Privește câtă pasiune încătușată zace în omulețul ăsta care în viața de toate zilele este un veritabil negustor de antichități, comentă Dinah la urechea însoțitorului ei.

– Să profităm că acum nu ne bagă în seamă, spuse Harvey și apucând rochia femeii i-o ridică puțin dezgolindu-i genunchii. Îmi place să te văd îmbrăcată cât mai feminin. E mult mai excitant decât ținuta de gimnastică. Cu toate că movul te prinde bine.

– Nu, nu era mov, era violet.

– Doar n-o să mă șicanezi acum pentru un amănunt!

Femeia protestă câteva clipe în sinea ei, dar în cele din urmă îi dădu dreptate. Începea să aprecieze tot mai mult felul lui firesc de a

se purta. Era un nonconformist convins căruia nu-i plăceau complicațiile inutile.

Înainte să vină la meci, au cinat amândoi într-o mică pensiune de familie în care patroana îi servea pe clienții întâmplători. Peștele proaspăt cu legume fierte natur și profiterolul făcut după o rețetă proprie, au fost o adevărată desfătare.

Harvey a fost foarte vorbăreț. I-a mărturisit oroarea față de astrologie, buletinele meteo, ordinatoare, dentiști și mai ales față de trezirile cu noaptea-n cap.

Apoi i-a povestit ce aflase despre ea de la ceilalți angajați ai administrației. Toți se întrebau ce o determinase să se îngroape în orășelul lor, când i se deschideau perspectivele în toate direcțiile.

Dinah și-a dat seama imediat unde voia să ajungă și s-a mărginit să-i furnizeze informații pe care le-ar fi putut obține de la oricine. I-a povestit deci că tatăl ei fusese directorul uneia dintre cele mai mari bănci din Georgia și că fusese crescută în lux. Avusese o copilărie nu numai lipsită de griji, ci chiar privilegiată.

Pe teren, echipele se retrăgeau pe timpul pauzei la vestiare în sunetele muzicii fanfarei.

Harvey nu se clintise de pe loc, cu zâmbetul pe buze şi ţinând-o de mână pe Dinah. Când se ridică să-şi dezmorţească picioarele neînvăţate cu imobilitatea prelungită, apărură deodată o grămadă de puşti să-i ceară autografe. Dădu autografe fără să se lase prea mult rugat şi strânse toate mâinile care se întindeau spre el. Oriunde s-ar fi aflat, se simţea în largul său şi părea că nu se sinchiseşte de celebritatea lui.

Apoi coborî câteva trepte, dar se întoarse. Dinah rămăsese pe loc, angajată într-o conversaţie cu un grup restrâns. McClure străbătu dintr-un salt drumul care-l despărţea de doamna primar şi ostentativ, fără să-i pese de ce ar putea să zică lumea, o luă de braţ pe însoţitoarea lui, şoptindu-i la ureche:

– Grăbeşte-te! Am aşteptat deja prea mult!

– Ai uitat de repriza a doua? Nu am altă soluţie decât să asist la tot meciul.

– Ai dreptate, nu mai insist. Din fericire, îmi place meciul. Înainte, când eram tânăr, nu lipseam de la niciunul. Ambianţa asta îmi aduce aminte de copilărie. De satul meu... de tovarăşii de joacă... de balurile pe care le colindam, de plimbările hai-hui, înghesuiţi

în mașini vechi... Acum totul e doar o amintire. O amintire care mă indispune, cu toate că acum am bani și frecventez lumea bună în reședințele ei minunate.

– Nu credeam că poți fi atât de deprimat evocându-ți trecutul.

– Mi se întâmplă rareori, din fericire. La treizeci și cinci de ani începi deja să îmbătrânești.

– Vorbești prostii! Pentru oricine e suficient să te privească și își dă seama că ești în plină formă.

– Cu siguranță, mai ales în clipa asta...

Zâmbetul lui ambiguu o făcu imediat să regrete cuvintele cu dublu înțeles.

– Spontaneitatea asta îți face cinste, adăugă Harvey cinic.

După trei sferturi de oră arbitrul fluieră sfârșitul partidei. Spectatorii invadară imediat terenul care sclipea sub flashurile fotografilor.

– Ce victor e frumoasă! comentă Willy. Sper să faci o cronică bună echipei noastre, McClure!

– Am venit în calitate de simplu spectator... Scuză-mă, mă solicită cineva.

O fată se postase în fața lui și îl sorbea din priviri.

„E o puştoaică, îşi spuse Dinah cu superioritate. Şi el se fudulește ca un cocoş! Vai, ce proastă sunt! Îl spionez de parcă aş avea vreun drept asupra lui. Trebuia să iau imediat măsuri, altfel... Dacă stau să mă gândesc, nici nu merită osteneala. La drept vorbind, nu e decât un reporter ca mulți alții, alergând după subiecte senzaționale și după fuste!"

Harvey se întoarse la ea. Dinah îl măsură din cap până în picioare, apoi întoarse capul.

– Eşti bosumflată? Să nu-mi spui că eşti geloasă! Te înşeli! Nu era decât o gâsculiță care voia nici mai mult nici mai puțin decât să o aştept la ieşirea de la şcoală! Ha!

– Îți iei dorințele drept realitate, domnule! Abia ne cunoaştem de câteva zile şi crezi că mi-ai inspirat o mare dragoste? Eşti mult mai înfumurat decât mă aşteptam!

– Nu. Sunt realist, din cauza îndelungatei mele experiențe în materie de femei, draga mea.

Dinah îşi luă geanta şi o aruncă pe umăr cu un gest furios.

– Ce înseamnă tot circul ăsta? întrebă McClure surprins.

– Înseamnă pur și simplu că între noi lucrurile trebuie să fie clare. O dată pentru totdeauna! Tu ești de vină! De ce alergi după șapte iepuri în același timp?

– Tocmai tu vorbești? Tu, care nu știi ce vrei, care tergiversezi la nesfârșit? Nu crezi că exagerezi puțin? Și în definitiv, ce-mi reproșezi?

– Totul și nimic în același timp! izbucni Dinah gata să plângă.

– Să plecăm de aici, spuse Harvey pe un ton solemn. Trebuie să ne liniștim, și tu și eu.

O luă de umeri și porniră împreună spre mașină sub privirile mirate ale ultimilor spectatori.

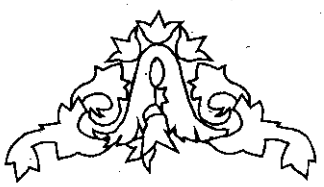

CAPITOLUL V

– Bravo ție! strigă Dinah ieșindu-și din fire. Ce treabă aveai să te amesteci în povestea asta? Numai că, de cum simte că în aer plutește gâlceava, domnul simte că prinde aripi! De câte ori să-ți aduc aminte că aici nu ești la tine acasă, iar cavalerii fără teamă și fără prihană, care împart dreptatea și îndreaptă greșelile, sunt doar în povești?

– În definitiv..., încercă să se dezvinovățească Harvey care, cufundat în fotoliu, părea cam rușinat și pocăit. Ai văzut foarte bine că n-am început eu! Eu doar le-am dat o mână de ajutor...

– Poate vrei să spui un pumn de ajutor! Uite în ce hal ai ajuns! N-am să te mai însoțesc niciodată în plimbările tale nocturne! Auzi? Niciodată!

– Au! Au! Atenție la cucuie! interveni Noureiev.

Întărâtă și mai mult de remarca intempestivă a papagalului, Dinah puse mâna pe o pernă care se afla la îndemână și o aruncă spre colivie.

– Și tu, tu ai face bine să te culci! țipă ea.

– Și tu la fel! răspunse pasărea.

În salonul luminat intim de câteva abajururi, rănitul se liniștea treptat.

Incidentul s-a produs la sfârșitul meciului, când golanii din două tabere rivale au început cearta pornind de la o greșeală de arbitraj. Înjurăturile au fost primul pas, apoi au urmat cutiile goale de bere aruncate în capetele inamicilor. Harvey, care nu voia să lase situația să degenereze, s-a interpus între cele două tabere și, ca să-l neutralizeze pe șeful cel mai belicos, i-a tras o directă de dreapta în bărbie. Bineînțeles că restul au tăbărat pe agresor, lăsându-l lat pe gazon, mai mult mort decât viu.

Dinah se întoarse din baie cu un vas cu apă călduță și cu trusa de prim ajutor. Fără să scoată o vorbă, plină încă de nervi, se așeză, întinse un prosop pe genunchi și

scoase din trusă vată, dezinfectant şi alifie pentru vânătăi.

– Vino lângă lampă să-ţi văd loviturile, spuse infirmiera de ocazie cu glasul mai îmblânzit.

– Mâna mă doare cel mai tare, se smiorcăi Harvey.

– Doamne, cât de gingaşi sunt bărbaţii!

Fără alte fasoane, femeia apucă degetele rănite şi începu să maseze articulaţiile.

Spăşit, McClure îndură fără să crâcnească.

– Dinah..., îndrăzni el totuşi ridicându-şi privirea. Îmi pare nespus de rău. Din cauza mea ai intrat în bucluc. Cred că nici după întâmplarea de azi nu am reuşit să te impresionez. Ce părere ai? Am fost lipsit de demnitate? Dar te rog să mă înţelegi. Mi s-a urcat sângele la cap aşa, deodată. Poate că ar fi fost mai bine să chem poliţia să-i bage puţin la zdup... Doar am vrut să-l apăr pe puştiul acela îmbrăcat marinăreşte. El n-avea nici un amestec şi ai văzut cum au sărit pe el ca nişte sălbatici. Spui că tipii nu sunt de pe aici?

– Nu. Vagabondează prin regiune de vreo lună, însă până acum n-am aflat unde îşi au cartierul general.

– Acum m-am liniştit. Mă gândeam că la următoarele alegeri n-or să te mai voteze.

– Chiar dacă s-ar fi numărat printre electorii mei, nu mi-aş fi făcut nici un fel de probleme. Îţi închipui însă ce s-ar fi întâmplat dacă te-ar fi omorât?-Şi n-a lipsit mult!

– Au preferat să-mi şifoneze portretul, după cum vezi.

– Uite ce se întâmplă când nu gândeşti! ar fi trebuit să-mi dau seama de la început că tu şi diplomaţia nu aveţi nimic în comun.

– Bineînţeles că oamenii celebri sunt înzestraţi cu toate calităţile! Dar eu îţi spun că nu sunt decât nişte curci plouate!

Dinah zâmbi liniştită văzând că pacientul şi-a recăpătat toată energia şi tupeul obişnuit. Îl prinse delicat de încheietură şi îi bandajă mâna cu un pansament. După ce termină, îşi strânse grăbită trusa medicală. Acum, cel mai important lucru era să ia atitudine fermă, ceea ce îi reuşi în mare măsură.

Însă în clipa când întoarse spatele să plece, Harvey o chemă.

– Infirmiera are o inimă atât de haină încât să-şi părăsească bolnavul?

Se aşezase pe podea şi îşi încălzea spatele la focul din cămin.

– Te rog să rămâi câteva ceasuri la căpătâiul meu. Mâine, mă întorc la Birmingham.

– De ce pleci? tresări Dinah.

Cuvintele îi scăpaseră fără să vrea.

– E mai bine așa, nu?

– Pentru cine? Și chiar te interesează care e părerea mea?

– Nu te mai juca cu cuvintele! Deunăzi spuneai că vrei să plec! Ei bine, acum culegi ce ai semănat.

Dinah făcu ochii mari, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Apoi, fără o vorbă, se îndreptă spre ușa care dădea spre grădină, o deschise și se afundă în noapte către păduricea din spatele casei.

„Nu, așa ceva nu se poate. Nu e cu putință să mă părăsească!"

Aceste cuvinte o obsedau în timp ce mergea în noapte răscolind covorul de frunze uscate și foșnitoare. Afară era răcoare și își freca umerii să se încălzească. Deodată intui prezența cuiva imediat în spatele ei și se întoarse brusc. Harvey o cuprinse imediat în brațe.

– Spune-mi că n-am nici o șansă cu tine. Jură-mi că așa stau lucrurile și eliberez ringul!

Inima începu să-i bată foarte repede şi Dinah simţi că o părăsesc puterile.

– Rămâi.

Harvey o strânse şi o sărută pătimaş.

– Da, rămâi, dar să nu începi din nou să te joci de-a Rambo! adăugă Dinah zâmbind.

– Nici prin gând nu-mi trece. Dimpotrivă, mă simt foarte romantic...

Ea închise ochii şi îşi lipi obrazul de pieptul bărbatului. În clipa asta nu-şi mai dorea nimic în afară de această linişte după furtuna pe care o trăiseră amândoi. Mâinile lui Harvey coborâră încet până la coapse şi o strânseră voluptuos. Dinah gemu şi se lipi şi mai tare de el.

– Ce-ar fi să dai frâu animalului sălbatic ce doarme în tine? chicoti McClure. Doar nu poţi să-ţi stăpâneşti totdeauna poftele firesti...

Fără să aştepte răspuns, o sărută din nou parcă şi mai fierbinte.

– Îmi trebuie puţin timp ca să mă obişnuiesc cu gândul, doar ştii prea bine, oftă Dinah îndemnându-l să meargă spre casă. În seara asta voi fi poate prada ta. E ca şi cum i-aş simţi pe toţi vânătorii din Africa stând la pândă...

– Am să-ți arăt cum adulmecă savana în timpul și liniștea nopții leul care își veghează leoaica.

– Nu ești decât un maimuțoi caraghios! protestă fără convingere femeia când intră în casă.

Se apropie de șemineul în care flăcările devorau ultimul buștean.

– Ce tare dogorește, constată Harvey cu un ton care se voia cât se poate de firesc. Pentru o clipă mi s-a părut că ești o vrăjitoare invocând spiritele. Nu vrei să ne lăsăm conduși câteva clipe de demonii care zac în noi?

– Nu, pentru că am de făcut ceva foarte urgent și era gata să uit! Vrei să fii atât de bun și să-mi aduci servieta? Cred că este pe canapea.

– Să nu-mi spui că ai de gând să-ți bagi nasul în dosare! Cred că o să fiu nevoit să te violez.

Dinah își spuse că trebuia cu orice preț să reziste. Dacă nu-și lua toate măsurile de siguranță, Harvey McClure devenea stăpânul inimii ei, al trupului și al vieții ei.

– Vreau să-ți arăt un raport, reluă femeia încercând parcă să se scuze. Un raport care

se refera la viața intimă a persoanelor trecute de cincizeci de ani. Săptămâna trecută s-a ținut un seminar pe tema asta și se pare că e o greșeală să-i luăm drept niște neajutorați.

– Poate să-mi explici și mie ce ne interesează pe noi treaba asta? i-o tăie scurt bărbatul. Toată lumea poate să iubească când are chef! O să-ți arăt imediat!

Dinah se simțea neînsemnată în brațele lui puternice. Harvey o sufoca cu sărutări.

Dintr-odată în întunericul nopții nu mai existau decât ei doi, sărutările și mângâierile lor, patima arzătoare care le cuprindea adâncul ființei.

O conduse spre cameră și femeia îl urmă în modul cel mai firesc, fără să încerce regrete sau remușcări, fiind sigură că în felul ăsta se purtau toți îndrăgostiții din lume.

Razele de lună indiscrete străbăteau perdeaua diafană și luminau așternutul de pe pat. Pe jumătate dezbrăcați, se așezară încet. În întuneric mâinile lor se căutau timide. Parfumurile lor începură să se amestece, Chanel 5 și tutun, în vreme ce, în liniștea nopții, respirațiile lor precipitate și suspinele se auzeau tot mai tare.

Până la urmă ajunseră să se dezbrace în grabă, nerăbdători să se regăsească mai intimi unul lângă celălalt.

– Vino..., șopti Dinah. Scoate-ți repede cămașa!

– Nu sunt învățat să primesc ordine de la femei! mormăi Harvey.

– Cu mine este altceva..., susură Dinah lipindu-și buzele de pieptul lui.

În curând se văzu stăpână pe pieptul sculptural al bărbatului și folosi toate tertipurile pe care le știa ca să-l excite. Mâinile pricepute se opriră pe bărbăția lui și începură o dulce și sublimă tortură în timp ce buzele ei cercetau fiecare centimetru de piele.

Harvey suportă câteva minute chinul teribil, răsuflând din ce în ce mai greu și gemând în ritmul dezmierdărilor sofisticate, dar la un moment dat se răzvrăti și raportul de forțe se schimbă, el trecând deasupra femeii.

Dorința lăsă locul dezlănțuirii pasiunilor și se lăsă purtată de pornirile animalice. O dată..., de mai multe ori, până când femeia, cuprinsă deodată de o teamă inexplicabilă, se smulse din înlănțuirea îmbrățișării.

– Nu! Te rog, nu!

– Ce-i cu tine? Ce-ți veni? Nu-ți dai seama că strici ceva minunat? De ce...?

– Nu știu... poate că nu sunt pregătită sufletește...

– Am să-ți dovedesc că nu ai dreptate.

Puțin mai târziu, deschizând ochii, Dinah se încredință de puterea lui de convingere. Harvey dormea alături sprijinit de umărul ei și nimic pe lume nu putea să o facă mai fericită.

Prima brumă a toamnei acoperise pământul și aerul dimineții era deja rece.

Dinah zâmbi la gândul ăsta, ghemuită la căldură sub pătură. Abia se trezise și voia să prelungească lenevia matinală.

Mirosul de pâine prăjită venea de la bucătărie și îi gâdila nările. Ridicându-se pe pernă îl văzu pe Harvey care intră în cameră cu o tavă în mână.

– Serviciul de cameră la dispoziția dumneavoastră! anunță el bine dispus. Doamna a dormit bine? Ce ar spune de câteva felii de pâine prăjită?

– Uau!!

Îi zâmbi insolitului servitor care îngenunchease lângă pat. Îmbrăcat cu blugii

lui roşi, cu bustul atletic, părul ciufulit, nebărbierit, cu ochii încercănaţi, nu corespundea imaginii unui băiat de hotel, dar asta nu-i ştirbea cu nimic farmecul.

Dinah îl privi câteva clipe cu un amestec de tandreţe şi admiraţie. Amintirea ceasurilor petrecute împreună era încă vie, aproape palpabilă.

Harvewy o sărută pe obraz şi-i întinse platoul să se servească. Dinah luă o felie de pâine, o unse cu unt şi pe deasupra cu dulceaţă de portocale. Din grabă, o picătură de dulceaţă se scurse pe pieptul gol, prelingându-se pe sâni.

– Ce neîndemânatică sunt...

– Faci totul ca să-mi stârneşti apetitul! comentă Harvey lingându-se pe buze.

Dinah simţi un val de dorinţă cuprinzând-o şi o surprinse intensitatea lui. Harvey o făcuse să trăiască momente de neuitat contopindu-se cu ea trup şi suflet. Amintindu-şi, zâmbi în colţul gurii.

– Femeile au uneori reacţii neaşteptate..., spuse bărbatul cu o voce neutră. Trebuie să fie din cauze hormonale!

– Taci, obsedatule!

Harvey bombăni şi se aşeză în pat lângă ea.

– E drăguț aici, la tine, continuă el rotindu-și ochii prin cameră. Mobilele sunt șic, așa cum sunt acum toate lucrurile nemțești!

– Franțuzești, vrei să spui!

Harvey făcu o grimasă insolentă și apucă autoritar singura furculiță de pe platou.

La sfârșitul micului dejun, cearșafurile erau pline de firimituri, iar cestile de cafea se sprijineau într-un echilibru destul de fragil pe genunchii lor îndoiți.

– Poate că ar trebui să apelăm la cineva să ne ajute, sugeră Dinah. Ciocul lui Noureiev și botul protejatului tău ar veni de hac fără probleme risipei de pe cearșaf.

– Se poate ajunge la plăcerea sublimă și altfel decât devorând bunătăți pe săturate. Tu ce zici?

Strânseră amândoi cuvertura și o așezară pe jos, lângă pat. Se înlănțuiră apoi, și luară din nou de la capăt ritualul amoros.

Când se trezi, mult mai târziu, Dinah îl găsi pe Harvey așezat lângă ea, scriind precipitat, concentrat asupra foii de hârtie. Stătu să-l privească un timp, fără să-l întrerupă. Din când în când penița scârțâia,

însă stiloul, purtat de mâna grăbită și hotărâtă, scria fără oprire umplând foaia cu cuvinte scrise cu caractere nervoase.

– Ce-i asta? întrebă timid Dinah. Un articol? Un roman? Pot să văd și eu?

Harvey se opri din scris și se întoarse spre ea cu o expresie serioasă, încruntată.

– Nimic deosebit...

– Așterni pe hârtie povestea noastră? Vorbești despre mine?

– Da, cam așa ceva, însă nu e decât o schiță. Prefer să nu vorbim acum despre asta... Dacă vrei, o să-ți arăt după ce o voi reciti și aranja. Am notat pur și simplu ce mi-a trecut prin cap. În sfârșit, ceea ce îmi inspiri tu.

– Și ai de gând să le publici? întrebă Dinah devenită brusc bănuitoare.

– Nu știu încă. Mă mai gândesc. Dar îți repet că e doar un început. Încerc să scriu ceva despre tine și orășelul tău. Dacă iese bine, o să includ cele scrise într-un capitol în viitorul meu roman. Numai că nu vreau să mă grăbesc mergând mai departe până nu chibzuiesc bine la cele întâmplate în ultimele zile.

Își drese glasul și zâmbi:

– Ce-ar fi să mă lași să lucrez, acum? Sunt sigur că mica mea mangustă e moartă de foame.

– Am înțeles apropoul..., oftă femeia ridicându-se din pat fără entuziasm. Îl las pe maestru să-și desăvârșească opera. Să nu uiți însă că nu sunt eroină de roman și că nu ai nici un drept să te atingi de viața mea, adăugă ea serioasă. Și încă ceva: dacă ai nevoie de mine, sunt în baie.

După ce făcu un duș, Dinah își îmbrăcă costumul de jogging, își aplică pe față o cremă de zi, se fardă la ochi și își perie părul cu un gest dezinvolt. După ce aruncă o ultimă privire în oglindă, ieși din baie și intră precaută în cameră. Harvey era tot în pat, scriind concentrat.

– Harvey, ce-ar fi să lași două minute scrisul? Aș vrea să stăm puțin de vorbă. Nu sunt lămurită cu noul tău proiect. Întotdeauna este un lucru delicat să ridici în slăvi meritele cuiva care este angrenat în viața politică... Dacă aș apărea într-un articol sau, mai rău, dacă m-aș regăsi ca personaj într-o carte de-a ta, lumea ar începe să vorbească și atunci...

– De fapt, de ce ți-e teamă? Că te voi înfățișa așa cum ești, fără aureola protocolară? Că îți voi etala farmecele în pagini savuroase, pentru cititorii libidinoși?

– Nu-ți bate joc! Eu vorbesc serios.

– Chiar prea serios!

Își strânse foile și le aranjă cu multă grijă.

– Mă lași să arunc o privire pe ce ai scris?

– Bineînțeles că nu! Mă îngrozește gândul că cineva îmi citește ciornele. N-am făcut niciodată vreo excepție și nici n-o să fac acum pentru tine. De altfel, sunt indescifrabile!

Dinah se simțea atinsă la coarda sensibilă. Schiță un zâmbet trist.

– Îți cer două să ai puțină încredere în mine, reluă Harvey cu glas obosit.

– De ce nu arunci totul la coș? Viața mea nu interesează pe nimeni.

– Câtă vreme o să te mai cramponezi de trecutul tău? Ți-e rușine de el? Chiar dacă te închizi în tine însăți, într-o bună zi vei ajunge să nu mai găsești o soluție de ieșire.

– Nu vreau să fie îndreptate spre mine toate reflectoarele.

– Totuși, nu m-ai lăsat să înțeleg că vizezi un fotoliu în Senat. Nu vei reuși să-l obții fără să faci unele concesii. Agenții federali

vor face o anchetă amănunțită despre viața și activitatea ta și nu vei putea să te eschivezi de la regula asta, nu?

– Nu mai am ambiția asta. Să zicem că a fost doar o provocare lansată în eter.

– Atunci de ce ai început să participi la campanie? Oamenii de pe aici nu s-au lăsat prea mult rugați ca să-mi povestească mitingurile tale. Ei te aprobă. Ca și mine, de altfel. Sunt convins că ai stofă pentru politică.

– Ai obținut informații de la ei? I-ai amăgit arătându-le legitimația de ziarist, nu-i așa? Poate că ai de gând să aduni semnături de susținere în coloanele ziarului tău?

Harvey se juca cu stiloul, având o expresie stânjenită iar tăcerea lui semăna cu o recunoaștere. Dinah nu știa ce să mai creadă. Ce scop urmărea? Îi ascunsese ceva? Tânăra refuza să creadă că îndrăgostitul sincer și impetuos putea să fie de fapt doar un ziarist fără scrupule în căutarea unui subiect care să facă vâlvă...

„Totuși privirea lui e prea sinceră. Nu, nu vrea decât să mă ajute... Trebuie să-i spun adevărul, să-i dezvălui scandalul care a dus indirect la moartea tatei. Sunt sigură că va înțelege. Nu pot să contez pe nimeni altul..."

Dinah îşi dădu seama deodată că povara asta o apăsa de atâţia ani şi n-o lăsa să trăiască liniştită. Trebuia să scape cu orice preţ de chinul amintirilor trecutului. Acum ori niciodată...

– Vreau să am încredere în tine, şopti femeia cu un glas din care răzbătea neliniştea. Dar pentru asta am nevoie de tine...

– Chiar eşti convinsă? replică aspru Harvey. Dacă da, atunci te ascult.

– Eram neîncrezătoare pentru că... Pentru că uneori, textele tale sunt, cum să spun, atât de triviale... În general sunt istorii amuzante, dar scrise pe un ton care pe unii îi deranjează. Mă gândesc în special la unele drame, care ar putea chiar să schimbe cursul unor vieţi.

– Domnişoară, ce-ar fi să nu te mai învârţi în jurul cozii?

– Promite-mi în primul rând că n-o să etalezi, pe prima pagină, frământările mele.

– Dacă mai continui, o să mă faci să regret că am fost atât de răbdător. Vrei să-ţi smulg vorbele din gură? Am împărtăşit destule împreună, şi lucruri nu chiar lipsite de importanţă, aşa încât nu-ţi înţeleg suspiciunea. Doar nu crezi că o să dezvălui lumii întregi confidenţele tale!

– Când te ascult, totul pare atât de simplu..., spuse Dinah cu un zâmbet amar în colțul gurii.

– Pe tine, mândria o să te piardă!

Ochii ei se umeziră, dar își stăpâni lacrimile.

– E din cauză că... Între noi totul s-a petrecut atât de repede. Abia ne cunoaștem de cinci zile. Trăiesc cu impresia că am fost prinsă de un vârtej uriaș și nu mă mai recunosc.

– Și care este problema? Unii oameni se îndrăgostesc la nebunie în cinci minute!

– Da, dar e numai atracție fizică.

Văzând expresia descumpănită a lui Harvey, Dinah regretă imediat remarca pripită.

– Unele din săgețile tale ajung direct în inimă! spuse bărbatul încet, cu o voce schimbată.

Apoi se ridică și, cu gesturi nefiresc de încete, se îmbrăcă, își puse pantofii, își strânse hârtiile și stiloul și, fără o vorbă, traversă camera.

Când ajunse în pragul ușii, aruncă o privire peste umăr către femeia care se rezemase de tocul ferestrei.

– Dacă ai nevoie de mine, ai numărul de telefon.

Roţile Cadillacului muşcară impetuos pietrişul aleii şi zgomotul motorului se îndepărtă repede, ca într-un vis urât. Abătută, Dinah se aşeză cu coatele pe masa din bucătărie şi dădu frâu liber lacrimilor.

– Dragoste! Dragoste! Nefericire! Nefericire! croncăni Noureiev.

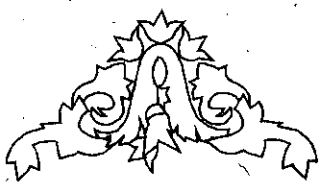

CAPITOLUL VI

– Cred că cel mai bine ar fi să te apuci să cauți prin colecția revistei „Sports Illustrateds." E în biroul tău pe etajera de sus. Acolo e ultima șansă să găsești ce cauți; dacă nu e, atunci, aleluia! Acolo găsești cele mai frumoase fete din lumea întreagă, bineînțeles echipate în bikini.

Cu un gest energic, Millie îl pofti să iasă afară și începu din nou să caute în sertarul cu microfilme.

Harvey reveni la atac:

– Ce-i cu tine? Ești grea de cap? Mie nu-mi trebuie fotografii ci articole! Și nu orice articol. Vreau un anumit articol despre o anumită femeie, una cu picioarele nemaipomenit de lungi. Este vorba de o fostă Miss Georgia, ca să fiu mai explicit.

– Nu puteai să-mi spui mai devreme? întrebă indignată secretara.

După câteva minute apăru în biroul şefului cu o revistă deschisă la mijloc:

– Poftim! Iat-o! Fă tot posibilul să nu decupezi fotografia!

Harvey îşi plimbă multă vreme degetele pe hârtia lucioasă a revistei în care, într-o fotografie, era imortalizată laureata concursului de frumuseţe împodobită cu tradiţionala coroană şi buchetul de trandafiri. Avea ochii strălucitori şi zâmbetul îi scotea la iveală două şiraguri de dinţi perfecţi. Dinah avea o privire nedesluşită, parcă ar fi vrut să se detaşeze de şedinţa de pozat.

Cu mâna tremurătoare, Harvey urmări contururile delicate ale clişeului apoi aşeză revista pe birou, departe, oftând.

„Te iubesc, repetă pentru sine însuşi. Dacă ai şti cât de mult îmi lipseşti..."

Millie, stând în picioare cu mâinile la spate, îşi studia şeful cu coada ochiului cu o satisfacţie răutăcioasă să-l vadă atât de tulburat.

– Nu e rea pentru o debutantă. Se pare însă că între timp a mai îmbătrânit.

– Într-adevăr. A mai pus ceva pe ea, s-a împlinit, dar nu-i stă rău deloc!

Vorbise pe un ton morocănos vrând parcă să arate că remarca lui era cu totul lipsită de importanță, detașată.

– Haide, McClure, de ce faci pe indiferentul în fața mea? Am destulă experiență de viață ca să nu mă amăgești. Se vede după fața ta că ești trist. După părerea mea, ai pentru ce să fii. Mititica are ținută și mi se pare firesc să te inspire. În orice caz, știu că pe mine nu m-ai contempla așa...

– Millie, dacă continui așa, te dau pe ușă afară! Dacă vrei să-ți consumi surplusul de energie găsește un adept al artei Kung-fu și lasă-mă în pace! Acum vreau să rămân singur.

Secretara se întoarse brusc și făcu stânga-mprejur. McClure o apucă de umeri și o scutură puțin.

– Nu te supăra, domnișoară „Războinică fără teamă" te tachinez puțin, dar știi foarte bine cât de mult țin la tine.

După ce rămase singur, Harvey își întinse picioarele pe birou și se cufundă în lectura articolului consacrat la vremea aceea noii Miss Georgia. Aproape trei sferturi din interviu punea accentul pe preocupările noii

laureate în domeniul politicii şi pe dorinţa de a construi o lume nouă, fără inegalităţi, în care sărăcia să nu mai existe şi toată lumea să trăiască în pace şi bună înţelegere.

McClure zâmbi văzând atâta entuziasm şi idealism. Dinah nu îşi schimbase aproape deloc concepţiile între timp şi credea cu înverşunare în perenitatea valorilor care îi jalonau orientările.

Harvey ajunse la finalul interviului. Aici se făcea aluzie la Bill Sheridan, iar fata insista asupra calităţilor lui sufleteşti şi al rolului pe care-l jucase în realizarea ei ca top model.

Semnătura autorului articolului îi evoca un nume care nu-i era necunoscut, dar în clipa asta nu reuşea să-şi amintească figura respectivului. Îşi aducea aminte doar că era un confrate de la *Herald Examiner* sau de la alt ziar de genul ăsta.

Ca să se lămurească, apăsă pe butonul interfonului.

– Millie.. Numele de Norins, Todd Norins, îţi spune ceva? Ai ceva informaţii despre el?

– Mă întreb uneori dacă eşti într-adevăr ziarist. Nici un telespectator american nu ar îndrăzni să pună o asemenea întrebare. Îţi

aduc la cunoștință că este o mare vedetă, e animatorul emisiunii de la ora nouă, de fiecare sâmbătă seara, la televiziune. E un tip care adulmecă de la un kilometru scandalurile și poveștile necurate și le pune pe tapet. Din cauza asta, emisiunea lui bate toate recordurile de audiență.

– Am vrut doar să am o confirmare la ceea ce știam și eu. Fii drăguță și fă-mi legătura cu el. Anunță-l că sun din partea domnului Ragot. Asta o să-l amuze...

Soneria telefonului îl anunță că legătura fusese stabilită. Doamna de la celălalt capăt al firului nu era deloc plină de solicitudine, astfel încât Harvey trebui să se folosească de notorietatea lui ca să o convingă să binevoiască să i-l dea la aparat pe onorabilul său amic și confrate. Asistenta primi să-i facă legătura, nu însă înainte de a-i smulge promisiunea că va primi prin poștă o carte cu dedicație...

– McClure? se auzi în sfârșit un glas tunător. Ce mai faci, băiete? Ești în pană de subiecte sau ce? Îmi faci curte ca să-ți pasez ceva interesant? De asta ți-ai amintit de mine?

– Se pare că nu ți-ai schimbat specialitatea și că ai câștiguri bune de pe urma

senzaționalului. Ar trebui să-mi dai și mie un rețetar!

– Haide, gata cu pălăvrăgeala. De fapt de ce mi-ai dat telefon?

– Ca să verific un amănunt. Îți amintești de o fată care se numea Dinah Sheridan și care a câștigat acum câțiva ani titlul de Miss Georgia?

– Bineînțeles, doar eu am făcut reportajul. Eram trimisul ziarului *Amazing World*. Pe vremea aia împușcam francul... În orice caz, fata era sublimă. Păcat că de atunci n-am mai văzut-o. Tatăl ei a murit și i-a întrerupt cariera. Dar asta e poveste veche. Ce mai știi despre ea?

– Să zicem că s-a aranjat. Este primar într-un orășel din Alabama care se cheamă Mount Pleasant. Am avut ocazia să vorbesc despre ea în rubrica mea cotidiană. Mă tot gândesc la accidentul de avion al lui Bill. M-am gândit că tu, care circuli atât de mult și ai relații peste tot, ai putea să mă lămurești.

Urmară câteva momente de liniște după care, la celălalt capăt al firului, Norins își drese glasul:

– La vremea aceea, am emis una sau două ipoteze. E drept că bătrânul nu avea

conștiința imaculată, dar știi și tu cum sunt oamenii, gata oricând să vorbească vrute și nevrute. Din discuțiile lor am scos un material și mi-am umplut coloanele. Cu fata am avut în schimb mult de furcă... E o intelectuală de mâna întâi și nu prea i-a plăcut să stea de vorbă cu mine. Ce vrei, nu poți să fii pe placul tuturor.

McClure se simțea tulburat și nu mai insistă. După câteva formule de politețe banale, își salută confratele și închise telefonul.

Gânditor, se roti de câteva ori pe fotoliul pivotant și aruncă o privire distrată pe vraful de cărți de pe birou. Întotdeauna avea la îndemână cărțile autorilor preferați și îl lăsa pe Hemingway deasupra teancului ca să-l răsfoiască de fiecare dată când era obosit și n-avea chef de scris.

Luă volumul cu scoarțele uzate, îl deschise la întâmplare, citi fără convingere câteva rânduri și îl puse la loc imediat. Astăzi, nici măcar genialul romancier nu putea să-i fie de nici un folos. În mintea lui Harvey nu era decât un gând: să o revadă pe Dinah și să o ajute prin toate mijloacele să alunge fantomele trecutului.

Dinah tocmai ieșea din casă când zări pe una dintre colege venind spre ea.

– McClure a vorbit iarăși despre noi! exclamă Myra Faye strângând în mână ediția de după-amiază a ziarului. De două săptămâni n-a mai dat nici un semn de viață, așa încât mă resemnasem. Dar, Domnul fie lăudat, nu ne-a uitat! adăugă interlocutoarea în culmea fericirii.

Dinah frunzări cotidianul și apoi se opri asupra unui titlu mare, etalat pe trei coloane: „Micuțele manguste, sau cum să trăiești fericit". Citi în grabă articolul și constată cu amărăciune că numele ei nu era menționat...

În timp ce citea, ceilalți profesori care ieșiseră de la ore făcură un cerc în jurul ei și, sub efectul plăcutei surprize, nu mai conteneau cu laudele la adresa ziaristului pe care îl considerau cu toții un prieten ce era trup și suflet lângă ei și orașul lor.

– Te unge la inimă ce scrie, nu-i așa? continuă Myra.

– Da, e minunat. Cred că o să dau un telefon când ajung la primărie.

– Ar trebui să-i mulțumești din partea noastră, sugeră profesorul de muzică.

– Ai putea chiar să profiți de ocazie să-i faci o vizită, pentru că luni te duci la conferința aleșilor municipali. O să fii la doi pași de ziarul lui! remarcă tânăra care preda gospodăria. Să-i duci o prăjitură din partea clasei mele.

– Iar eu, interveni profesorul de desen, o să le spun copiilor mei să-i trimită fiecare câte o carte poștală.

Rămasă singură, începu să măsoare în lung și în lat curtea colegiului. Reacția fusese unanimă însă ea nu reușea să împărtășească întrutotul entuziasmul celorlalți. În ultima vreme îi era cu neputință să scape de imaginea obsedantă a lui Harvey, ca și cum absența lui îi demonstra cât de mult îi lipsea.

Felul cum scrisese despre Mount Pleasant, omițând cu bună știință să menționeze personajul principal al orașului, era evident o tactică. Dinah nu se lăsă înșelată de abila manevră: „Dacă așteaptă ca eu să fac primul pas, atunci nu-mi rămâne decât să ridic mănușa".

Redacția ziarului *Birmingham Herald Examiner* răsuna de țăcănitul mașinilor de scris. Vreo șase reporteri, fiecare cu țigara

în colțul gurii, stăteau asupra mașinilor și își scriau materialele.

Dinah intră în vârful picioarelor în încăperea supraîncălzită. Imediat, ziariștii își abandonară treaba urmărind-o cu privirea pe tânăra încântătoare care se strecura printre birouri.

– Căutați pe cineva? auzi o voce feminină.

– Da. Pe domnul McClure.

– Afurisitul de Harvey, întotdeauna a avut baftă! interveni cineva din fundul sălii.

Remarca se pierdu într-un hohot de râs general.

– Nu-l băga în seamă, domnișoară Sheridan! reluă Millie. Am avut plăcerea să vorbim la telefon și ți-am recunoscut glasul. Urmează-mă, te rog... Poate că o să reușești să-l scoți din tăcerea în care s-a cufundat. Zilele astea a fost foarte prost dispus. Te asigur că nu e ușor să fii secretara lui! Aici, am ajuns. Să sperăm că va fi de acord să te primească.

Dinah o urmă și intră într-un birou gol.

– Se pare că nu s-a întors de la masă. Intră și fă-te comodă până vine.

– Mulțumesc, doamnă...

– Spune-mi Millie, îmi place mai mult așa. Acum, scuză-mă, te las singură. Am treabă.

Tânăra lăsă geanta jos şi cercetă cu privirea camera mansardată, care era biroul lui. Dinah dădu la o parte un teanc impresionant de ziare de pe singurul scaun destinat vizitatorilor şi se aşeză ţinându-şi mâinile crispate pe genunchi. Lângă fereastră era un ficus imens care îşi etala în toată splendoarea nenumăratele frunze şi Dinah se întreba prin ce minune reuşea planta să se dezvolte într-o atmosferă atât de puţin propice.

Pereţii erau tapetaţi de sus până jos cu colecţia eterogenă de calendare, şepci, afişe publicitare, crose de golf, bastoane de baseball, rachete de tenis şi de diplome de tot felul, începând de la asociaţii gastronomice până la nelipsita diplomă de cercetaş.

Din tot acest amalgam prăfuit, atenţia lui Dinah a fost atrasă de o fotografie de familie în care Harvey apărea în mijlocul unui grup zâmbitor. Văzu o femeie plăpândă, cu înfăţişare plăcută, înveşmântată cu o haină de blană. Probabil că era mama lui, care purta cu această ocazie un dar splendid pe care-l primise de la fiul ei din primele lui salarii. Lângă ea, ţinând-o de braţ, era un

bărbat scund și gras, congestionat la față, părând foarte stânjenit de costumul și cravata cu care era îmbrăcat. În sfârșit, puțin retrasă, deslușI o fetiță cu trăsături vesele dar cu o privire misterioasă.

– E frumoasă, nu? Și astăzi mă încântă! spuse o voce sonoră. Dar mi se pare că ești cam curioasă!

Harvey era în pragul ușii, cu mâinile înfundate în buzunarele aceloraşi blue jeans roșI!

Dinah se simți jenată pentru că fusese prinsă în flagrant. Era clar că Harvey o considera o intrusă între amintirile lui de familie. Femeia rămase tăcută, încercând să caute o scuză care să-l îmblânzească.

– Cu ce pot să-ți fiu de folos? continuă McClure pe un ton glacial.

Dinah își împreună mâinile care îi tremurau și ridică hotărâtă privirea spre el.

– Am venit să-ți mulțumesc în numele tuturor. Au fost cu toții foarte mișcați de gestul tău.

– Mă bucur.

– Și, altfel, ești bine?

– Sunt sănătos tun, mulțumesc.

Cum putea să-i răspundă cu atâta răceală? Descumpănită, Dinah își fixă privirea pe

sacul de golf de pe birou. Pe pielea veche strălucea o monogramă aurită. Liniștea se prelungea. În cele din urmă, tânăra se hotărî să-l înfrunte.

– De fapt, am trecut pentru că am avut drum pe aici. Are loc adunarea primarilor din regiune. Am vrut să aflu noutăți despre tine, asta e tot, însă am impresia că te deranjez. Ar fi mai bine să plec...

– Spune mai bine că ai fi vrut să te invit la cină.

Femeia păli și îl privi fără să înțeleagă.

– OK. Sunt de acord. Oricum, n-am nici un program. Unde te găsesc? continuă Harvey.

– La Sheraton. Adunarea se termină la ora șapte. Acum, trebuie să mă întorc în pat... Nu! of... vreau să spun la conferință.

– Interesant lapsus, domnișoară. Freud ar avea cu siguranță o explicație pentru reacția asta.

– Nu. Știu să-ți explic. Am vorbit fără să gândesc.

– Exact... Haide, te conduc până la lift.

Dinah făcu ochii mari, vru să spună ceva, dar renunță până la urmă. N-avea rost să agraveze situația.

Toată casa fusese reparată, tencuită și zugrăvită și acum arăta ca nouă.

Harvey, în calitate de amfitrion, o invită pe Dinah să-i arate casa. Femeia constată cu plăcere că interiorul locuinței lui de burlac nu avea nimic în comun cu imaginea de bârlog pe care și-o făcuse ea. Se putea spune chiar că era amenajată cu gust, într-un amestec de mobilă rustică și obiecte vechi culese din prăvăliile anticarilor.

– Când m-am mutat aici, am chemat o decoratoare, dar n-a stat mai mult de o jumătate de oră. I-am spus să-și vadă de drum. Închipuie-ți ce voia să facă: să-mi umple pereții cu amorași dolofani și ciufuliți, împopoțonați cu o pereche de aripi, fiecare încadrat într-o inimă aurie.

– Aceste creaturi drăguțe poartă numele de heruvimi, stimat domn...

– Oricum s-ar numi, au niște mutre prostești.

Pufniră amândoi în râs și intrară într-o încăpere confortabilă care părea a fi camera de lucru. Era mobilată cu un birou masiv de stejar, o canapea elegantă tapițată cu catifea albastră și două fotolii de aceeași culoare. În șemineul monumental de piatră ardea un

butuc zdravăn. Locul părea sobru și intim în același timp.

– E plăcut aici, remarcă Dinah cu convingere.

– Și încă nu ți-am arătat etajul!

Harvey îi întinse un pahar de vin pe care femeia îl acceptă.

– Să bem pentru noi! spuse bărbatul ridicând paharul. Am scos vinul ăsta din pivniță special pentru tine. Ei, ce zici?

Dinah zâmbi și bău, la rândul ei, brusc stânjenită că se afla alături de el în locuința asta liniștită și izolată. Tocmai se întreba dacă ar trebui să ia loc, când se auzi soneria de la ușă.

– Cred că e băiatul de la restaurant care îmi aduce comanda. Profită de răgazul ăsta ca să admiri serviciul de porțelan chinezesc și fața de masă scrobită. E drept să nu prea am ocazia să întind mese protocolare în fiecare zi, dar astăzi...

Într-adevăr, masa era superbă. Dinah sesiză că gazda nu căutase cu orice preț să creeze o atmosferă romantică, ceea ce s-ar fi potrivit atât de bine unei întâlniri în doi. Lumânările de pe candelabrul cu cinci brațe dădeau o lumină vie.

Când, mai târziu, lumânările au fost stinse, Harvey îi sugeră musafirei să meargă să bea cafeaua în ceea ce el numea „budoar".

– E mai bine acolo. Șemineul încălzește bine, și pe frigul de afară... Dacă vrei, poți să te întinzi pe canapea.

Dinah încuviință propunerea dar nu o puse în aplicare. Era mai bine să adopte o poziție prudentă care să prevină eventualele surprize.

– Cred că trebuie să stăm de vorbă, începu Harvey liniștit. Ca să fiu sincer, adăugă după o scurtă pauză, n-am crezut nici o clipă argumentele tale. Povestea cu mulțumirile și participarea la adunarea primarilor din regiune sunt doar un pretext. De fapt, te-ai hotărât să vii pentru că te-ai săturat de mine și te-ai hotărât să rupem definitiv.

– Dacă așa crezi tu..., oftă Dinah. Să zicem că într-un fel ți-am simțit lipsa. N-aș putea să-ți explic foarte clar...

– Dumnezeule! Să nu începi iarăși cu raționamentele tale alambicate, le știu deja pe de rost! Presimt că iar o să faci teoria incompatibilității noastre sufletești, că o să te legi de hotărârea mea să scriu despre tine

și la sfârșit vei sublinia distanța de ani-lumină care ne desparte.

– Trebuie să recunosc că nu m-am gândit la acest ultim obstacol...

– Vezi bine că dau apă la moară! izbucni furios Harvey. Adevărul este că nu o să reușești niciodată să ai încredere în mine! Totuși, încrederea reciprocă este piatra de temelie a oricărei perechi.

– Mai acordă-mi un răgaz, te rog... Dacă, bineînțeles, mai ai răbdare, deși mă îndoiesc. Ești cel mai încăpățânat bărbat pe care l-am întâlnit vreodată!

– Sunt câteva lucruri la care țin foarte mult și n-o să mă împiedici tu să ajung la ele. Doamna se crede o prințesă și și-ar dori luna de pe cer! Ei bine, eu nu intru în jocul ăsta! Dinah, trezește-te, nu mai ești Miss Georgia! Ar fi timpul să înțelegi că nu mai poți să te porți ca o fetiță răsfățată care vrea totul și nu dă nimic în schimb.

– Tocmai tu îndrăznești să-mi spui asta? Poate că nu-ți mai aduci aminte ce s-a întâmplat acum câteva nopți!?

– Ba da. Însă nu am uitat nici reflecțiile tale. Mă privești tot ca pe un amant trecător?

Multă vreme o să-mi mai calci în picioare sentimentele?

Dinah se grăbi să se cuibărească la pieptul lui.

– Harvey, te rog, te implor să nu crezi asta. Îți jur pe ce am mai scump pe lume că n-am vrut să spun asta! Știu prea bine că mă faci să trăiesc clipe unice și asta înseamnă cu siguranță dragoste curată...

Bărbatul o strânse în brațe ca și cum s-ar fi temut deodată să o vadă plecând și s-o piardă pentru totdeauna. Văzând-o zâmbind liniștită începu să o mângâie. Acum Dinah torcea ca o pisică în brațele lui puternice. O trase mai sus lângă el și îi contemplă buzele delicate asemeni unor fructe parfumate. Puse stăpânire pe gura ei cu un sărut pătimaș prelung, încercând însă să-și stăpânească dorința devoratoare.

Curând, cedară amândoi ispitei și se rostogoliră împreună pe covorul gros printre hainele împrăștiate, iar trupurile lor asudate, disperat îmbrățișate începură să se caute rând pe rând timide și îndrăznețe, mânate de pasiune, agățate unul de celălalt ca și cum un val uriaș le-ar fi acoperit. Țintuiți locului, erau beți de fericire și amețiți de mișcarea care îi purta împreună în liniștea nopții...

Stăteau amândoi liniștiți pe covorul moale.

– Te iubesc..., șopti Harvey. N-o să ghicești niciodată ce am fost în stare să fac... Am cumpărat toate cărțile filozofului ăluia cu ochelari despre care mi-ai vorbit. Cum îl cheamă, Partre?

– Sartre, îl corectă Dinah zâmbind. Ce curios! Eu am cumpărat toate casetele de muzică folk pe care le-am găsit!

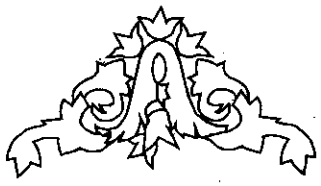

CAPITOLUL VII

– Ce mai aştepţi? Hai, întoarce-l! Toarnă unt pe el. Pielea trebuie să fie crocantă! Pe cuvântul meu, cred că e prima oară când faci friptură de pui. Şi dă la o parte ierburile astea!

– E doar un pic de ardei şi măghiran, se revoltă Dinah.

Harvey o privi cu superioritate şi preluă ştafeta.

– Lasă-mă pe mine, mă descurc mai bine. Zburătoarea asta merită ceva mai bun decât o reţetă „à l'italienne". La început o prăjesc câteva minute la foc iute, apoi o las la foc mic să fiarbă înăbuşit în suc propriu.

– Nu-ţi lipseşte decât boneta de bucătar.

– Ţin tare mult la reţetele bunicului Elmo. Toată viaţa a mâncat friptură de pui, şi a trăit aproape o sută de ani.

Harvey își șterse mâinile pe prosopul de la brâu și îi zâmbi Dinei:

– Am să te învăț toate trucurile mele, ucenicule. Cu condiția să nu mai fii supărată.

– Ce-ar fi să nu mă mai tratezi ca pe un copil?

– Îți promit solemn! răspunse prompt maestrul mângâind-o pe obraz.

Afară, vântul de octombrie zgâlțâia obloanele și, în întunericul nopții, picăturile de ploaie biciuiau dalele de piatră. În bucătăria caldă și plină de arome îmbietoare, Dinah, învești mântată în rochia de casă lejeră și catifelată, se simțea ca într-o gogoașă de mătase.

Harvey i-o făcuse cadou pentru week-end-ul ăsta, pe lângă o mulțime de pachețele care proveneau din același loc, cel mai șic magazin de lenjerie din Birmingham. Desfăcând pachetele, Dinah descoperi plină de încântare o întreagă expoziție în care piesa de rezistență o constituia o cămășuță de noapte de satin gri, imprimat cu motive chinezești. Era cadoul special pentru prima lor aniversare, îi explicase Harvey. Se cunoșteau de o lună și voise să sărbătorească evenimentul în felul lui propriu. Dinah se

gândi tulburată la el, totul tindea spre exces, chiar şi generozitatea.

Privi către el şi îl văzu ocupându-se concentrat de friptura de pui în timp ce Noureiev, aşezat pe umărul său, îşi dădea importanţă. Tăcut ca niciodată, papagalul o măsura din cap până în picioare cu un aer superior pe rivala lui, mica mangustă, care ronţăia indiferentă în strachina ei.

– Am uitat să-ţi spun ceva, strigă Harvey întorcându-se brusc. Am găsit un nume pentru micul meu prieten. O să-l cheme Lewis.

– Ca pe Sinclair Lewis? Ce idee grozavă! E unul dintre scriitorii mei preferaţi.

– Nu. Nici vorbă! Lewis de la marca de blue jeans.

Dinah pufni în râs. Apoi, luând mănuşa de bucătărie deschise cuptorul şi scoase o tavă cu prăjituri pe care le aşeză cu grijă pe un platou.

– Văd că eşti tare priceput la bucătărie. Dar nu ţi-e teamă că o să te îngraşi cu atâtea dulciuri? Într-o bună zi, uitându-se în oglindă, o să constaţi că ai făcut burtă, că abia te mai cuprinde cureaua. Şi atunci ce o să faci? Atunci n-ai decât să te faci notar.

– Foarte nostim..., spuse Harvey făcând pe spiritualul. Nu pot să fac nimic. Sunt gurmand, da. Şi ce-i cu asta? E ceva genetic. La urma urmei şi mâncarea e una din plăcerile vieţii, eşti de acord?

Brusc o apucă pe Dinah de mijloc şi o ridică în aer.

– Lasă-mă în pace! Lasă-mă jos! ţipă femeia lovindu-l cu pumnii în piept.

– Prea târziu, acum nu mai poţi să scapi. Încearcă şi o să te convingi. O să-ţi povestesc cum a prins-o lupul pe Scufiţa Roşie! Stai să vezi!

Imediat începu să mârâie arătându-şi dinţii, rotindu-şi furios privirile şi trăgând de nasturii rochiei de casă.

Dinah ţipa şi se zbătea excitată de jocul din care nici unul nici celălalt nu voia să se lase învins. Lupul cel rău o lăsă să se zbată un timp, apoi, după ce se săturăde râs, o eliberă. Harvey o privea pe femeia pe care o iubea şi care acum semăna cu o vrăjitoare. Şifonată, ciufulită şi congestionată, Dinah îşi trăgea sufletul.

Ultimele două săptămâni le petrecură împreună, împărţind clipele de veselie şi de

fericire. Nimic nu reușise să le tulbure înțelegerea deplină. Iar când, din întâmplare, Harvey trebuia să plece la Birmingham, pentru că afacerile ziarului îl chemau, o suna și vorbeau ore întregi la telefon vrute și nevrute, doar ca să audă vocea care-l ruga stăruitor să se întoarcă cât mai curând.

Deodată, un zgomot neobișnuit, ca o bubuitură îi întrerupse firul gândurilor. Alergă în bucătărie să vadă ce se întâmplă. În untura din cratiță, puiul parcă se zvârcolea.

– Încă puțin și lua foc! exclamă Harvey. De acum încolo eu mă ocup de mașina de gătit, ca să n-avem surprize!

– Îți mulțumesc. Ești foarte drăguț. Dar țin să te anunț că tu ești responsabil dacă îmi crește colesterolul. Un maestru bucătar care folosește untul cu kilogramele este de la bun început suspect.

– Bineînțeles că nu știi ce e bun... Și pe urmă, femeile parcă e bine să fie mai împlinite.

– Nu fi mojic! îl mustră Dinah râzând. De multe ori mă întreb cum am putut să-mi doresc să trăiesc lângă un bărbat ca tine!

– Bărbatul ăsta e flămând și nu vrea să se lanseze în nici o discuție până nu mănâncă.

După cină, trecură în salon cu gândul să petreacă o seară liniștită.

Harvey deschise televizorul, dădu sonorul încet și alese programul care transmitea jocuri. Dinah căută o carte în bibliotecă apoi se așeză lângă el pe canapea.

– Te simți bine? o întrebă mângâind-o pe obraz.

– Minunat... Nu se vede?

O cuprinse în brațe și o sărută tandru.

– Ce citești? La prima vedere pare o lucrare pedantă și greu de digerat.

– Ei bine, te înșeli, dragul meu. E un roman de science-fiction în care e vorba de complexul Zandrake, sau altfel spus de dificultatea unui umanoid de a deveni ființă omenească.

– Te rog, oprește-te! Mai bine povestește subiectul profesorilor tăi. Eu unul prefer extratereștrii din benzile desenate. Mai ales dacă locuiesc pe Venus.

– De gustibus non disputandum...

– Nici ție nu-ți plac emisiunile sau filmele după care eu mă dau în vânt.

– Depinde, dacă e vorba de filmele în care nu există nici o secvență fără împușcături, crime, cadavre, atunci, mulțumesc nu!

– E adevărat că doamnei nu-i plac marii regizori de altădată și capodoperele lor în alb și negru. Dar clasicii dăinuie peste timp.

Dinah oftă și îi întoarse spatele, hotărâtă să-și reia lectura. Deodată, un glas puternic o făcu să scape cartea din mână:

„Aici e Todd Norins. Ne întâlnim din nou după emisiunea de informații, ca să vă prezint povestea tragică a unei femei originară din Montana. Într-un interviu realizat în exclusivitate, vă voi spune cum a văzut dispărând cei cinci copii ai ei, pisica și motocicleta Harley Davidson. Ea acuză de această dispariție câțiva vizitatori ciudați. Nu pierdeți mărturia ei uimitoare!"

Stăpânită de o emoție intensă, Dinah strângea cu toată puterea brațul lui Harvey. Pe ecran apăruse o figură care îi era cunoscută. Privea îngrozită ochii cenușii și reci, privirea de vultur care parcă o urmărea numai pe ea. Norins îmbătrânise de la ultima lor întâlnire. Îi căzuse părul și avea obrajii mai trași.

Tânăra se înfioră.

– Vrei să schimbi canalul? spuse încet cu glas rugător. Îl detest pe omul ăsta. Vă face breasla de râs.

– Ce te-a apucat? Hai, liniştește-te! Sunt curios să-i văd emisiunea. Trebuie să existe o explicaţie pentru cota lui de popularitate.

– Da. Exploatează până la capăt filmul minciunilor şi zvonurilor. E revoltător!

– În orice caz, se pare că te calcă pe nervi. V-aţi întâlnit vreodată pe traiectorie? Ţi-a făcut vreun rău? reluă Harvey care bănuia răspunsul.

– Să lăsăm trecutul.

Dinah se ridică.

– Sunt obosită. Mă duc să mă culc. Tu, faci ce vrei...

Harvey o priviri îngrijorat. Îi dispăruse orice urmă de bună dispoziţie şi o cută adâncă îi brăzda fruntea. O privi cum traversează camera cu un mers automat, strângând tare pumnii şi apoi iese pe uşă.

Imediat se duse şi trase obloanele, îl închise pe Lewis în bucătărie împreună cu Noureiev şi stinse luminile. Ajuns în dormitor, se dezbrăcă şi se strecură în aşternut. O strânse pe Dinah lângă el. Tânăra părea adormită însă trupul îi era nefiresc de

contractat ca și cum ar fi căutat să se apere de un agresor invizibil.

Harvey începu să o mângâie încet, cu duioșie, temându-se să nu o sperie.

– Vino mai aproape, șopti el. Vreau să-ți dau toată căldura mea, dragostea mea. Sunt aici, alături de tine și n-o să las pe nimeni să-ți facă vreun rău.

Dinah se cuibări la pieptul lui. Se simțea părăsită, vulnerabilă. Nu mai avea putere, nu mai putea să se stăpânească. Izbucni în hohote de plâns și se strânse și mai tare la pieptul lui Harvey care o cuprinse în brațe.

– Vorbește, draga mea. Mi-e atât de greu să văd cum suferi. Ajută-mă să înțeleg.

– Eu... Săptămâna viitoare tata ar fi împlinit șaizeci de ani... Când s-a prăbușit avionul, nici n-au putut să-i identifice corpul. A trebuit să mă duc acolo și... A fost groaznic! Nu voi uita niciodată. A fost cumplit la morgă când au dat cearșaful la o parte, eu...

Dinah se opri, își ascunse fața în palme și începu să plângă și mai tare. Vechea rană se deschidea din nou dând la iveală o sumedenie de imagini de coșmar.

– Încearcă să alungi toate amintirile care te apasă. Nu există decât un singur mijloc de a scăpa! Spune-mi, ce vrei să ascunzi?

– Iartă-mă. Mi-e ruşine să mă vezi aşa şi că ţi-e milă de mine.

– Nu vorbi prostii. Sunt sigur că necazul tău are alte rădăcini. Vreau să ştiu cine te persecută. Cine? Să nu crezi că e vorba de curiozitatea mea. Dacă reuşeşti să scapi de angoasa care te frământă, vei putea să trăieşti din nou liniştită. Iar ăsta e singurul lucru care are importanţă pentru mine acum. Singurul, după dragostea noastră.

– Cât de mult te iubesc..., şopti Dinah.

– Linişteşte-te, fetiţo. N-ai de gând să scapi odată de acest Todd Norins de care ţi-e atât de teamă?

– Nu! E atât de târziu şi sunt atât de obosită...

Mult timp după ce Dinah adormise în braţele lui, Harvey, cu ochii larg deschişi în întuneric, se întreba cum ar putea să o ajute să devină mai puţin vulnerabilă.

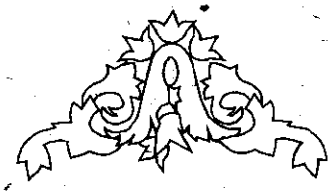

CAPITOLUL VIII

Orchestra de cameră interpreta magistral Concerto Grosso de Haendel şi, judecând după primirea pe care i-o făcuse publicul, reputaţia ei era pe deplin justificată.

În timp ce viorile făceau să izvorască sunete sublime, Dinah bătea darabana cu degetele pe spătarul scaunului instalat alături de al ei. Bineînţeles, încă de la primele măsuri, Harvey găsi prilejul să o şteargă sub pretextul că se duce să-şi cumpere un hotdog.

Făcuse o greşeală invitându-l să participe la concert şi acum tânăra regreta sincer. În ciuda calităţii desăvârşite a interpretării, seara asta era un fiasco.

„Măcar de s-ar hotărî să se întoarcă..." oftă Dinah indignată.

Toată copilăria îi fusese legănată de ritmul acestei muzici şi începu să-şi aducă aminte

cu nostalgie de recepţiile sclipitoare pe care le dădeau părinţii ei. Printre invitaţii aleşi pe sprânceană, fetiţa îi privea încântată pe domnii aceia respectabili care se înclinau cu adânc respect în faţa însoţitoarelor lor, doamnele îmbrăcate în rochii lungi, împodobite la gât cu şiraguri de perle şi diamante şi care tuşeau discret atunci când muzicienii făceau pauză.

Trecuse mult de atunci şi Dinah simţea acum aceeaşi emoţie când dirijorul ridica bagheta iar murmurele din sală dispăreau ca prin minune.

Îşi încrucişă braţele la piept, le desfăcu imediat, apoi, exasperată, aruncă o privire peste umăr; îl zări pe fugarul care se întorcea şi care trecea peste scaune ca să ajungă mai repede la locul lui.

– Ai pierdut ceva timp la cumpărături! Unde ai fost?

Harvey îşi mângâie mustaţa cu un gest automat, apoi se aşează dezinvolt picior peste picior. Dinah care aştepta nerăbdătoare explicaţii îl fulgeră cu privirea.

– Închipuie-ţi că am coborât în stradă să caut un sandviş... dar ştii? un sandviş în toată regula. Şi ăla pe care l-am halit, a fost, slavă

Domnului, nemaipomenit. Cu brânză, cu piper și cu tot ce trebuie. Fără el, acum aș fi fost mort de inaniție! Îmi era absolut necesar ca să rezist la spectacol.

Instrumentiștii s-au ridicat, au salutat și s-au pregătit pentru următoarea piesă.

– Acum vor interpreta Serenada pentru orchestră de coarde de Elgar, șopti Dinah.

– Cine e Edgar ăsta?

– Am spus Elgar! E un compozitor englez de la sfârșitul secolului al XlX-lea.

– De ce bagă întotdeauna în program lucrările unor tipi care au murit de mult? Cred totuși că mai sunt și compozitori în viață.

– Te rog, nu mai vorbi așa tare! E neplăcut când oameni întorc capul spre noi, îi șopti femeia printre dinți.

Harvey oftă din adâncul sufletului și se așeză mai bine pe scaun. Își înălță privirile în tavan, își trecu degetele prin păr și în final își înfundă bărbia în palmă hotărât să-i ignore pe valoroșii instrumentiști care păreau să-și fi înzecit ardoarea interpretării și se agitau pe scenă sub lumina reflectoarelor.

După câteva minute, nemaiputând rezista tentației și fără să țină seama de atenția pe

care vecina de scaun o acorda muzicii, McClure o atinse pe umăr. Dinah tresări şi îi aruncă o privire severă încercând să-i tempereze îndrăzneala, dar constată cu uimire că însoţitorul ei era absorbit de contemplarea sălii. Pe buze îi flutura un zâmbet care dădea impresia că se bucură de frumuseţea melodiei. În curând, bărbatul începu să se foiască pe scaun ca un peşte prins în cârligul undiţei.

– E o atmosferă sufocantă! E cald de parcă am fi în iad. Ce-ar fi să o întindem?

Dinah înălţă umerii şi îşi concentră toată atenţia în direcţia scenei. Îşi încrucişă braţele la piept hotărâtă să nu se mai lase distrasă de exaltatul de alături care bătea ritmul muzicii pe genunchi şi începuse să fredoneze frânturi de melodie.

Deodată femeia sări în sus fără să vrea când simţi mâna îndrăzneaţă încercând să-i forţeze decolteul.

– Eşti nebun? Ce-i cu tine?

– De multe ori m-am gândit că sunt o mie de feluri în care te poţi lăsa cucerit de muzică.

– Dacă nu încetezi, plec imediat!

– Doar nu vrei să-i deranjezi pe muzicieni? Şi apoi, nu te gândeşti că lumea ar începe să vorbească...

Dinah se stăpâni cu greu să nu-i tragă o palmă. Mai mult ca orice îi repugna să se dea în spectacol.

– Până la urmă o să le atragi la toţi atenţia. N-o să te mai las niciodată să mă însoţeşti. Unde te crezi? Într-un cinematograf în aer liber?

– Eu, începu degajat Harvey, ştiu un alt mod de a-ţi trece supărarea.

Îi aşeză o palmă pe genunchi, apoi mâna începu să urce încet pe sub rochie; încet dar sigur. Dinah lăsă să-i scape un geamăt, ceea ce o făcu pe o doamnă cu voaletă să se întoarcă spre ea cu o expresie indignată care nu lăsa nici o îndoială asupra sentimentelor pe care le nutrea.

Numărul pe care Harvey şi-l continua netulburat risca să o facă să-şi piardă stăpânirea de sine. Acum, Dinah accepta, fără falsă pudoare, freamătul minunat care se trezea în ea. Instrumentiştii cântau în continuare dar acest lucru nu mai avea nici o importanţă. Deodată îşi dădu seama că ar fi vrut să fie în altă parte, în braţele bărbatului

acesta plin de îndrăzneală căruia nu-i păsa de tot ce-l înconjura.

Orchestra cânta acum Cele patru anotimpuri și viorile se întreceau să salute sosirea Primăverii. Notele se înălțau într-un crescendo impetuos la fel ca și frământarea femeii.

– Dacă răposatul Antonio m-ar vedea..., șușoti Harvey, s-ar răsuci în groapă. Ha!

Dinah nu voia să-l mai asculte. Trebuia să-și regăsească liniștea și să devină din nou melomana de altădată pe care o irita cel mai mic zgomot din sală.

– Suntem pe cale să stricăm totul. Pentru piesa asta e nevoie de liniște...

– Dar ei sunt cei care-l maltratează pe Vivaldi! exclamă bărbatul indignat. Ai văzut cât sunt de țepeni, îmbrăcați în smokingurile alea.

– Pentru ultima oară, tăceți! interveni un domn în vârstă agitând programul.

Chiar atunci, în sală izbucni un torent de aplauze și o fetiță urcă pe scenă să ofere dirijorului un buchet de trandafiri.

– Uf! În sfârșit! oftă Harvey întinzându-și picioarele lungi. Hai să ieșim. Ce căldură! Doamne, a fost cumplit!

– Mie-mi spui...? aprobă Dinah.

O cuprinse de mijloc cu un gest firesc și porniră împreună spre holul sălii de spectacol.

– Ce ai spune acum de o Nocturnă mai intimă? sugeră Harvey cu subînțeles.

Ieșiseră la cumpărături în centrul comercial al orașului. Mergând pe stradă sau prin magazine, Dinah era atentă să nu-l piardă pe drum pe cavalerul care o însoțea. Colindară mai multe buticuri, însă Harvey nu voia să se recunoască principalul beneficiar al expediției pe care amândoi o puseseră la cale sub pretextul că avea nevoie de câteva lucruri de lenjerie.

Cu brațele pline de pachete precum pomul de Crăciun, femeia întoarse capul și îl văzu pe Harvey abia mergând, cu mâinile în buzunare și aruncând o privire nemulțumită.

– Și doar ți-am spus că nu-mi place că sunt colorați! se smiorcăi el. Nu sunt decât niște mofturi ieftine și, în primul rând sunt aspri, zgârie.

Dinah nu îl luă în seamă și porni mai departe. Astăzi parcă era un băiețoi, încălțat cu cizme de călărie, îmbrăcat cu blue jeans

și o cămașă albastră, largă. Pe umeri avea o haină de piele care lăsa să se vadă la gât un colier de turcoaze.

– Haide, grăbește-te! îl îndemnă tânăra.

– Vrei să vin și eu în budoarul pentru playboy? Pentru două perechi de chiloți? Nu conta pe mine! se răsti Harvey și făcu stânga-mprejur.

– Stai puțin, unde fugi? Dacă tot suntem aici, să-ți facem câteva schimbări în garderobă.

– Trebuia să mă aștept la una ca asta, mormăi bărbatul. Femeile sunt întotdeauna pline de idei. Te amețesc cu vorbe dulci și pe urmă te fac să-ți cheltui toți banii.

– Dar ai fost și tu de acord, nu?

– Da, dar nu să încep cu o pereche de ciorapi și după două ore să am cu ce-mi umple șifonierul!

– Un scriitor celebru ca tine nu are voie să se îmbrace oricum. Îmbrăcămintea ta este de un gust îndoielnic, iar ție puțin îți pasă...

– Ca de prima mea cămașă... După tine, ar trebui să dau burta jos, să port haine ajustate și pantaloni călcați la dungă. Eu am nevoie să mă pot mișca, înțelegi, în primul rând să mă simt bine.

– Să te simți bine, de acord. Cine susține contrariul? E suficient să cauți puțin. Sunt sigură că aici o să găsești ce-ți trebuie, adăugă Dinah și intră hotărâtă în magazin.

– Nu intru. Te aștept aici. Mă enervează să văd mutrele vânzătorilor îmbrăcați ireproșabil. Pun pariu că majoritatea clienților sunt domni respectabili trecuți de cincizeci de ani.

Un tânăr îmbrăcat la patru ace se apropie de ei, afișând cel mai perfect zâmbet.

– Cu ce pot să vă fiu de folos, doamnă?

– Domnul ar dori să facă o probă. Ținută de oraș și ceva mai lejer, pentru sfârșitul de săptămână. Nu ne-am hotărât încă asupra modelului și culorilor, însă am prefera ceva uni. Arătați-ne câteva modele, vă rog.

– Bineînțeles. Veniți cu mine, domnule.

– O clipă numai. Cred că e vorba de o neînțelegere..., încercă Harvey o ultimă împotrivire.

– I se potrivesc foarte bine culorile pastel, interveni Dinah autoritară. Un vernil sau un bleu pal ar fi cel mai nimerit.

– Doamna are perfectă dreptate, întări vânzătorul pe un ton amabil. Tocmai am

primit ultima colecție de costume și accesorii. După aceea vom vedea și altceva.

Harvey oftă resmnat și intră în cabina de probă ca și cum ar fi intrat în camera de tortură.

Dinah se instală, într-un fotoliu confortabil și acceptă cu plăcere paharul cu vin oferit de direcțiune. După câteva minute perdeaua se dădu la o parte, făcând loc celei mai surprinzătoare apariții.

– Cu alura și prestanța pe care o are, domnul ar fi fost avantajat să poarte uniformă, comentă pedant vânzătorul. Totul vă vine ca turnat. Nu este nevoie de nici cel mai mic retuș.

Dinah nici nu luă în seamă flecăreala angajatului, ocupată să-l examineze pe bărbatul superb care se apropia stângaci studiindu-și la rândul său pantalonii de stofă gri. De sub blezerul impecabil, bleu-ciel, apărea cămașa albă ca zăpada și cravata cu motive cenușii pe fond roșu. Ținuta era întregită de pantofii italienești negri.

– De ce mă privești așa? întrebă Harvey stingher. Voiai să mă trimiți la paradă, nu? Ei bine, ai câștigat! Și acum, aș fi încântat

dacă m-ai elibera de hainele astea, îi spuse vânzătorului.

– Domnul se înșeală, vă asigur...

– N-are rost să mai insiști. Chelului îi lipsește tichia de mărgăritar! Vrei să-ți spun eu cu cine semăn? Parcă aș fi un cadou de Crăciun!

Dinah zâmbi înduioșată. Ar fi vrut să-i spună că nu fusese niciodată mai seducător ca acum, dar îi era teamă că ar fi putut lua complimentul drept o lingușeală și s-ar fi înfuriat și mai tare. Se temea în primul rând că ar fi putut izbucni un scandal în magazin și atunci, recurse la singura armă posibilă: diplomația.

– Părerea mea nu contează deloc? Dacă nu-ți pasă, cu atât mai rău, însă eu te găsesc foarte frumos. Și sunt mândră să fim văzuți pe stradă împreună.

Îi atinsese coarda sensibilă lui Harvey și el se umflă imediat în pene.

– Adevărat? Îți plac?

– Nu sunt misogin, interveni vânzătorul, însă și eu vă găsesc un bărbat foarte prezentabil. Dar să nu ne oprim aici. Vreau să vă arăt și altceva. Bineînțeles, dacă sunteți de acord...

– După cum merg lucrurile, comentă cu dezinvoltură Harvey, ori mă transform imediat într-un cuier, ori semnez un contract de manechin de lux.

Pufniră amândoi în râs sub privirea contrariată a tânărului vânzător.

– Moda, spuse cel din urmă, este o problemă de imaginație dar și de rigurozitate. Ăsta este motivul pentru care croiala și coloritul clasic i-au atras întotdeauna pe clienții noștri.

Harvey îl privi buimăcit.

– Mă bucur din toată inima pentru voi. Mie însă nu-mi place să mă pierd în mulțime.

Fără să mai spună nimic, vânzătorul îi conduse la casă, împachetă lucrurile, le înapoie cartea de credit și consideră că nu mai era necesar să-i conducă până la ușă.

Menajera se dovedise mai eficientă ca de obicei. În camera lui Harvey nu mai era nici un fir de praf. Dar, ca în fiecare săptămână, Maria dăduse înapoi ajungând în fața biroului patronului, înspăimântată de sarcina pe care o avea de îndeplinit. Pentru că ar fi fost aproape imposibil să nu-și rupă gâtul călcând pe nenumăratele dosare, cărți, ziare,

răspândite peste tot pe jos în încăpere în care de altfel era cu desăvârșire interzis accesul oricărei persoane străine...

Dinah aruncă o privire pe ușa întredeschisă. Pe rafturile bibliotecii, ciorapi desperecheați, sticle goale și rachete de tenis cu racordul rupt luaseră abuziv locul cărților...

– Dă-te la o parte din drum! bombăni Harvey trăgând după el un sac de plastic pentru gunoi. Într-o bună zi o să termin cu șantierul ăsta. Dacă între timp nu mă îmbolnăvesc de hernie!

– Cum ai putut să trăiești în mizeria asta? întrebă Dinah compătimitoare.

– Mi-a fost milă de mașina de spălat. Ea nu digeră orice. Și pe urmă, obișnuința e a doua natură, după cum spun filozofii tăi... Asta, însă, nu ne împiedică să facem o mică pauză. Ce-ar fi să ne încălzim lângă foc și să bem un pahar? E o vreme, să nu dai nici un câine afară!

– Ți-aș propune să terminăm mai întâi de golit mormântul lui Tutankamon. Mai adu o cutie!

Harvey coborî în grabă scara tunând și fulgerând la adresa tuturor femeilor, dar în special a celei de față. După două minute se

întoarse cu un carton de bere în mână. Se așeză pe podea și, din două înghițituri goli prima cutie.

– Vrei și tu?

Dinah schiță o grimasă de dezgust și clătină din cap.

– Îți dai seama ce faci? reluă bărbatul ștergându-se la gură cu mâneca. Te-ai apucat să-mi arunci la gunoi cele mai scumpe amintiri.

– Trebuie să recunoști că arată jalnic, spuse femeia arătând o ghcată de baschet veche, fără șiret.

– De acord, la el renunț. Dar ai grijă să nu te atingi de caseta din spatele tău. Acolo sunt cărțile pe care le-am primit ca premiu la colegiu. Uite și o fotografie cu colegii și profesoara de latină.

– N-am știut că ai studiat latina...

– Ehe, am cochetat cu anticii, ce știi tu? Parcă am crescut în ochii tăi, nu-i așa? Prietenul meu, Cicero, avea totuși un vocabular sacru. Cuvântul care mi-a plăcut cel mai mult în citatele lui este, „bibendum". În viziunea mea, îl traduceam: „Și acum să bem în cinstea Imperiului Roman". Așa ar trebui să privim istoria!

Dinah zâmbi cercetând fotografia. Harvey era un adolescent slăbănog şi avea în privire o undă de sălbăticie şi răzvrătire, ca şi când ar fi obligat să pozeze în mijlocul colegilor săi. Chipul lui cu trăsături ascuţite şi bărbia voluntară îi dezvăluiau deja personalitatea. Dar dincolo de aparenţe se simţea parcă oboseala. Hainele modeste îi trădau starea materială mediocră.

– Cum îţi place junele prim? întrebă el morocănos. Aveam o mutră... trebuie să-ţi spun că pe vremea aceea munceam ca un sclav. Pe lângă şcoală, lucram la fabrică după-amiezele, la sfârşitul săptămânii şi în primul rând în vacanţe.

Brusc, Dinah se simţi stingherită. Ea fusese o fetiţă înconjurată de dragoste, răsfăţată chiar, având ca singură grijă să-şi aleagă rochiile cele mai frumoase şi să nu le murdărească.

– Bănuiesc că n-ai avut de ales, altfel nu se putea, spuse încet femeia.

– N-o lua nici aşa. Am fost un puşti mai răzvrătit, un golănaş. Tot timpul trebuia să mă cert cu cineva, să mă ciondănesc şi când mă întorceam acasă tata mă lua la bătaie că veneam cu hainele rupte. Vezi, eu am făcut

școala vieții pe stradă și acolo am învățat ce e nedreptatea. Într-o zi, m-au dat afară din școală și dirigintele a chemat-o pe mama și a umilit-o din cauza mea. Mă doare și astăzi când îmi aduc aminte...

– Habar n-aveam de toate astea. Credeam că ai fost dintotdeauna o fire veselă...

– Când trăiești într-un orășel și n-ai nici un ban în buzunar, toată lumea te arată cu degetul. Atunci, nu mai ai chef de glume, ți-o spun eu! Mai ales când ai un tată ca al meu.

– De ce vorbești așa?

– Pentru că ăsta a fost crudul adevărat. Tata n-avea niciodată cu ce să-mi plătească întreținerea și venea acasă deosebit de beat. Când a murit în accidentul cu camionul am simțit o ușurare. Mi-e greu s-o spun, dar așa a fost. Nu pot să-l uit pentru copilăria pe care mi-am petrecut-o ca un coate-goale.

– Dar acum, când ești îmbrăcat ca un prinț, cum te simți?

– Mă simt ca și cum aș fi aruncat în această ladă de gunoi zdrențele și trecutul meu blestemat, recunoscu Harvey zâmbind.

– Vezi deci că am avut dreptate să te bat la cap. Eşti pe cale să începi o nouă etapă în viaţă şi asta datorită mie.

– Nu peste multă vreme o să mă vezi şi pe copertele revistelor.

– Nicidecum! protestă Dinah cu vehemenţă. Să ştii că te găsesc mult mai atrăgător în carne şi oase. Ce-ar fi să încerci să mă seduci?

– Aici? În harababura asta? Pe cuvânt că nu înţeleg ce se întâmplă cu tine! Renunţi la principiile tale?

– Da, fac şi eu tabula rasa. Mărturisesc că te ador şi îmbrăcat cu vechii tăi blue jeans. Eşti chiar mai atrăgător decât în ţinuta de gentleman... Şi apoi, puţin îmi pasă de convenienţe. Pur şi simplu te vreau pe tine...

– Minunat! Ştii că începem să devenim „compatibili"? Suntem făcuţi să ne înţelegem.

– Am notat, dar cum rămâne cu...

Începutul lui decembrie era neobişnuit de friguros. Nori grei se îngrămădeau deasupra acoperişurilor iar burniţa cădea fără încetare asupra oraşului. Era „o vreme rusească", după expresia lui Harvey, o zi în care să stai

în casă lângă foc, să bei ceai fierbinte și să mănânci fursecuri.

În biroul ei cald din clădirea primăriei, Dinah privea cum umbrele crepusculului învăluie Mount Pleasant. Orologiul din turnul Palatului de justiție abia bătuse ora cinci și începea deja să se întunece.

Femeia sorbi o gură de cafea aburindă și se apucă din nou de studiul dosarelor. Chiar în clipa când își trăgea mai aproape lampa de birou, soneria interfonului o făcu să tresară:

– Te caută Harvey la telefon, pe linia unu. Vorbești cu el? se auzi vocea Lullei Malle. Hotărât lucru, individul ăsta nu se schimbă! Știi ce mi-a spus? De ce îmi pierd timpul pe aici când sunt atâția bărbați de cucerit? I-am răspuns că... În sfârșit, îți fac legătura.

– N-o să ajungi la nici un rezultat flirtând cu secretara primarului, stimate domn, începu Dinah fără nici o introducere.

– Cred că ar fi în primul rând datoria ta să ai grijă de angajații primăriei, doamnă.

– Abia te aud. De unde dai telefon?

– Nicidecum de la Honolulu. Sunt tot la Dallas.

– O să reușești și tu să fii serios într-o zi?

– Da, dar nu când vorbesc cu tine. Mi-e de ajuns să mă gândesc la tine şi atunci te văd în faţa ochilor şi mă zăpăcesc.

– Dacă m-ai vedea în clipa asta, ai fi mai repede dezamăgit. Parcă sunt un câine plouat. Mi-am petrecut câteva ceasuri inspectând reţeaua de canalizare. A fost o adevărată expediţie în necunoscut.

– Cum se face că n-ai o hartă a reţelei?

– Problema este că Ervin Flortney, onorabilul meu predecesor, a pierdut-o...

– Cum a pierdut-o?

– Mai bine să zicem că a considerat că ar fi preferabil să o rătăcească. Sub casa lui se pare că există o conductă de racordare miraculoasă şi, câtă vreme nu putem s-o localizăm, beneficiază de apă pe gratis. O poveste fascinantă, ce zici, dragul meu Watson?

– Istoria subterană a oraşului se pare că este destul de încălzită. Cred că într-o zi o să mă deghizez în fântânar, strigă vocea îndepărtată.

– Mai bine spune-mi cum este la Dallas, reluă Dinah.

– Pentru moment, sunt împreună cu câţiva prieteni. Închipuie-ţi că aici în hotel stau în apartamentul în care a locuit Jimmy Carter.

– Vizezi din întâmplare funcția de președinte?

– Nu, însă viața protocolară, da! Frigiderul de la hotel conține suficiente sticle ca să poți rezista unui asediu. Am invitat câțiva băieți să-mi ajute să le golesc. Sunt o formație de muzică country, niște băieți pe cinste. Când încep să cânte la chitară și banjo, crede-mă, sunt nemaipomeniți!

– Am înțeles, spuse Dinah zâmbind. Acum ai face mai bine să închizi. Nu vreau să vă stric programul distractiv.

– O.K. Te iubesc la fel de mult și te sărut. Salută-l pe Lewis din partea mea.

– N-ai nici o grijă. În fiecare seară îi vorbesc despre tatăl lui.

Dinah zâmbea încă după ce puse jos receptorul. Apelul inopinat era ca o mângâiere. Cu fiecare zi care trecea, ținea tot mai mult la Harvey. Cât de mult ar fi dorit să-i mărturisească ce simte pentru el. Însă era plecat departe, înconjurat de oameni pe care nu-i cunoștea, oameni care aveau șansa să fie lângă el, să-i asculte glasul blând și grav...

Deodată, se trânti o ușă, trezind-o din visare.

Dinah o văzu pe Lulla ieșind ca o furie din biroul alăturat și grăbindu-se pe culoar:

– Afară! țipă ea. Ieși afară sau chem poliția!

Dinah simți un gol în stomac. Se ridică încet și, pradă unui presentiment sinistru, se îndreptă spre ușă. În fața ei apăru un bărbat cu o sclipire înghețată în ochi.

– Îmi face o mare plăcere să te văd din nou, domnișoară... după atâția ani... spuse Todd Norins.

Își păstrase același zâmbet subțire, plin de insinuări, de odinioară.

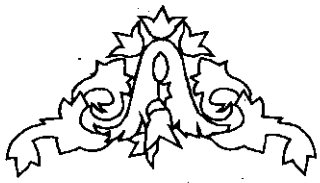

CAPITOLUL IX

Harvey trase voluptuos din ţigara de foi. În clipa asta, viaţa era frumoasă iar el era încredinţat că succesul n-o să-l părăsească niciodată.

Intră fluierând distrat în vechiul ascensor. În urma lui, uşa se închise încet şi Harvey îşi închipui un liftier îmbrăcat în livrea roşie cu fireturi aurii apăsând cu degetele lui înmănuşate butonul de la etajul rezervat personalităţilor de marcă ce frecventează hotelul.

Oamenii bogaţi şi celebri dispăruseră parcă înghiţiţi de lungile coridoare. Totuşi pe aici trecuse Rudolph Valentino, apoi John Wayne şi chiar marele Duke Ellington care venise împreună cu vestita lui orchestră să anime nopţile Dallasului.

Coborî din lift şi îşi căută cheia în buzunare, când remarcă în faţa camerei o

valiză care bara intrarea. Puțin mai departe, sprijinită de zid, o siluetă fragilă îi atrase atenția.

– Dinah! Ce-i cu tine? De când ești aici? Ce s-a întâmplat? Draga mea, răspunde-mi!

– Destul. Acum gluma s-a terminat. A venit momentul să dai jos masca. În sfârșit, ți-am descoperit jocul!

Pentru prima oară în viață, Harvey rămase fără replică. Șocul era atât de puternic încât nici măcar n-avea puterea să protesteze. O privea cu gura căscată pe femeia care de obicei era atât de îngrijită dar care astă-seară avea cu totul altă înfățișare. Se vedea că se îmbrăcase în grabă cu ce-i picase în mână, avea părul nepieptănat și ochii încercănați.

– Nu sta așa! Trage-mi o palmă sau explică-mi și mie despre ce e vorba, începu Harvey.

– La ce ar folosi?

Lacrimile începură să-i curgă pe obraz. Plângea de supărare dar și de nervi.

– Am vrut atât de mult să am încredere în tine..., șopti Dinah printre lacrimi. Iar tu ai stricat totul! Să-ți fie rușine!

– Îți jur că habar n-am despre ce vorbești. Ce vrei să fac, să-ți cad în genunchi, să mă

arunc pe fereastră? Tu ești totul pentru mine. Cum îți închipui că aș putea să-ți fac vreun rău?

Încercă să o mângâie pe obraz cu un gest stângaci.

– N-o să mă păcălești cu un gest tandru. Eu aștept explicații!

– Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi și mie despre ce este vorba?

– Joci admirabil rolul inocentului. Dar nu scapi așa ușor de mine. Vreau să înțeleg și eu. Am tot dreptul, nu?

Harvey deschise ușa și o împinse încet în camera mare cu pereții acoperiți cu tapet cenușiu.

– Acum, te ascult, spuse bărbatul după ce își aruncă haina pe canapea.

Pradă unei tulburări adânci, Dinah respira cu greutate. După ce privi câteva clipe pe fereastră încercând să se liniștească, își mușcă buzele și se întoarse brusc să-l privească în față.

– Ce i-ai promis lui Norins în schimb? întrebă ea cu o voce tunătoare. O cronică favorabilă despre ultima lui emisiune? Asta a fost târgul dintre voi? Vindeți povestea mea în milioane de exemplare și împărțiți câștigul?

– Ce-i cu tine? Bați câmpii? Ce amestec are tipul ăsta între noi?

– Tocmai asta vreau să te întreb! A venit azi să mă vadă la birou, după cum cred că bine știi. Era însoțit și de un cameraman, pentru un așa zis interviu. Tu i-ai povestit totul înainte. Cum ai îndrăznit să faci una ca asta? Și spuneai că mă iubești...

Cuprins de furie, Harvey o luă în brațe.

– Cum poți fi atât de credulă? Ai luat de bune toate prostiile pe care ți le-a spus și nu ți-a trecut nici o clipă prin cap că jigodia asta profită de naivitatea ta? M-ai etichetat drept ticălos fără să stai o clipă pe gânduri. Parcă trăiesc un coșmar! Foarte bine, dacă trebuie neapărat să punem punctul pe i, atunci află că am stat într-adevăr de vorbă cu el. Asta se întâmpla după prima noastră noapte petrecută împreună. I-am dat telefon încercând să aflu ceea ce tu îmi ascundeai cu încăpățânare. Am crezut că pe această cale te pot ajuta. Asta e tot!

– Poate că ai fost bine intenționat, însă ai făcut o greșeală spunându-i unde mă poate găsi. A profitat imediat de ocazie și a apărut. Simt că înnebunesc, spune-mi adevărul!

Harvey oftă din adâncul sufletului şi tăcu, ca şi cum lupta l-ar fi epuizat.

– Tăcerea ta este o recunoaştere. Atunci, eu plec.

– Rămâi! se răsti bărbatul. În orice caz acum nu eşti în stare să faci nimic, mai ales să tragi concluzii. Vorbim mai târziu.

– Puţin calm şi lucrurile se vor aranja de la sine. Să înţeleg că asta vrei să spui?

Bărbatul trase un fotoliu şi o sili să se aşeze. Dinah avea o expresie crispată şi privirea neînduplecată.

– Tot nu vrei să-mi spui secretul care te apasă? O mărturisire ţi-ar uşura inima...

– Pleacă de aici! Lasă-mă în pace! Am avut încredere în tine şi tu ai năruit totul.

– Din păcate, văd că eşti convinsă de ceea ce spui. Eu însă nu mă simt cu nimic vinovat pentru faptul că m-ai considerat întotdeauna un uşuratic, un măscărici care distrează lumea. N-am să te las să mă acuzi!

Ezită puţin. Mâinile îi tremurau şi avea, ca niciodată, o expresie descompusă.

– Citesc în ochii tăi că mă urăşti. Nici nu-ţi dai seama cât te înşeli... Când i-am telefonat lui Norins, m-am temut că este în stare de o mârşăvie.

– După toate câte s-au întâmplat, ar trebui să te cred... Sunt atât de dezorientată...

– Încearcă, te rog! Ce s-a întâmplat înainte de moartea tatălui tău?

Dinah îl privi un moment fără să clipească, apoi lăsă ochii în pământ.

– Ar fi bine să-ți vorbesc de ceea ce se ascunde dincolo de aparențe... Când a murit, tata nu era doar cel mai bogat bancher din Georgia. Era un om cu reputația ruinată... Un hoț și un mincinos.

Dinah se opri, îngrozită de mărturisirea ei și izbucni în plâns. Harvey o strânse în brațe într-un elan de recunoștință: făcuse în sfârșit primul pas, cel mai greu de altfel.

– Când s-a întâmplat accidentul, reluă într-un târziu femeia, tata trebuia să compară în fața justiției sub învinuirea de fraudă și deturnări de fonduri. Prejudiciul se ridica la douăzeci de milioane de dolari. Ceea ce nu știam este că tribunalul federal m-a acuzat că aș fi fost la curent cu toate mașinațiile și că le-aș fi ascuns cu bună știință.

Trecură câteva minute de liniște apăsătoare.

– Presupun deci, începu Harvey ca și cum ar fi vorbit cu sine însuși, că Norins și-a băgat

nasul în afacerea asta cu puțin înainte de concursul pentru Miss America?

Dinah încuviință în tăcere.

– Mai e și altceva. În momentul prăbușirii, tata avea cu el în avion un număr de documente compromițătoare, documente care consemnau diverse tranzacții și care ar fi reprezentat dovezi de culpabilitate. Toate au fost distruse când aparatul a explodat. Drept urmare, în lipsă de probe și de martori, nu s-a mai pus problema continuării urmăririi judiciare. După un timp a putut fi recuperată o bună parte din banii dispăruți, dar mai lipseau încă cinci milioane de dolari.

Harvey o privea în ochi zâmbitor.

– Acum trebuie să te simți mult ușurată...

– Nu tocmai...

– De ce? Te-am lăsat în sfârșit în pace.

– Ai fi în stare să bagi mâna în foc pentru nevinovăția mea, nu-i așa?

– Bineînțeles! Te cunosc mai bine decât crezi tu.

– Ei bine, te înșeli.

– Cum?!

Chipul femeii se împurpură brusc.

– Închipuie-ți că știam, dar am preferat să închid ochii. Chiar dacă afacerile tatei

erau ilegale, era tatăl meu, înțelegi? Am încercat de mai multe ori să stau de vorbă cu el, însă de fiecare dată mi-a spus că zvonurile care circulau erau neîntemeiate, așa încât până la urmă l-am crezut. Toată viața a fost un om de onoare, chiar un idealist... În condițiile astea, când anchetatorii au venit să-mi pună întrebări, m-am comportat ca o fiică iubitoare și, în fața lor, am negat cu înverșunare adevărul.

– Însă nu ai nimic să-ți reproșezi! Pur și simplu ai încercat să-l aperi pe omul cel mai apropiat pe lume, pe tatăl tău.

– Da, numai că justiția nu ține seamă de sentimente. Agenții fiscului au descoperit că tata a deschis un cont pe numele meu pe care-l alimenta cu bani din afacerile lui dubioase. Dintr-odată am fost acuzată de complicitate. Mai departe, Norins și-a însușit concluziile comisiei de anchetă și nu s-a sfiit să le facă cunoscute în presă. Era momentul cel mai favorabil. Îți închipui ce a însemnat pentru el să o dea jos de pe piedestal pe cea care urma să devină Miss America?

– Și pe urmă?

– După trei săptămâni, am fost inculpată. Am primit pedeapsa maximă: trei ani de

închisoare. În orice caz, banca era deja suficient de compromisă de acest scandal ca să nu fie de acord cu achitarea cauțiunii pentru punerea mea în libertate. Până la urmă m-au eliberat după un an pentru bună purtare.

Dinah tăcu, epuizată de teribila mărturisire. Uluit Harvey o luă în brațe și o strânse cu putere la piept.

– Te iubesc, șopti el. Dacă ai ști cât te iubesc... N-o să mai las pe nimeni, niciodată să-ți facă vreun rău!

Femeia se eliberă din îmbrățișare și zâmbi obosită.

– Mi-a fost teamă că o să-ți fie rușine de mine... Acum înțelegi de ce am întârziat atât de mult clipa groaznicei mărturisiri.

Harvey o mângâie cu duioșie și își lipi obrazul de al ei.

– Rana s-a vindecat, continuă Dinah, totul e undeva, departe. Acum, alături de tine, mă simt în stare să-mi privesc trecutul fără teamă. Și pe urmă, lunile de detenție nu au fost chiar atât de cumplite... Am avut ocazia să întâlnesc tot felul de oameni interesanți; oameni de afaceri, politicieni. Vezi, am ajuns să zâmbesc când îmi aduc aminte.

Harvey o privi pe furiș ca să se convingă că nu se preface.

– O să fiu pe deplin liniștit când o să reușești să vorbești atât de degajată de Todd Norins.

– Cu el, e altceva. E în stare de orice ca să realizeze ce și-a propus. Știam că a reușit să intre pe fir în afacerile tatei cumpărându-l pe unul din membrii consiliului de administrație. E drept că în anturajul lui, tata avea și dușmani.

– Ce a vrut de fapt de la tine prin vizita asta? Dosarul a fost clasat, nu?

– E convins că eu sunt posesoarea celor cinci milioane dispărute. Nu face un mister din intențiile lui: vrea să mă facă să cedez. Pentru asta o să înceapă o campanie printre locuitorii din Mount Pleasant. O să le spună că s-au înșelat acordând încredere fiicei și complicei unui escroc. N-am nici cea mai mică îndoială că o să treacă fără întârziere la fapte.

– Nu-ți face griji! Doar n-o să-ți compromită cariera un individ de teapa lui. Am eu grijă de asta. Ești liberă și ai tot dreptul să mergi mai departe pe drumul pe care ai pornit. Dar să lăsăm asta. Am vorbit

destul. E târziu și ești obosită. Hai să te întinzi puțin, să te odihnești. Of! era să uit de cină. Dau imediat un telefon la recepție să trimită un platou cu tot ce trebuie.

– Așteaptă puțin, îl prinse de mână Dinah. Te rog să mă ierți pentru adineauri când te-am bănuit că ești mână în mână cu Norins. După moartea tatei am învățat să nu mai am încredere în nimeni.

– Cine știe, poate că el a fost doar o victimă a împrejurărilor.

– De multe ori aș vrea să mă lămuresc în privința lui.

– Într-o bună zi, sunt sigur că vei reuși. Am să te ajut și eu.

Dinah se ridică și începu să privească fastuosul salon ca și cum ar fi vrut să-și întipărească imaginea lui în minte. Harvey se apropie de ea:

– Ce faci? Vrei să pleci?

– Trebuie să plec. Am timp să ajung la aeroport. Te sun mâine. Îți mulțumesc că m-ai ascultat, îți mulțumesc pentru tot.

– Nici nu se pune problema, răspunse o voce autoritară și Harvey se postă în fața ușii. O să rămâi aici și mâine te duc eu înapoi.

– E treaba mea! spuse femeia pe un ton sfidător. Și nu primesc ordine de la nimeni. De la nimeni, înțelegi?

– Vedem noi...

– Nu mai insista. Nu mă impresionezi cu aerele tale autoritare.

– Dacă nu te potolești, te leg de canapea. Hotărăște-te singură!

Dinah îl privea consternată.

– E ridicol. Lasă-mă să trec! țipă ea încercând să-l dea la o parte.

Harvey o prinse de încheietură, îi suci mâna la spate și o împinse lângă canapea, apoi o sili fără menajamente să se așeze pe ea.

– Așa meriți să mă port cu tine. Parcă ai fi o puștoaică!

Dinah se zbătea în zadar. Simți trupul bărbatului lipindu-se de al ei.

– Îți dau o ultimă șansă, îi șopti el la ureche. Nu te mai zbuciuma atât și îți promit că nu te mai ating. Ce rost are să te obosești?

Femeia era în pragul capitulării. Asemeni unui copil somnoros, nu schiță nici un gest când Harvey îi scoase pantofii. Apoi, cu gesturi experte continuă ritualul și îi scoase pantalonii și pulovărul. Când ajunse la

sutienul cu o geometrie incitantă avu un moment de ezitare, sau poate era o pauză savant premeditată. După două secunde, înlătură obstacolul și eliberă bustul magnific.

– Nu-i așa că acum respiri mai bine?

Brusc jenată, Dinah își ascunse sânii în palme.

– Domnișoară, acum o să te duc în pat... Să vezi ce moi și plăcute sunt cearșafurile. Vreau să te odihnești.

Cu mișcări precaute luă în brațe prețioasa povară și o duse în pat unde o așeză cu aceeași grijă și o înveli cu păturile până sub bărbie.

– Acum dormi. Somn ușor!

Harvey se duse în vârful picioarelor în baie de unde veni cu un prosop umezit pe care i-l așeză ușor pe frunte. Dinah zâmbi liniștită. Se simțea în siguranță. Pleoapele erau tot mai grele și închise ochii.

Un zgomot insolit o făcu să tresară și ridică ochii: îl văzu pe Harvey care îi scotocea meticulos geanta. Apoi veni la căpătâiul ei cu o perie de păr în mână.

– Nu mi-am făcut datoria până la capăt, șopti el zâmbind poznaș. Am uitat că înainte de culcare îți prinzi părul într-un coc.

Lasă-mă pe mine să mă ocup. O să-mi dau toată silința, dar nu sunt convins că o să respect simetria.

Trei bătăi în ușă au întrerupt delicata operație. Își făcu apariția un chelner împingând o masă pe rotile încărcată cu bunătăți.

– Domnul și doamna sunt serviți, anunță el ceremonios, după care făcu stânga împrejur.

– Am comandat tot ceea ce îți place, draga mea. Supă de ciuperci, pui cu salată, spaghete milaneze și înghețată de banane. Ce părere ai?

– Mă răsfețI ca pe o prințesă. Cum aș putea să nu...

Fraza rămase neterminată pe buzele ei: Harvey tocmai își aruncase pantalonii undeva pe podea și își etală cu dezinvoltură trupul gol perfect proporționat.

– Sunt sigur că ești de acord cu mine: mâncarea mai poate să aștepte. Mai întâi vreau să te încălzesc. Ți-au înghețat mâinile. Gardianul a hotărât să aibă grijă de prizoniera lui.

Tăceau amândoi. Camera era cufundată în întuneric, însă dincolo de fereastra imensă, scânteiau nenumărate luminițe.

– Vreau să fiu mereu alături de tine, șopti Harvey. Și dacă o să vrea cineva vreodată să-ți facă vreun rău, îți jur că o să aibă de a face cu mine!

– Taci... Nu ești de părere că am vorbit destul?

– Ba da, dar a trebuit s-o facem, mai ales pentru tine.

– Ești primul om căruia îi deschid inima și nici nu-ți dai seama ce bine mi-a făcut.

– Asta e cel mai important, iubita mea.

Curând, cuvintele deveniră de prisos și în liniștea nopții nu se mai auzeau decât răsuflările lor sacadate și gemetele pasionate.

Când deschise ochii a doua zi de dimineață, Harvey știu instinctiv că ea plecase.

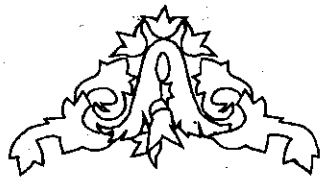

CAPITOLUL X

Din păcate, instalația de încălzire a colegiului se defectă la prima oră a dimineții, astfel încât directorul luă hotărârea ca școala să rămână închisă toată ziua.

Dinah profită de ocazie și se duse la primărie unde se refugie ca într-un sanctuar. Era de preferat să se baricadeze în biroul ei: după vizita neașteptată pe care i-o făcuseră în ajun la domiciliu, Todd Norins și acolitul lui dădeau târcoale prin oraș cu ochii mereu la pândă. Fără îndoială că trecuseră deja la punerea în practică a planului lor murdar și urmările nu vor întârzia să apară: oamenii vor începe să se alarmeze și vor căuta să afle mai multe amănute despre primarul lor.

Dădu la o parte ceașca de cafea și își ascunse fața în palme Era obosită. Nu mai putuse să doarmă după ce părăsise fără

zgomot patul lui Harvey, la Dallas. Oare ce-o fi spus dimineața, când se trezise singur?

Butonul interfonului se aprinse, iar Dinah îl apăsă cu un gest reflex.

– O domnișoară care spune că o cheamă Millie insistă să o primești, anunță Lulla. O las să intre?

– Da, poftește-o înăuntru, te rog.

Din prima clipă o recunoscu pe micuța blondă vioaie. Inima începu să-i bată emoționată și pe buze îi apăru un zâmbet de bun-venit.

Secretara lui Harvey, înveșmântată într-un palton de blană care o făcea să semene cu un eschimos, își trase un scaun și se așeză fără protocol.

– McClure m-a trimis pentru întăriri. Se pare că ai nevoie de o mână de ajutor. Mi-a dat telefon și... iată-mă! Din clipa asta poți să te bizui pe un bodyguard. Sincer vorbind, continuă nou-venita, cu același ton autoritar, nu l-am văzut niciodată pe șefu' așa de tulburat. Am impresia că ține într-adevăr la tine.

Dinah se prefăcu că nu dă importanță remarcii și făcu un gest care voia să însemne că-i era indiferent.

– Știi ceva, reluă asistenta „șoc", ar fi bine să-ți vezi de treabă ca și când n-aș fi aici. Fă abstracție de mine. Eu stau pe aproape și o să intervin numai dacă va fi nevoie... Am centura neagră și câțiva ani buni de experiență în domeniul artelor marțiale, așa încât nu mă dau bătută cu una, cu două. Iar în caz de forță majoră... Uite! Scoase din geantă un pistol de dimensiuni impresionante.

Dinah se dădu înapoi instinctiv.

– Ai grijă! E periculos!

– Cea mai bună metodă e să-ți sensibilizezi advesarul. Lucrul ăsta l-am învățat când mi-am făcut stagiul la marina națională. O școală aspră, dar o școală care îți modelează caracterul. Știu ce gândești acum: armata nu e făcută pentru femei. E drept că și eu am unele momente când vreau să fiu frumoasă ca tine. Ești atât de delicată și de elegantă, îmbrăcată cu rochia asta roșie. În treacăt vorbind, roșul este culoarea preferată a oamenilor puternici, a celor cărora le place să domine.

Dinah o privea amuzată. Trimisa specială a lui Harvey îi devenea din ce în ce mai simpatică. Îi plăcea sinceritatea și purtarea ei firească.

– E drăguț din partea ta că te-ai deranjat până aici dar pe moment, nu sunt în pericol. E drept că azi-dimineață colegii și elevii mei m-au privit într-un fel mai ciudat, dar nu au făcut comentarii jignitoare și încă n-am primit telefoane anonime... Scuză-mă o clipă, spuse Dinah răspunzând la telefon. Alo? Ascult.

– Sunt Lulla. Spune-mi, ai convocat cumva mass-media? A venit o echipă de patru reporteri de la Birmingham. Doi de la televiziune și doi de la ziare. Ce fac cu ei?

– Vrei să-i dau afară? se oferi Millie care ascultase conversația la cască.

– Nu! Te rog, nu! protestă Dinah. Lulla, spune-le că o să fac o declarație peste o oră, în fața primăriei. Și acum nu sunt aici pentru nimeni. Ai înțeles?

Nici nu așezase bine recetorul în furcă, și ușa se deschise brusc, în cameră intrând ca o furtună Walter Higgins. Millie sări în picioare ca un resort:

– Stai că trag!

– Oprește-te! Ce te-a apucat? interveni Dinah indignată. E doar un membru al consiliului municipal.

– Ce se întâmplă aici, e stare de asediu? întrebă intrusul cu ochii țintă la pistol.

– Scuză-mă, Walter. Ia loc și liniștește-te. Presupun că voiai să-mi vorbești.

– Doamnă... Vreau să spun că... în sfârșit. E vorba de zvonurile care circulă în oraș pe seama ta. Sunt niște lucruri destul de grave, și am vrea să știm și noi care este adevărul.

– Știu. Fii fără grijă. Nu peste multă vreme o să răspund tuturor întrebărilor. Voi organiza o conferință de presă la care e liber să participe oricine dorește.

Higgins salută, aruncă o privire suspicioasă către Millie și ieși grăbit.

– Partida abia a început, comentă Millie gânditoare.

Dinah oftă din adâncul sufletului. Niciodată nu își dorise atât de mult prezența lui Harvey lângă ea.

Pe cerul de un albastru pur defilau norii scămoșați mânați de vântul aspru și rece. Era o după-amiază de iarnă splendidă.

Dinah se afla la intrare în clădirea primăriei, în fața unei mulțimi de cetățeni care-și frecau mâinile și băteau din picioare ca să se încălzească. Femeia își ridică gulerul

paltonului alb de lână și privi încă o dată lumea adunată. Erau acolo cu toții, abia așteptând să o asculte. Millie era chiar în spatele ei, bine înfiptă pe picioare, cu mâinile în buzunare, gata să intervină la cea mai mică alertă.

Reporterii ieșiră din primul rând și se apropiară cu microfoanele pregătite.

Ostilitățile au început. Întrebările scurte și la obiect primiră răspunsuri clare, fără ocolișuri. Dinah confirmă că în urmă cu șase ani a avut probleme cu justiția, că a fost un an în spatele gratiilor, fiind găsită vinovată și și-a ispășit pedeapsa, însă nu avea nici o idee ce se întâmplase cu banii dispăruți.

– Și acum, domnișoară Sheridan, intervені corespondentul de la *Birmingham Sentinel*, care sunt proiectele pentru viitorul imediat? Scrieți o carte? Faceți un film? Aveți în vedere semnarea vreunui contract? Revista *Playboy* v-a contactat pentru câteva fotografii. Dacă da, lucrați pe ascuns?

– Încă n-am luat nici o hotărâre... În primul rând am de gând să-mi acord un răgaz de reflecție. Aceasta a fost unica mea declarație. Vă mulțumesc, domnilor.

Uf! răsuflă Dinah ușurată. Putea să fie și mai rău. Lătrătorii ăștia sunt redutabili și recurg la orice mijloace ca să-și atingă scopul.

Se întoarse și se pregătea să plece spre intrarea primăriei când un strigăt răzbătu din mulțime făcând-o să rămână țintuită pe loc:

– Stai puțin! Nu te grăbi! Vreau să spun două vorbe tuturor, răsună o voce tunătoare. Sunt sigur că presa va fi interesată de părerea fostului primar.

Din mulțime se înălțară murmure care se estompară imediat.

Un bărbat cu fața congestionată își croi drum prin mulțime și urcă hotărât treptele din fața intrării.

– Stimate domn, îl luă în primire Millie pe noul venit, se pare că nu duci lipsă de tupeu. Fă-mi însă plăcerea și dispari urgent!

Dinah îi aruncă o privire dându-i de înțeles să-l lase în pace.

Ervin Flortney o măsură din cap până în picioare cu aronagnță.

– Mi se pare că ne datorezi unele explicații, începu oratorul luând mulțimea drept martor printr-un gest larg de tribun. Oameni buni, cât o să mai tolerăm ca un

așa-zis primar să-și etaleze moravurile depravate în fața copiilor noștri?

– Ce spui? Taci odată! rosti Dinah printre dinți.

– Expresia ta speriată nu mă impresionează deloc. Și când mă gândesc că ai îndrăzneala să faci paradă în ținute demne de fetele de la cabaret, și că te folosești cu nonșalanță de visteria publică să-ți satisfaci toate plăcerile... E o rușine! Oamenii cinstiți din oraș s-au săturat! Purtarea ta e nedemnă, auzi? De când, un ales al colectivității are dreptul să întrețină o legătură condamnabilă cu un aventurier care s-a aciuat de câtăva vreme în orașul nostru? Onorați cetățeni! În numele moralei, cer imperios ca doamna primar să fie destituită!

O avalanșă de aclamații și de proteste se amestecau în rândurile adunării. Uluită, Dinah privea în gol, așteptând deznădăjduită ca cineva să-i întindă o mână de ajutor. Deodată, remarcă o mașină neagră care se oprise în fața Palatului de justiție. În clipa următoare recunoscu Cadillacul. Revenind la realitate, tânăra constată că nimeni nu plecase, iar vorbitorul își continua discursul acompaniat de gesturi teatrale.

– Singurul lucru care i-a rămas de făcut, continuă Flortney, este să plece din oraş. Mount Pleasant îi va găsi fără nici o problemă un înlocuitor. Liberalii şi-au terminat mandatul. Să-şi ia catrafusele şi să plece cu principiile lor cu tot!

– Mulţi sunt meşteri la vorbă, răsună o voce impetuoasă din mulţime. Dar când trec la fapte, încep să dea din colţ în colţ.

Contrariat de insolenţa interpelării, Ervin începu să se agite căutându-l pe turbulent.

– Arată-te! ţipă el. Sau eşti un laş, pierdut în mulţime...Fricosule!

– Nici o muscă nu s-ar speria de tine, spuse Harvey apropiindu-se de fostul primar cu un zâmbet sfidător pe buze. Însă dacă vrei să ne luăm la bătaie, acum este momentul cel mai potrivit.

– Nu... Eu nu vreau să ajungem acolo... Cine se crede individul ăsta? întrebă Ervin Flortney cu mult mai puţină siguranţă în glas.

– N-o să permit nimănui s-o insulte în faţa mea pe domnişoara Sheridan. Să nu spui că nu te-am prevenit.

– Ia te uită...' Acum nu-i mai spui pe numele mic...

Lovitura şi-a atins ţinta şi Harvey se năpusti imediat asupra celui care îl jignise. Îl luă de guler şi îl ridică în aer.

– Mai spune o dată şi îţi zdrobesc mutra!

Înnebunit de frică şi de indignare, Flortney dădea din mâini şi din picioare, înjurând printre dinţi. Harvey rânji plin de dispreţ şi-i dădu drumul. Imediat, celălalt îl scuipă în faţă şi se îndepărtă grăbit.

– Doar n-o să faci tu, un străin, legea în oraşul nostru?

Livid, cu pumnii strânşi, Harvey îl privi pentru o clipă impasibil, nefiresc de calm. Brusc, tăbărî asupra adversarului şi îl demolă cu o directă de dreapta în bărbie. Ervin gemu scurt şi se nărui.

– Încetează! interveni Millie. Te crezi pe un ring de box?

Imediat, cu o mişcare agilă îl prinse de mijloc, împiedicându-l pe şeful ei să continue atacul devastator.

– Da, domnişoara are dreptate, hotărî şeful poliţiei venit în mare grabă să pună lucrurile la punct. Să nu împingem lucrurile mai departe. Dacă nu vă liniştiţi vă fac proces verbal pentru tulburarea ordinii publice.

Harvey își șterse sudoarea de pe frunte și îi strânse mâna Dinei.

– Iartă-mă, dar n-am putut să mă stăpânesc. Sper să mă înțelegi.

– Ne mai vedem noi, McClure! șuieră amenințător Flortney ștergându-și furios hainele. N-o să ai prea mult de așteptat.

Coborî ultimele trepte și îi adresă un gest obscen, după care se pierdu în mulțime.

– Nu începe iarăși, scrâșni Harvey. Data viitoare am să te fac să-ți înghiți proteza.

Incidentul era de acum încheiat însă McClure privea în continuare în pământ, rușinat ca un copil prins în flagrant delict. Camerele de televiziune abia acum își stingeau proiectoarele, după ce înregistraseră fiecare secundă fierbinte.

În timp ce ultimii martori ai spectaculoaselor evenimente se dispersau în grupuri mici, Dinah se apropie de eroul învingător și îl mângâie pe obraz.

– Mă întreb dacă o să reușești vreodată să-ți temperezi excesele... Va trebui să-ți îngrijesc rănile...

– Dacă vrei, pot să plec înainte și să aștept cuminte la tine acasă..., șopti spășit rănitul.

Ultimele raze ale asfințitului mângâiau vârful pinului bătrân care ascundea casa de privirile indiscrete.

Dinah închise ușa garajului și îl văzu pe Harvey care alerga în întâmpinarea ei cu un zâmbet cuceritor pe buze. Ca de obicei, se făcuse comod. Era îmbrăcat cu eternii blue jeans, cu un pulovăr a cărui vârstă era greu să o ghicești și cu obișnuiții pantofi de sport.

Culese un con de pin din iarbă și i-l întinse ceremonios.

– Primește din partea mea un cadou pe care ți-l ofer din toată inima. Hai să intrăm în casă. Începe să fie răcoare.

Noureiev își primi stăpâna cu ovații în vreme ce Lewis continua să se legene în balansoar fără să-i pese de nimeni.

Dinah dispăru în baie cu gândul să facă un duș fierbinte. Evenimentele zilei o epuizaseră și voia să se liniștească, să uite tot calvarul prin care trecuse.

Când se întoarse în salon, era îmbrăcată în chimonoul pe care Harvey i-l dăruise de curând. Se așeză pe canapea și răsuflă ușurată. Harvey veni imediat lângă ea și începu delicat să-i maseze picioarele. Ca o pisică, Dinah închise ochii de plăcere

sperând că atingerea plăcută o să dureze cât mai mult.

– Destinde-te, îi şopti bărbatul. Masajul este un remediu excelent. De cele mai multe ori te face să uiţi de grijile de peste zi, ca şi cum ai deveni altcineva.

– Există un lucru pe care nu reuşesc să-l uit nici o clipă. Sunt mâinile tale. Parcă simt în fiecare clipă atingerea lor sublimă.

Vizibil mişcat, Harvey izbucni într-un hohot de râs nervos ca să-şi alunge tulburarea. Luă prima sticlă care-i veni la îndemână şi, cu un gest şovăitor, umplu două pahare.

– Să bem pentru tine.

– Mai bine pentru noi, rectifică Dinah. Cu ce ţi-ai mai umplut timpul până să vin eu? Ai putut să lucrezi?

– Foarte puţin. N-am putut să mă concentrez... E greu să scrii când gândurile sunt în altă parte. Mi-am făcut griji pentru tine...

– A sunat telefonul?

– Da, dar am lăsat automatul să înregistreze toate mesajele.

– În orice caz, puţin îmi pasă! Am nevoie în primul rând de puţină linişte.

– Ai luat vreo hotărâre?

– Te referi la viitorul apropiat? Trebuie să recunosc că ezit. Când pornești din nou de la zero te simți ca după o convalescență...

– Cred că te simți ușurată acum, nu-i așa?

– E o senzație nouă, inedită. Mă simt în același timp mai liberă, dar și mai legată de orășelul ăsta. Și știu că în adâncul sufletului și tu ții la el!

– Bineînțeles. Dar nu trebuie ca Mount Pleasant să eclipseze totul. Și tare mi-e teamă că te simți aici ca într-un refugiu. Nu poți să te ascunzi aici tot restul vieții. N-ai încă destulă încredere în tine însăți, dar sunt convins că vei face lucruri mari, că te vei realiza în sfârșit.

– Tu vezi întotdeauna viața în roz.

– Poate din cauză că în copilărie, și chiar după aceea, nu am dus-o ușor deloc. E drept însă că am încredere în oamenii care încearcă să dea totul din ei.

– Crezi că sunt lașă? Să zicem că da...

– Aș vrea în primul rând să nu te mai învârți în jurul cozii și să nu mai stai închisă în turnul tău de fildeș.

– Fiecare cu filozofia lui. În momentele critice tu ataci impetuos, iar eu dau înapoi.

Chipul lui Harvey se crispă.

– Dacă tu nu vrei să înțelegi nimic, mă duc să mă plimb. Simt nevoia să mă întâlnesc și să stau de vorbă cu oameni obișnuiți, să mă împac cu omenirea. Ei cel puțin nu caută ziua de ieri.

Deodată se ridică, își luă haina de vânătoare și ieși pe ușă.

În emisiunea lui săptămânală, Todd Norins era decis să prezinte în fața întregii Americi „secretele nemărturisite ale fostei Miss Georgia", după propria lui expresie. Cu maniera lui de a prezenta lucrurile putea să prindă pe oricine în capcană pentru ca apoi să le transmită fidelilor lui telespectatori aluzii perfide, cu o plăcere perversă.

Dinah a urmărit emisiunea până la capăt, cuibărită pe canapea lângă Harvey, ținându-l strâns de mână. Apoi au închis televizorul și s-au așezat pe jos lângă șemineu.

– Nu m-ai iertat pentru că i-am dat telefon lui Norins. Știam, spuse bărbatul cu amărăciune. Recunosc că a fost o greșeală din partea mea și nu trece zi fără să fiu copleșit de remușcări. Nu mă îndoiesc că

sunt încă prea naiv, dar, fiecăruia din noi i se întâmplă să se înşele, nu?

În faţa tăcerii Dinei, se ridică, începu să-şi desfacă nasturii cămăşii şi plecă în dormitor. Termină să se dezbrace în întuneric şi, când Dinah intră, îi întoarse hotărât spatele.

Femeia se strecură încet în aşternut şi îşi aşeză obrazul pe spatele lui. Harvey se retrase brusc ca şi cum l-ar fi opărit.

– Eşti îmbufnat? Atunci o să încerc să mă acordez şi eu pe aceeaşi lungime de undă.

Îl luă în braţe şi îl mângâie cu degetele ei lungi şi reci, zgâriindu-l mai în joacă, mai în serios pe pieptul musculos şi pe abdomen. Harvey gemu şi oftă.

– Gata... Mă dau bătut.

– Îmi place atât de mult să te simt lipit de mine.

Cu o mişcare suplă îl încălecă, îl strânse între picioare şi se agăţă de gâtul lui.

– Sărută-mă! Strânge-mă în braţe! Fă-mi ce vrei!

– Cât vrei tu şi cum vrei tu!

Se rostogoliră înlănţuiţi într-un haos sublim, avizi unul de celălalt, gâfâind, chicotind, ţipând, ca doi zei tineri, goi, arzând de patimă, înverşunaţi în focul unei

lupte nebune. În încleştarea violentă a trupurilor nu mai ştiau cine lua iniţiativa, cine era în avantaj, lăsându-se purtaţi de valurile dorinţei. După două reprize prelungite de încăierare îndârjită, meciul se termină indecis.

– Nu mai mişca, iubitul meu, şopti Dinah epuizată. Rămâi cu mine. Vreau să adormim aşa, unul în celălalt. Te iubesc şi eşti al meu.

– Vom trăi împreună pentru că niciodată nu o să pot să te părăsesc. Te doresc fără încetare.

– Şi eu.

Când Harvey coborî din dormitor, cu ochii pe jumătate închişi, Dinah era deja în bucătărie. Îi zâmbi şi o mângâie cu mustaţa pe umăr.

– Ce matinal eşti.

– Pisoiul avea nevoie să fie mângâiat... Apropo, spuse Harvey frecându-şi bărbia, ar trebui să le dăm de mâncare şi fiarelor noastre, astfel vor considera că le-am uitat.

– Mi-e foame! Mi-e foame! răcni Noureiev.

– Nu ştiu de ce ţipă, spuse Dinah mirată. Abia a mâncat o baniţă de grăunţe!

– Supliment!

Pufniră amândoi în râs.

– Astăzi nu trebuia să pleci la New York? reluă femeia. Văd că îți cam neglijezi afacerile... Doar n-o să tragi chiulul de la întâlnirea cu editorul tău.

– N-am uitat. Mă întorc peste două zile. De acum ai grijă de tine. Sesiunea extraordinară a consiliului municipal și întâlnirea cu viceprimarul sunt momente decisive. Nu știu ce au discutat între ei, dar te rog stăruitor să fii atentă.

Clătină din cap în semn de încuviințare, dar în sinea ei, Dinah nu era deloc convinsă.

Dădu perdeaua la o parte ca să vadă Cadillacul care se îndepărta și în clipa aceea știu că a luat o hotărâre irevocabilă, își va da demisia.

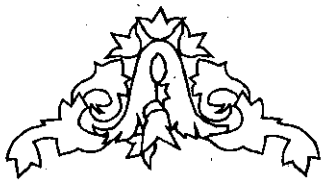

CAPITOLUL XI

Aşezată la pian, Dinah se lăsă purtată de sunetul clapelor mângâiate de degetele ei neobosite. Deodată, soneria telefonului o trezi la realitate şi alergă într-un suflet, fericită că doar peste o clipă o să audă glasul lui Harvey.

Însă... dezamăgire. Zâmbetul i se risipi instantaneu. La celălalt capăt al firului era Lulla.

– Dă repede drumul la televizor! Tocmai am ascultat informaţiile şi se pare că McClure a intrat într-un mare bucluc. L-a arestat poliţia pentru că l-a băgat în spital pe Norins.

După o secundă de uluială, Dinah închise telefonul fără să mai aştepte alte explicaţii. „De ce ţi-e frică, de aia nu scapi." Deschise repede televizorul şi se postă în faţa lui

încruntată. Ultimul spot publicitar se termina și camera reveni pe platou; chipul prezentatoarei adoptase mimica corespunzătoare împrejurărilor.

– Așa cum v-am anunțat în grupajele de știri precedent, am aflat că binecunoscutul scriitor Harvey McClure a fost eroul principal al evenimentului petrecut astă-seară la Napoleon, în centrul Manhattanului. Încă nu știm care a fost motivul care l-a determinat să-l agreseze pe confratele nostru Todd Norins, tocmai la o oră de vârf, la care restaurantul avea o afluență de zile mari. Pentru moment, direcțiunea localului s-a abținut de la orice comentariu.

Dinah încremeni.

– Totuși, reluă crainica cu voce egală, s-ar părea că romancierul s-a supărat din cauza recentului reportaj care a vizat-o pe domnișoara Sheridan, cu care întreține relații mai mult decât amicale. După un schimb de replici extrem de violente, altercația s-a terminat printr-o încăierare nedemnă de oameni de prestigiul lor. Să sperăm că acest fapt divers nu va păta reputația localului, în general frecventat de persoane respectabile.

Dinah opri televizorul, își luă în grabă haina și geanta, apoi sări în mașină cu direcția aeroport.

Camera de hotel era scăldată în lumina lampadarelor. Cu fruntea rezemată de geamul ferestrei, Harvey, cu mâinile în buzunare, se legăna ca un automat privind ploaia de afară.

Nu scosese nici un cuvânt deși Dinah venise de zece minute. Femeia se așezase pe marginea patului și îl studia în tăcere. Probabil că până la sosirea ei se plimbase ca un leu în cușcă și acum se odihnea.

– În definitiv, ce vrei să știi? În primul rând află că n-am început eu. El m-a provocat! Îl urăsc!

– Totuși, asta n-a putut fi un motiv serios ca să-i arunci în față un platou cu stridii! Și n-o să mă faci să cred că a fost vorba de un gest instinctiv de apărare! Recunoaște că ai vrut să-l ațâți. Vreau să-ți aduc aminte că nu este prima oară când numele meu este asociat cu izbucnirile tale în public! merit eu o asemenea ofensă?

Vorbise fără mânie, dar vocea ei care se stinsese într-un murmur, era o mărturie a faptului că incidentul o marcase profund.

– Văd că nu înțelegi nimic! exclamă bărbatul furios. Simpla lui prezență m-a călcat pe nervi. Să-l văd acolo, în fața mea, cu aerul lui pedant după ce cu o zi înainte te împroșca cu noroi... A fost prea de tot!

– Nu mă îndoiesc de sinceritatea ta, dar te-ai lăsat dus de val, ca de obicei și, în loc să-mi`iei apărarea, ai reușit să mă umilești. Și nici măcar nu ți-ai dat seama de prostia pe care o făceai. Ce i-ai spus, de fapt?

– I-am spus că parcă e un pește *piranha* sau cam așa ceva, mă rog... Imediat a sărit ca ars.

– Episodul începe să prindă un contur logic. Și atunci ți-a vărsat paharul în față?

– Nu, nu atunci... Asta s-a întâmplat când i-am spus să-și pună peruca mai cu aplomb, că arată ca o pensionară a clinicii de geriatrie.

Dinah nu-și putu reține un zâmbet.

– După aia, reluă Harvey, lucrurile s-au precipitat. S-a năpustit la mine și dacă n-ar fi intervenit Harold...

– E amestecat și editorul tău în povestea asta?

– Harold e un băiat de gașcă și în plus are un croșeu de stânga foarte eficace. Din

fericire, nu toți intelectualii sunt niște curci plouate. După cum vezi, mi-am ținut făgăduiala și l-am plesnit pe Todd Norins...

Harvey zâmbi mândru de nevinovăția lui. Față de atâta spontaneitate, Dinah se recunoscu învinsă. În sinea ei îl admira chiar pentru buna credință și pentru curajul lui. Nu șovăise în fața nimănui ca să-i salveze onoarea și era sigură că ar fi luat-o oricând de la capăt fără să țină seama de convenienţe sau de reputația lui.

Cu capul plecat, Harvey începu să măsoare camera gânditor.

– Cred că ar fi mai bine să nu ne vedem o perioadă, spuse el întrerupându-și plimbarea. Să lăsăm lucrurile să se liniștească.

– Vrei să ne despărțim? Nu se poate!

– N-am spus asta! Am propus.o soluție temporară, pur și simplu pentru ca relația noastră să nu aibă de suferit. Ca pe urmă să putem vedea lucrurile mai limpede.

– N-aș putea să rezist. Țin mult la tine.

– Să încercăm totuși! O lună... Asta nu înseamnă sfârșitul lumii.

– Poate că ai dreptate... Aș profita de ocazie ca să merg la o prietenă la Atlanta. De altfel, acum am destul timp...

– Cum? Dar la primărie? la școală?

– Nu mai am nici o datorie față de ei. Mi-am dat demisia.

– Ți-ai dat demisia? Ești nebună? O să ajungi vreodată să nu te mai eschivezi? Ți-e atât de teamă de viață încât la prima suflare de vânt îți iei picioarele la spinare. Îți convine, și e atât de simplu... Într-adevăr, mă dezamăgeşti! concluzionă Harvey privind-o aspru.

– În felul ăsta suntem chit!

Fără nici o vorbă, Dinah își luă haina. Începu să-și încheie nasturii cu mâinile tremurânde, sperând în adâncul sufletului ca Harvey să se apropie și să o strângă în brațe. Numai că bărbatul rămânea în același loc, în fața ferestrei, urmărind cu degetul picăturile de ploaie care se prelingeau pe geam.

– Cum vrei tu... Atunci, plec...

Harvey nici măcar nu se întoarse.

– La revedere, reluă Dinah sperând din toată inima ca el să se răzgândească.

Atunci când auzi ușa ascensorului închizându-se, Harvey McClure se aruncă în pat și cu fața ascunsă în perne izbucni în hohote de plâns.

Bradul își îmbrăcase straiul sărbătoresc și ramurile lui atârnau sub greutatea globurilor, ghirlandelor și a beculețelor sclipitoare.

Dinah termină de așezat beteala și înfipse o stea aurie în vârful bradului. Era singură în casa goală și tăcută în care liniștea era întreruptă doar din când în când de sfârâitul câte unui tăciune în șemineu.

Lewis dormea încovoiat pe covor, iar Noureiev, cu ochii lui ageri, privea invidios mulțimea de globuri multicolore.

Tânăra îi privi afectuos pe amândoi. Noroc că erau ei aici.

Zgomote de claxon îi atraseră atenția și alergă la fereastră; în fața casei erau mai multe mașini din care coborî o duzină de oameni, cu chipurile radioase și cu brațele încărcate cu pachete. Urcară în grabă scările de la intrare și o sărutară sonor pe gazdă pe obraji.

Cu lacrimi în ochi, Dinah nu-și găsea cuvintele. Lulla, Walter, Dewey și ceilalți intrară în priză și începură deja pregătirile: punch, șampanie, prăjituri, lumânări, pateuri, serpentine și coronițe de imortele.

– Ne-am hotărât să sărbătorim revelionul un pic mai devreme! exclamă o elevă de la colegiu.

– Sperăm că nu ai nimic împotrivă! întări unul din membrii consiliului municipal. Ți-am simțit lipsa. N-am încetat nici o clipă să contăm pe tine.

Cineva strigă „bravo!" și toți aplaudară.

– Hai să ne distrăm, copii! îi îndemnă bătrâna brutăreasă. Doar știm să petrecem la Mount Pleasant, nu-i așa?

– Stați puțin! Mai întâi să cântăm! trâmbiță pastorul bisericii baptiste.

Dinah se așeză la pian și începu primele acorduri dintr-un vechi cântec de Crăciun pe care toți îl cântară în cor.

Abia mult mai târziu, când farurile mașinilor se pierdeau în noapte, Dinah își dădu seama de bucuria pe care i-o făcuseră acești oameni care, manifestându-și susținerea și prietenia lor, îi făcuseră un dar neprețuit.

A doua zi fiind duminică, Dinah își consacră o bună parte a dimineții făcând să dispară resturile festinului din ajun, spre bucuria micii manguste care nu avusese

niciodată parte de atâtea bunătăţi. O luă în braţe şi îi mângâie blănița moale.

– Tu nu ştii unde ţi-e stăpânul? murmură femeia. Nu ţi-e dor de el?

Lewis ciuli urechile. Deodată sări jos şi o luă la fugă pe culoarul care ducea spre intrare. Chiar în clipa aceea se auzi cheia răsucindu-se în broască şi imediat intră Harvey.

Dinah rămase înmărmurită. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Am adus cu mine cea mai frumoasă surpriză, spuse bărbatul cu un glas enigmatic. Vino să vezi.

Îl urmă afară. O doamnă în vârstă, cu părul strâns cu grijă, ieşea din Cadillac. Părea extrem de fragilă în paltonul de vizon cu guler de hermină care îi acoperea obrazul pe jumătate.

Intrigată, Dinah se apropie de necunoscută.

– Dă-mi voie să ţi-o prezint pe doamna Franklin, începu Harvey. Şi iat-o pe Dinah Sheridan, despre care cred că aţi auzit vorbindu-se destul de des.

– Încântată... murmură Dinah care nu reuşea să identifice figura puţin crispată a interlocutorei.

– Și eu, domnișoară. Mi se pare că ne-am întâlnit o dată, dar pe vremea aceea erai doar o fetiță. S-a întâmplat la o recepție organizată de fratele meu. Îți mai aduci aminte de Donald Beaumont?

Dinah înțelese dintr-odată și păli.

– Da... Așa e... Unchiul Beau, cum spunea tata. Vicepreședintele lui. Dar...

După ce se așeză, bătrâna doamnă începu să netezească cu insistență pliurile rochiei ca să-și risipească stânjeneala. Dinah privea în tăcere lavaliera de mătase și broșa de chihlimbar a vizitatoarei care răsuflă ușurată când se întoarse Harvey așezând tava cu ceai pe măsuța joasă.

– Haide, Mamie, începu bărbatul cu un zâmbet încurajator, e timpul să te lansezi la apă!

– Ei bine, iată... Am venit aici ca să... E vorba de ceva foarte serios. De multă vreme ascund în mine acest secret. Înțelegi, voiam să-l protejez pe fratele meu și memoria lui. Când a murit, era cu totul alt om. Se schimbase foarte mult... Bea ca să-și înece remușcările care-l chinuiau... Se simțea foarte vinovat...

Bătrâna tăcu aruncând o privire disperată spre Harvey.

– Continuă, te rog, o îndemnă Harvey.

– Sărmanul Donald, Dumnezeu să-l ierte, el este răspunzător de nefericirea tatălui tău. Era singur, îl invidia, şi atunci... El a escrocat cinci milioane de dolari. Şi tot el a dus banca la ruină. Domnul Sheridan, care era întruchiparea bunătăţii, a închis ochii cât a putut...

Dinah o privi cu o infinită recunoştinţă pe femeia aceasta care îi aducea în sfârşit liniştea.

– Banii au fost plasaţi într-un cont elveţian. Te las pe tine să-i anunţi pe agenţii de fisc, adăugă bătrâna cu demnitate. Îţi cer iertare pentru răul pe care ţi l-a făcut familia mea...

Harvey a ajutat-o pe bătrâna doamnă să urce în maşină şi se întoarse în casă după mănuşile pe care le uitase.

– Cum aş putea să-ţi mulţumesc? şopti Dinah refugiindu-se la pieptul lui. Astă-seară vii?

– Nu vin înainte de a fi siguri pe noi înşine.

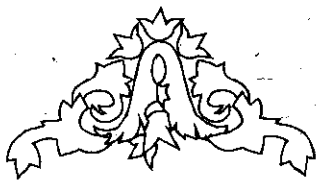

CAPITOLUL XII

– Mă întreb dacă nu ar trebui să facem ceva pentru McClure..., sugeră cu glas răgușit unul dintre jucători. Nu pare deloc în apele lui.

– Ce vă privește pe voi? replică Harvey privind bănuitor în jur.

– Vreau să spun doar că nu-ți stă gândul la cărți, după felul cum decartezi și cum mizezi, continuă Bill Harte, cel pe care apropiații îl cunoșteau sub numele de Don Quijote al inimilor.

Harvey îi poreclise pe cei mai mulți dintre prietenii care, asemenea lui, erau împătimiți la poker. Dar astăzi, la fel ca în multe alte seri din ultima vreme, pasiunea lui pentru cărți se risipise și trebuia să admită că frecventa cercul de prieteni doar ca să nu se plictisească singur acasă.

Îl mângâie pe Lewis care adormise fără griji pe genunchii lui.

– Iubita lui are cu siguranță un atu infailibil, glumi Spencer, detectivul din Atlanta.

Iritat, Harvey se ridică brusc de la masă.

– Continuați fără mine. Astă-seară nu sunt în mână... Mă duc să iau puțin aer.

– Cum vrei, bătrâne, spuse Richard, expertul contabil. Îți păstrăm locul dacă te răzgândești...

În clipa următoare răsună clopoțelul de la intrare.

– Sunt cu siguranță colindătorii. Pregătiți-vă, băieți, spuse McClure ducându-se să deschidă.

În locul unui grup de copii din cartier, în prag zâmbea o femeie. Avea ochii albaștri și părul cu reflexe întunecate. Era Dinah.

Harvey o cercetă surprins, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Ce-i cu tine aici, așa, noaptea? se bâlbâi el dându-se înapoi un pas să-i facă loc.

– M-am hotărât să mă invit singură. Asta e tot. Te deranjez cumva?

– Drept să-ți spun, nu sunt singur.

– Sper că ai o companie onorabilă.

– O să te liniștești imediat; e o întâlnire între bărbați.

– Sper să fiu admisă și eu... pentru că tocmai am adus ceva de mâncare.

Fără să aștepte un răspuns, femeia așeză jos coșul cu bunătăți și își dezbrăcă paltonul. După care, făcu o piruetă în maniera manechinelor profesioniste, sub privirile năucite ale gazdei. Dinah își continuă reprezentația arborând plină de mândrie o ținută dintre cele mai îndrăznețe. Purta o bluză cu paiete multicolore și o minijupă mulată pe corp, din piele neagră.

– Ei, cum îți plac?

Harvey se mulțumi să clatine din cap. Frumusețea insolită care evolua în fața lui îl tulbura din cale afară.

– M-am gândit că în perioada sărbătorilor de iarnă ne-am putea permite un mic armistițiu în privința înțelegerii noastre. Dar văd că n-ai remarcat ce am mai important. Te lași greu sedus...

Se opri în fața lui arătându-i pieptul pe care era brodat *HMcC*.

– Asta ce vrea să însemne?

– Sunt inițialele tale! Formidabil! Ce greu îți pică azi fisa. Ca să fiu mai limpede, acum

fac parte din clubul fanilor tăi. De ce ai rămas așa, ca la fotograf? Mai bine m-ai prezenta prietenilor tăi.

Însoțită de umilul ei servitor, tânăra își făcu intrarea triumfală; jucătorii au renunțat la cărți și o devoreau din priviri.

– Bună seara! Mă cheamă Dinah. Ați auzit cu siguranță vorbindu-se de mine... Am adus câteva gustări. Din câte știu eu, jucătorii pasionați ar fi în stare să moară de foame!

– Iat-o pe salvatoarea noastră, băieți! aprobă Spencer cu nelipsita țigară în colțul gurii.

Dinah, care îl întâlnise o dată sau de două ori pe vremea când Harvey nu ieșea fără ea, schiță un gest de salut.

Apoi, din două mișcări scurte, debarasă mijlocul mesei de joc.

– Domnilor, vă propun pui împănat, somon afumat, salată de cartofi și o plăcintă cu struguri. E un meniu rustic, știu, dar este mâncarea preferată a bărbatului vieții mele!

– Acum, lui McClure nu-i rămâne decât să scoată o sticlă de vin bun din ascunzătoare, completă Richard.

– Nici o grijă. Am prevăzut totul, interveni Dinah scoțând o sticlă de Chateau Lafitte'78.

– În locul lui aș lua-o de nevastă fără să stau pe gânduri, comentă Spencer. Tânăra aceasta e o gazdă de primă clasă.

Harvey se așezase departe pe un taburet și părea absent la conversație. N-avea ochi decât pentru ea și se temea să facă vreo mișcare ca nu cumva visul să se destrame.

Dinah se apropie și-i întinse o farfurie.

– Poate preferi o bere, spuse ea încet ca și cum n-ar fi vrut să-l trezească. Stai aici, îți aduc imediat.

– Nu! sări în picioare, iritat, Harvey. Din câte știu, încă mai sunt stăpân la mine acasă! Și aș vrea să-ți spun două vorbe...

Ieșirea intempestivă a gazdei crea o stare generală de stinghereală. Dinah rămase nemișcată ca struțul.

– Ați văzut cât e ceasul? rupse tăcerea Richard. Cred că e timpul să ne luăm rămas bun. Nu ne conduce, cunoaștem drumul...

În mai puțin de două minute se petrecu evacuarea precipitată, în aceeași atmosferă stânjenită.

Rămași singuri în cameră, Harvey și Dinah stăteau împietriți față în față, întrebându-se cine va rupe tăcerea.

– Nu reușesc să-mi explic ieșirea ta de adineauri, începu femeia privindu-l întrebător.

– Nici eu. Astă-seară ai apărut la fel de brusc cum ai apărut în viața mea... Poate asta a fost cauza. N-am suportat șocul. În plus, ești atât de schimbată față de altădată... Felul cum ești îmbrăcată, și pe urmă...

– Nu trebuie să te iei după aparențe.

– Nu, e altceva. Rămăsesem cu imaginea unei fetițe timide, sălbatice chiar.

– După cum vezi, m-am schimbat. Vreau să-ți arăt toate fațetele mele. M-am gândit mult în absența ta și mi-am spus că trebuie în sfârșit să fiu mai hotărâtă, să-mi asum răspunderea destinului meu.

Harvey zâmbi, o luă în brațe și o strânse la piept cu putere.

– Dinah, draga mea! Sunt mândru de tine. E minunat când mă gândesc că într-o zi o să-mi porți numele!

– Și eu cred la fel. Dinah McClure sună bine pe un afiș electoral. Trebuie să mă gândesc din timp la alegerile pentru Senat...

– Chiar ai de gând să candidezi? exclamă Harvey entuziasmat.

– Doar n-o să te îndoiești tocmai tu de hotărârea mea? Întotdeauna este regula de bază în viață, mi-ai spus-o chiar tu de atâtea ori.

Harvey pufni în râs, o luă în brațe și porni către dormitor.

– Eu și Lewis îți vom fi susținătorii cei mai înfocați. O să participăm la toate întâlnirile electorale și la toate mitingurile.

– Stai puțin... îl întrerupse Dinah. Mai e un lucru pe care nu reușesc să mi-l explic. Cum ai făcut să dai de urma asociatului tatei?

– Vreau să păstrez secretul pentru nopțile lungi de iarnă, răspunse Harvey privind-o malițios. Și, drept să-ți spun, am alte planuri pentru noaptea asta...

SFÂRȘIT

108

Dinah Sheridan este profesoară și primar în orășelul Mount Pleasant. Aici îl cunoaște pe ziaristul Harvey Mc Clure de care se îndrăgostește, dar ea are niște rezerve, atât din cauza lui, el fiind un bărbat frumos și cu mult succes la femei, cât și din cauza trecutului ei, pe care nu vrea să-l dezvăluie.

Harvey află ce-i ascundea Dinah și dispare din viața ei. Dinah nu renunță la el, își dă demisia și pleacă să-l caute.

– Vorbești de parcă n-ai ști că întotdeauna relațiile de prietenie dintre un bărbat și o femeie tot acolo ajung... Nu, din moment ce am ajuns în situația asta, aș face mai bine să plec!

THE BEST

Deborah Smith

I.S.B.N. 973-9197-86-8

LEI 1863 + 37 T.L. = 1900